

Giới thiệu Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh

Truyện: Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh

Edit: Diệp Hàn, sắc sắc chi yêu (sắc_nữ), Trúc Linh

Nhân vật chính trong truyện ngôn tình sủng: Dịch Đề, Cecil

Phối hợp diễn: người qua đường Giáp Ất Bình Định

Mặt khác: Mọi người mau nhìn xem, nơi này có người ngoài hành tinh!

Nhờ cái tên của mình mà từ nhỏ Dịch Đề đã có những biệt danh "ngoài trái đất" như "ET", "Người ngoài hành tinh" .

Thế nhưng không ngờ một ngày nọ nàng lại gặp được hàng thật... đúng là không gặp không nên duyên

Bị hấn dọa đến mức thét lên muốn điếc cả tai ...

Hai mắt nhắm nghiền, xỉu nằm lăn ra đất ...

Dập mặt, phun máu mũi ...

Những truyện đó, cô không nhớ rõ toàn bộ! !

Điều duy nhất làm cho cô để ý là, sau khi cô té xỉu, người ngoài hành tinh này lại lấy tay nắm lấy ngực cô kéo đi - đường đường là một người ngoài hành tinh, làm ra chuyện như vậy không cảm thấy xấu hổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kỳ Tích Xảy Ra Mới Gặp Được Nhau

Dịch Đề dọn nhà.

Khoảng một tuần trước, một luật sư tìm được nhà Dịch Đề, ở trước mặt cô lấy ra một phần di chúc, giải thích cho cô là có một người tên “Tú Tú Anh”, bà lão đem toàn bộ tài sản của mình để lại cho cô.

Lúc ấy Dịch Đề không hiểu ra sao, thiếu chút nữa nghĩ rằng gần đây thịnh hành chương trình đùa giỡn cái gì. Cho đến khi cô nhìn thấy ảnh chụp của bà lão, mới nhớ tới, cô đúng là đã gặp qua bà lão kia một lần.

Đó là một tháng trước, bởi vì cô phải tạm thời đến vùng kế bên làm việc, kết quả trời đổ mưa to.

Theo thói quen, cô đem mái hiên tránh mưa nhường cho một bà lão, cũng không ngờ rằng là hôm nay cô chuyển vào ở trong cửa hàng bán hoa này của bà ấy.

Nói chuyện vài câu với bà, sau đó cô liền chào ra về, lại không nghĩ rằng, bà lão ấy lại đem cửa hàng này cho cô. Cô biết rằng cửa hàng này tuy rằng nằm ở nơi không tính là quá náo nhiệt, nhưng lại cách trung tâm thành phố không xa lắm, giao thông cũng rất thuận tiện, có thể nói nó có giá trị không nhỏ.

Kỳ thật lúc ấy cô rất do dự, không biết bản thân nên hay không nên tiếp nhận cửa hàng này. Nếu tiếp nhận rồi, người nhà của bà lão có thể vì vậy mà sinh lòng oán giận hay không, có thể được ở nơi này là một việc vui, nhưng nếu như vậy mà làm cho gia đình người ta bất hoà, cô cảm thấy không tốt lắm!

Sau này, luật sư nói với cô, bà lão cũng không có người thân nào, mà đúng lúc cuộc sống của Dịch Đề lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

Hiện tại cùng quá khứ khác nhau, thời đại này sớm đã không phải là cứ có bằng giáo viên liền tìm được việc. Muốn làm giáo viên trước hết phải qua vòng thi khảo biên chế. Năm trước Dịch Đề thi viết đạt, nhưng đến vòng phỏng vấn thì bị loại, cho nên chỉ có thể ở trường trung học này làm giáo viên tạm thời. Không có “chức vụ chính thức” nên nghỉ đông và nghỉ hè đương nhiên cô cũng không có tiền lương.

Mà năm nay cô phỏng vấn thất bại lần nữa, tính toán tiếp tục dạy ở trường trung học tư nhân thêm một năm, không ngờ trường học không có thiếu

người, nghe một vị lão sư có địa vị nói là người nhà của một vị lãnh đạo trường thay chỗ cô.

Những chuyện như này, sau khi tốt nghiệp lang bạt một năm qua, Dịch Đề sớm đã học cách làm cho mình bình tĩnh tiếp thu, bởi vì có oán giận cũng vô ích.

Nếu nghỉ hè chấm dứt mà cô không tìm thấy chỗ làm mới, Dịch Đề tuy rằng không đến mức phải ra đầu đường, xó chợ ngủ, cũng chỉ có thể lại tìm công việc không mấy hứng thú khác. Loại chuyện như này nếu như bị anh trai biết, hẳn nhất định sẽ lấy đủ loại lý do đem cô kéo trở về. Thật vất vả mới thoát ra khỏi “ma trảo” của hắn, cô không muốn trở về nhanh như vậy.

Nghĩ mãi, cuối cùng cô cũng quyết định tiếp nhận di vật bà lão tặng, để làm một nơi sinh hoạt cho mình ở thành phố này.

Hơn nữa, nếu tiếp tục ở lại phòng thuê của người khác cũng không được, bởi vì nhìn Dịch Đề như nữ sinh phổ thông, nhưng thật ra cô có một bí mật lớn.

Đó chính là, cô len lén nuôi dưỡng một người ngoài hành tinh.

Chuyện này phải nói từ mười ngày trước ...

Kỳ thật Dịch Đề vẫn cảm thấy, có khả năng mình không phải cha mẹ sinh ra.

Nguyên nhân không phải là gì khác, nếu như là họ sinh ra, bọn họ sẽ tuyệt đối không đặt cho cô một cái tên kỳ cục như vậy.

Do cái tên này ban tặng, từ nhỏ nàng gắn liền cùng những biệt hiệu linh tinh “ET”, “Người ngoài hành tinh”. Cô lại không nghĩ rằng, một ngày kia, chính mình thế nhưng gặp một người ngoài hành tinh thật sự.

Thời gian: hơn 9 giờ tối.

Địa điểm: thùng rác bên cạnh cầu thang.

Nhân vật: Dịch Đề, cùng với một vị tự xưng đến từ hành tinh Tô Thần Nạp số M3464.

Sự kiện: ...

Thôi, cô hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Bị diện mạo rất giống người ngoài hành tinh dọa sợ tới mức thét chói tai một cái, đảo hai mắt té xỉu xuống đất đập mặt, chảy máu mũi ... Những thứ đó cô toàn bộ đều không nhớ rõ !!!

Tóm lại, khi cô tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trên sô pha ở trong nhà, mà tại cái bàn tròn có vật thể màu xanh ngồi ở sô pha đối diện cô, bày ra hai mắt màu xanh giống nhau chăm chăm nhìn cô, không chút nháy mắt.

Cô nhanh chóng từ trên sô pha ngồi dậy, kiểm tra sơ lại thân thể, phát hiện không có tổn hại cái gì, thở ra một hơi, rồi sau đó cảnh giác nhìn về phía sinh vật không rõ trước mặt:

“Mời người lập tức rời khỏi nhà của ta, bằng không ta liền báo cảnh sát !”

Cảnh sát hẳn là quân... Cái này đi? Cảnh sát có thể giúp Mèo con mặc kệ trên cây xuống, có thể giúp hộ gia đình mở khóa, có thể giúp bà lão đi lạc về nhà, đuổi người ngoài hành tinh đi ... Chắc là cũng được đi?

Khi nói chuyện, ánh mắt của cô liếc trộm hướng con dao gọt trái cây trên bàn trà.

“Giống cái Địa Cầu, tôi cần sự giúp đỡ của cô.” Khác về bề ngoài mềm mại như thạch trái cây, người hành tinh Tô Thần Nạp trong truyền thuyết này tuy rằng giọng điệu có vẻ máy móc cứng nhắc, nhưng thanh âm nghe vào tai cô hoàn toàn là một giọng nam dịu dàng.

Dịch Đề hít một hơi thật sâu, trả lời nói: “Tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ phải giúp anh.”

Không nghĩ tới là người ngoài hành tinh này lại đồng ý với lời nói của cô:

“Chính xác, bởi vì vấn đề của Địa Cầu còn quá lạc hậu, tình cầu của tôi cũng không có cùng các người chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao, càng không có ký kết thế ước. Cô thật sự không giúp tôi cũng là điều dễ hiểu, nhưng tôi vẫn muốn xin cô giúp đỡ.”

“Lý do?”

“Bởi vì cô là một người tốt.”

“...”

Dịch Đề cảm thấy hôm nay thật là ngày một này đặc biệt.

Cô gặp một người ngoài hành tinh.

Cô bị một người ngoài hành tinh dọa đến té xỉu.

Cô bị một người ngoài hành tinh tìm đến nhờ giúp đỡ.

Cùng với...

Cô bị một người ngoài hành tinh nói rằng mình là người tốt.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn đã bị phát vô số tấm thẻ, nhưng chỉ có lần này, Dịch Đề là thật sự không nghĩ thông. Đây coi là cái gì? Cô “vốn là người tốt” tên tuổi đã truyền tới người ngoài hành tinh sao?

“Giống cái Địa Cầu, nếu đã nghe tôi nói, như vậy có thể giúp đỡ tôi đi?”

“... Vì sao anh cho rằng sẽ như vậy?”

“Lúc đáp xuống Địa Cầu, tôi nhìn thấy một giống cái Địa Cầu đối với giống đực Địa Cầu từng giúp cô ta vượt qua cửa ải khó khăn nói 'Anh là người tốt', giống đực tại chỗ cảm động rơi lệ. Tôi tưởng, đây cũng là tập tục của các người, nên tôi nghĩ nếu tôi nói ra những lời này thì cô sẽ giúp tôi liền.”

“...”

Không, căn bản không có tập tục như vậy không được sao? Hẳn rồi cuộc nghĩ mình là cái gì? Vô xe phòng hồ vì nữ thần trả giá hết thấy khổ sở sau đó diễn cảnh tượng bị vứt bỏ đáng thương sao? Không cần lấy mình ra làm trò đùa để xem a!

Hơn nữa, dùng một lời nói như vậy, người ngoài hành tinh này lại đem mình làm làm nữ thần, xem cô như vô xe phòng hồ sao...

Dịch Đề 囧 囧 bóp trán: “Muốn tôi giúp anh như thế nào?”

“Bổ sung năng lượng.”

“Năng lượng?”

“Lúc tôi hạ xuống địa cầu, năng lượng dự trữ đã cạn kiệt, cần được bổ sung.”

“Bổ sung... Anh sẽ không ăn thịt người đi?” Dịch Đề cảm thấy chính mình có khả năng bị đối phương có vẻ ngoài dễ thương lừa gạt, vội vàng lui về sau hai bước lần nữa.

“Xin đừng lo lắng, hành tinh Tô Thần Nạp đối với Địa Cầu không có bất kỳ địch ý gì, tôi đi tới nơi này hoàn toàn là ngoài ý muốn, mà thịt người địa cầu bởi vì không đủ dinh dưỡng, cũng không có trong thực đơn của chúng tôi.”

“...” Lời này hoàn toàn không làm cho cô buông lỏng cảnh giác ? Dịch Đề nuốt một ngụm nước miếng, hỏi tiếp, “Vậy anh cần là cái gì?”

“Tôi không biết.”

“Hả? Anh...”

Lời của cô còn chưa nói xong, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Dịch Đề đi đến cạnh cửa, thông qua mắt mèo ở cửa nhìn, kinh ngạc phát hiện đứng ở cửa hóa ra là bảo vệ của tiểu khu.

Cô vội vã mở cửa ra, hỏi: “Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hai người bảo vệ vừa thấy cô, liền nhẹ nhàng thở ra.

“Dịch tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Tôi?”

“Là như vậy, hàng xóm cách vách phía trước nghe được cô thét chói tai, nên đã ra cửa xem xét thì ở cầu thang phát hiện một vũng nhỏ máu tươi. Sau đó trên mặt đất còn có dấu vết bị bắt lỗi đi, dấu vết này dẫn đến cửa phòng của cô.”

Dịch Đề: “...”

Vũng máu tươi cô rõ ràng hơn bất cứ ai, không sai, chính là cô bị va phải chảy máu mũi. Về phần dấu vết lỗi kéo... Tuy rằng lúc ấy đã bị dọa đến nửa choáng, nhưng cô trong lúc mơ hồ cô cảm giác được mình bị bắt lỗi kéo, hơn nữa kể cả nếu lúc ấy không cảm giác, nhưng sau khi tỉnh nhìn thấy áo ngủ trên người đầy máu tươi cùng bụi bặm, cũng hoàn toàn có thể đoán được tất cả —— tiểu tử này thế mà lại giữ ngực cô mà kéo cô về phòng... Trách không được trong lúc mơ hồ cảm thấy bộ ngực trưởng đau !

Đường đường một người ngoài hành tinh, làm ra chuyện như vậy không cảm thấy xấu hổ sao?!

“Dịch tiểu thư?”

“À, là như vậy. Thét chói tai là bởi vì... Tôi ở cầu thang phát hiện con chuột! Máu là máu mũi của tôi, “Dịch Đề chỉ chỉ mũi, cười gượng

“Aha ha ha, bị dọa đến thật lợi hại, cho nên tôi trực tiếp té lăn quay ra đất.”

Bảo vệ hít vào một hơi, lộ ra vẻ không đành lòng nhìn biểu cảm của cô, rõ ràng chỉ là những lời thôi lại mang đến cho người khác cảm giác đau đớn vô hạn.

“Dấu vết lồi kéo kia là ...?”

“Đó không phải là dấu vết lồi kéo gì, là lúc ấy tôi trật chân, làm thế nào cũng không đứng lên đi được, cho nên liền một đường bò về.”

Bảo vệ: “...” Như vậy cũng có thể? !

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thiếu Niên Không Lễ Phép

Mặc kệ như thế nào, nếu người trong cuộc nói không có việc gì, bọn họ cũng không thể nói gì nữa. Hơn nữa tại cái tiểu khu này chỉ có cổng cùng với thang máy có thiết bị theo dõi, ở tình huống không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể tùy tiện xông vào trong phòng chủ nhà.

Cuối cùng, sau khi tiến bước hai bảo vệ, Dịch Đề nhẹ nhàng thở ra, đóng cửa phòng, xoay người lại không tìm được bóng dáng tên kia.

“Người ngoài hành tinh, anh ở nơi nào?”

“Là người hành tinh Tô Thần Nạp.” Thạch Lam Cầu trong suốt từ phía dưới sô pha chui ra, trên thân thể còn dính chút tro bụi, dùng tiếng nói nghiêm túc hoàn toàn không hợp cùng hành động nói.

“Xung hô này quá dài, khó gọi.”

“Cô có thể kêu tôi...” Ngay sau đó, hắn phát ra một âm đọc tương tự với từ “Cecil”, còn nói thêm “Ồ chỗ chúng tôi nó có nghĩa là 'Màu xanh', mà Địa Cầu các cô thật ra trong miệng chúng tôi cũng gọi là 'Hành tinh màu xanh’”

Dịch Đề thử thăm dò lặp lại một lần: “Cecil?”

“đúng...” Người đến từ hành tinh Tô Thần Nạp lại đọc một lần.

“Chính là Cecil nha.”

“... Nếu cô phát âm đúng.”

Dịch Đề nhận thấy một chút cảm xúc không tình nguyện trong lời nói của tiểu tử này, bất quá bị cô xem như không thấy, làm liền một cái “Uốn lưỡi vắn âm cuối” có thể dễ dàng hướng hắn phát âm, làm một sinh viên thành công đủ tư cách lấy giấy chứng nhận tiếng phổ thông sư phạm chuyên nghiệp, làm sao âm đọc có thể không đạt tiêu chuẩn... Loại sự tình này hoàn toàn không có khả năng phát sinh!

“Đây không phải là trọng điểm, chúng ta tiếp tục đề tài lúc trước.” cô nói tiếp “Chính anh không biết làm như thế nào để bổ sung năng lượng, tôi làm sao có thể giúp anh làm cái gì đây?”

Cecil trầm mặc một lát, trong giọng nói mấy mớ đông cứng như trước lộ ra một cảm xúc mờ mịt: “Tôi không biết... Chỉ là, cô cùng những người Địa Cầu khác không giống nhau, trên người cô dường như có điều gì đó đặc biệt hấp dẫn tôi.”

Dịch Đề do dự, cuối cùng vẫn trả lời: “Xin lỗi, tôi nghĩ không thể xem cái này làm lý do.” Người bình thường đều biết, không thể tùy tiện cùng loại chuyện kỳ quái này liên quan.

“... Tôi hiểu được. Thực xin lỗi, quý rầy.” Thân thể Slime Monster run rẩy, hơi hơi co lại, trong nháy mắt Dịch Đề cảm thấy rõ ràng mình nhìn thấy được đối phương rũ đầu ủ rũ. Rồi sau đó, nó từng chút xê dịch hướng ra phía cửa.

Dịch Đề chăm chú nhìn vào bóng dáng đang tràn đầy sắc thái ưu thương của đối phương, đấu tranh một lát, thẳng đến lúc đối phương đi qua cửa thì cô

rốt cuộc nhện không được hô lên thất thanh: “Chờ một chút!”

Sở dĩ Dịch Đề từ nhỏ đều bị gọi là “Mác người tốt”, đại khái cũng chính bởi cái tính cách như vậy. Mỗi lần gặp phải tình huống như này, tuy trong lòng vẫn thuyết phục chính mình “Đừng quan tâm nó”, đến cuối cùng vẫn là không thể coi như không biết, không quan tâm.

Âm thanh kéo dài, thân thể Slime Monster dừng lại, vô cùng khó tin dùng thân thể vền vện có chừng hai bộ phận —— ánh mắt với miệng liền hiện ra biểu cảm “nghĩ hoặc”: “Còn có chuyện gì sao?”

“Anh sẽ tuyệt đối không làm hại loài người đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Anh cam đoan?”

“Tôi cam đoan.” Khi nói chuyện, diện mạo kỳ dị của vị người ngoài hành tinh này đưa ra một cái xúc tua màu xanh trong suốt ước chừng to bằng ngón tay, để trước mặt Dịch Đề.

“Làm, làm cái gì?”

“Ngó tay.” Cecil trả lời nói, “Tò lúc đáp xuống đây, nhìn thấy một số người Địa Cầu khi hứa hẹn làm như vậy, nói nếu mà không làm, liền biến thành giống chó Địa Cầu.”

“... Phốc!” Dịch Đề nhện không được cười lên, tiểu tử này thật đúng là cái gì cũng đều đem làm kiến thức phổ thông mà học hỏi a!

(*thường thức: những hiểu biết phổ thông)

“?”

“Không có gì.” Dịch Đề đưa tay phải ra, ngón tay nhỏ nháy mắt bị “ngón tay” màu xanh quấn quanh lên.

Nói như thế nào diên đàn

Giống như trong tưởng tượng, mềm mại và trơn, lại không lạnh lẽo như suy nghĩ, ngược lại có một chút ấm.

Sau khi cùng ngoắc tay với Dịch Đề một lát, ngón tay xúc tua màu xanh kia thu về, một lần nữa dung nhập vào Thạch Lam Cầu, thanh âm người ngoài hành tinh nghe vào tai tâm tình rất tốt: “Giống cái Địa Cầu, cảm ơn trợ giúp của cô.”

“... Đừng gọi tôi là giống cái Địa Cầu, nghe vào tai cứ là lạ.”

“?”

“Gọi tôi Tiểu Dịch hoặc là Tiểu Đề đều được.” Tóm lại —— không cần gọi cô Dịch Đề!

“Tiểu Dịch hoặc là Tiểu Đề đều được, cảm ơn cô.”

Dịch Đề: “...” Tiểu tử này là đang nói đùa sao?!

Tuy rằng cái kỷ tích buổi tối mười ngày trước đã qua, nhưng hiện tại Dịch Đề nhớ tới, vẫn sẽ như trước có loại cảm giác “Thật ra ta đang nằm mơ”. Dù sao chuyện này thật không thể nào tưởng tượng được, gặp được người ngoài hành tinh, nhưng sự thật hiện đang đặt ngay trước mắt, không phải do người không tin mà được. Nói đi nói lại, bỏ qua một bên bên ngoài kỳ quái, vị người ngoài hành tinh này tương đối dễ ở chung, ví như giờ phút này ——

“Tiểu Đề, tôi có thể giúp cô làm việc gì sao?”

Cecil vừa nói, vừa từ trong gấu bông cậu bé bọt biển chui ra.

Bởi vì phải chuyển nhà, Dịch Đề tạm thời cho nó mặc cái “Áo khoác”, chung quy sự tồn tại của nó là không thể lộ ra ánh sáng. Lại không thể đem nó để ở trong rương, trên đường va chạm, sẽ dễ bị thương.

Dịch Đề tình tường nhớ rõ, ánh mắt nhân viên làm ở công ty chuyển nhà luôn mơ hồ quét đến chỗ cô giữa ngày hè còn ôm cậu bé bọt biển. Ngay lúc đó cô cảm thấy mình trong mắt đối phương chăm chú nhìn mình. Cô biết mình đang mang “bí mật” nên vô tình như kẻ trộm, cô giả bộ ngại thẹn tránh người khác. Đầu gối bỗng dưng thấy đau đớn kịch liệt, cô căn bản không phải cố ý không được sao?!

Chưa hết, sau khi xuống lầu, hai người bảo vệ nhìn nét mặt của cô mới gọi là kỳ quái, má trái viết “Sợ tội”, má phải viết “Lẩn trốn”. Dịch Đề chỉ cảm thấy trái tim mình cũng trúng một tên, trước đó phát sinh loại tình huống giống như “Hiện trường giết người” cũng không phải do cô tự nguyện, sao lại trách cô?

Thôi, sự tình đã qua liền không nghĩ.

Dịch Đề đưa mắt nhìn thùng đặt ở trong phòng khách, suy tư rồi đáp: “Có thể làm phiền anh giúp tôi đem thùng mở ra hết sao?”

“Đương nhiên.”

Vừa dứt lời, trong thân thể Cecil liền đưa ra vô số xúc tu, chúng nó quấn quanh thân thùng, mắt thường dường như không rõ tốc độ nhanh của động tác. Chưa quá một lát, vốn là thùng chông chắt cùng một chỗ liền để hết xuống đất, mà toàn bộ còn bị mở ra.

Xem tới ngậy người Dịch Đề kim lòng không được mà vỗ tay: “Thật là lợi hại.” Được tán dương người ngoài hành tinh thân thể run rẩy, thể nhưng bối rối xoay người, hóa thành một bãi chất lỏng chui vào dưới đáy ngăn tủ dưới.

Dịch Đề: “...” Hẳn là thẹn thùng sao?

Bởi vì lúc đầu đến đã quét dọn một lần, trong phòng một chút cũng không bẩn.

Cửa hàng bán hoa ở phía trước của phòng ở, bên trong đặt đầy các loại hoa. Bởi vì thiếu người chăm sóc, lần trước khi đến đã có chút héo rũ, thoạt nhìn còn có chút ỉu xiu, không có sức sống. Cho nên trước tiên Dịch Đề tưới chút nước, nên hiện tại chúng nó thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Mặt tiền cửa hàng phía sau có một cánh cửa, mở ra chính là một cái tiểu viện hơn mười mét vuông, trong tiểu viện cũng trồng không ít hoa cỏ. Bởi bị vây trong hoàn cảnh tự nhiên, không cần chăm sóc cũng sinh trưởng rất tốt. Viện còn thừa ba mặt trong đó hai mặt là tường, còn một mặt là nơi ở. Tổng cộng có hai phòng, một phòng khách, tuy rằng không lớn, nhưng một người như cô mà ở là đã đủ thoải mái.

Dưới sự giúp đỡ của Cecil, Dịch Đề dùng thời gian một buổi chiều đem toàn bộ hành lý sắp xếp xong.

Khoảng sáu giờ tối, nhìn chăm chú vào căn phòng ở gọn gàng ngăn nắp, Dịch Đề trong lòng tràn đầy cảm giác vui sướng không thể diễn tả thành lời. Loại cảm giác này giống như một tờ giấy trắng được tô vẽ thêm các sắc thái để trở nên sinh động hơn —— nơi này về sau chân chính là nơi ở của cô...

Nhưng vào lúc này, phía trước cửa hàng hình như có âm thanh truyền đến. Dịch Đề lúc này mới nhớ tới, cô chỉ lo thu dọn đồ đạc, kết quả hoàn toàn quên mất phía trước cửa hàng còn mở.

Là khách hàng sao?

Cô vội vã đi qua, vừa mới kéo cửa ra, chợt nghe đến có tiếng người kêu: “Bà lão, bà biến mất lâu như vậy là chạy đi chỗ nào... Cô là ai vậy?!”

Dịch Đề nhìn về phía trong cửa hàng dễ dàng thấy một thiếu niên đang cảnh giác nhìn mình, hắn thoạt nhìn chừng mười năm, mười sáu tuổi, mặc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản, chân đi giày thể thao. Thiếu niên này diện mạo khá đẹp trai, càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác là mái tóc màu nâu, đôi mắt màu xanh —— con lai sao?

Không đợi cô mở miệng, vị thiếu niên này chớp mũi đột nhiên nhả lại hai lần, nhú mày, ánh mắt bất thiện: “Mùi hương xa lạ, cô rốt cuộc là ai? Vì sao lại ở trong cửa hàng của bà lão? Trộm vặt sao?”

Dịch Đề: “...” Xem ra là ngôi quen của cửa bà lão. Cô vội vã khoát tay, trả lời nói, “Cậu hiểu lầm, tôi không phải là người xấu.”

“Vậy vì sao cô lại ở chỗ này?”

“Bởi vì bà Từ đem nơi này tặng cho tôi.”

“Bà lão đem cửa hàng tặng cho cô?” Thiếu niên nghe xong lời Dịch Đề nói, khó tin tưởng trừng lớn đôi mắt, “Vậy bà ấy ở đâu?”

“Bà...” Dịch Đề dừng một chút, mới nói tiếp, “Đã qua đời.”

“...”

Trong phút chốc, không khí có phần trầm xuống.

Dịch Đề giật giật môi, lại không biết nên nói cái gì cho phải. Xem ra vị thiếu niên này cùng lão nhân quan hệ không tệ, biết được bà qua đời hẳn là cảm thấy rất buồn đi? Sinh lão bệnh tử, cho dù nói gì cũng không thay đổi được.

“Thật không? Chết sao?” Thiếu niên hai tay dứt vào trong túi quần, nói rất thanh, “Cho nên nói loài người...”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Đối phương trực tiếp xoay người, kéo cửa ra liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Chuông đeo tên cửa phát ra tiếng vang “Đình đình đang”.

“Xin chờ một chút.” Dịch Đề đột nhiên gọi đối phương lại, vội vội vàng vàng nắm lên một ít hoa trát thành bó hoa, chạy chậm đến bên người đối phương. “Tôi biết nơi chôn cất bà Từ, cậu muốn hay không đi...” Khi nói chuyện, cô đem bó hoa cầm trong tay cẩn thận đưa qua.

Từ khi biết được lão nhân ở trong di chúc nhắc tới mình, Dịch Đề liền quyết định, vô luận cuối cùng là nhận hay không nhận phòng ở, đều sẽ đúng giờ đi nghĩa trang thăm bà.

Thiếu niên nhìn chăm chú nàng một lát, bỗng nhiên khinh bỉ xuy lên tiếng: “Ai cần thứ này.” Nói xong, hất tay liền đánh rớt hoa trong tay cô, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài. Đi vài bước, hắn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Dịch Đề, “Chớ hiểu lầm, tôi cùng bà lão kia từ đầu tới cuối đều chỉ là quan hệ giao dịch, bà ấy có chết hay không cùng tôi một chút quan hệ cũng không có. Hoặc là nói, bà ấy chết tôi cảm thấy càng vui vẻ hơn!”

“...” Người này nghĩ gì vậy nhỉ? Nói chuyện cũng quá khó nghe đi?

Dịch Đề nhìn chăm chú vào bóng dáng thiếu niên, lặng lẽ nhặt bó hoa trên mặt đất lên, nhẹ nhàng lau đi bụi bên trên sau đó, đem chúng nó một lần nữa cắm trở về chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô Có Một Bí Mật Nhỏ

Cắm hoa về lại chỗ cũ xong, Dịch Đề dứt khoát đem cửa hàng đóng lại, một lần nữa quay lại bên trong phòng, liền nhìn thấy một cái đầu Slime Monster đang giữ nguyên động tác đuổi một cái xúc tua ra, không nhúc nhích.

Dịch Đề: “...” Nó là đang làm cái gì vậy? Kết nối tín hiệu đến hành tinh khác sao? Nếu nói chuyện có thể quấy rầy đến nó hay không?

Vì vậy cô yên tĩnh đợi ở bên cạnh một lát.

Năm phút đồng hồ sau.

Dịch Đề rốt cuộc đã mất kiên nhẫn, ho nhẹ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Giữ nguyên động tác.”

“A?” lúc này cô mới nhớ ra lúc này khi rời đi, hình như thuận miệng nói câu “Đừng lộn xộn”, kết quả hấn thật sự vẫn một mực không nhúc nhích đến tận bây giờ? Dịch Đề buồn cười, lần đầu tiên cô cảm thấy tên tiểu tử này... Khục, có chút đáng yêu.

“Tôi nói đừng lộn xộn, không có nói anh không được cử động, chính là... Nói như thế nào đây? Tóm lại, chính là đừng lấy đồ đạc trong phòng ra nghịch ngợm, với lại đừng xuất hiện ở trước mặt người lạ...” Sau khi nghe Dịch Đề giải thích xong, từ đáy lòng Cecil cảm thán: “Ngụ ý trong câu nói của người Địa Cầu thực phức tạp.” Mấy câu ngắn gọn, mà lại bao gồm một đồng ý nghĩa ở bên trong.

“... Cứ cho là thế đi.” Cô hình như trong lúc vô tình đã thừa nhận thói xấu của người Trái Đất?

“Ọc ọc——” “Trong bụng truyền đến âm thanh lớn nhắc nhở Dịch Đề, cô vỗ vỗ xuống cái trán, giật mình nhớ ra vì dọn nhà, mà cả ngày hôm nay cô hầu như chưa ăn gì, trách không được tại sao lại đói bụng như vậy.

Tuy rằng đồ vật trong phòng bếp và tủ lạnh đều đã được dọn dẹp ổn thỏa, nhưng hôm nay cô thật sự không có hơi sức đâu nấu cơm, vì vậy quyết định lục đống đồ ăn vặt trong tủ lạnh lấy ra một túi bánh bích quy cùng một cái bánh ngọt. Ngồi lên ghế sa lon, cô cầm lấy điều khiển từ xa mở ti vi, rồi sau đó xé túi bọc, bắt đầu “Sột soạt” ăn. Không phải là cô ngược đãi người ngoài hành tinh, không cho nó ăn cơm, mà là lúc mới tới tên tiểu tử này đã nói “Tôi đã ăn thử đồ ăn của con người, có thể ăn, nhưng cho dù ăn cái gì cũng không lấy được chút năng lượng nào”.

Rất trùng hợp lúc này, trên TV đang chiếu chương trình ẩm thực.

Dịch Đề nhìn các món ăn đang tỏa ra khí nóng trên TV, lại nhìn bánh bích quy nhân kem dâu trong tay mình bỗng nhiên cảm thấy ăn không nổi. Có lẽ cái này chính là loại cảm giác bị hành hạ trong truyền thuyết.

“Con người thật đúng là ưa thích ăn các loại mùi vị.” Vừa dùng một chút xúc tua leo lên trên ghế sa lon, Slime Monster vừa nói.

“Hả?” Dịch Đề không có quay đầu lại mà trả lời: “Nói vậy thì Cecil anh có thể nếm được mùi vị sao?”

“Theo thí nghiệm thực tế chứng minh, người ở tinh cầu Thần Nạp Tinh các giác quan bất luận là vị giác, thị giác, thính giác, hay khứu giác đều vượt xa người Địa Cầu.”

Dịch Đề yên lặng nghiêng đầu: “...” tên này dù nhìn thế nào đều thấy hấn chỉ có mắt với miệng, vậy mà dám nói a!

Có lẽ do ánh mắt hoài nghi của cô quá rõ ràng, Cecil nói tiếp: “Đây cũng không phải là hình dạng thật của tôi, chẳng qua dưới tình huống mất đi một phần lớn năng lượng, bắt buộc dĩ mới sử dụng để tự vệ.”

“Thật sao?” Dịch Đề nghe không hiểu được lời nói không đạt chuẩn của đối phương, nhưng có thể hiểu đại khái chút ít ý của tên tiểu tử này, vì vậy đưa bánh bích quy trong tay qua “Muốn nếm thử mùi vị không?”

Slime Monster suy nghĩ một lát, rồi sau đó vờn một cái xúc tua, quấn lấy cái bánh bích quy ở trong tay Dịch Đề, liền một ngụm nuốt xuống.

Dịch Đề cảm thấy mình hoàn toàn có thể lý giải động tác của tiểu tử này—— không có răng liền ăn nhanh như vậy? !

“Vị như thế nào?”

“Rất ngọt, không giống cái lúc trước tôi đã ăn.”

“Lúc trước anh đã từng ăn sao?” Dịch Đề nghĩ người bình thường sẽ không ai có khả năng bình tĩnh mà cho nó đồ ăn, cho nên hỏi: “Anh lấy đồ ăn ở đâu ra?”

“Ở một nơi có tên là 'Thùng rác', bên trong có rất nhiều đồ ăn nhân loại ở nơi nào đặt vào. Nhưng mùi vị đều rất chua, còn có chút thối, khẩu vị của người Địa Cầu thật sự rất đặc biệt.”

Dịch Đề: “...” Đùng tùy tiện bôi đen người Trái Đất như vậy được không nào? !

Thì ra mọi chuyện là vậy, có lẽ bọn họ gặp nhau đúng là không phải ngẫu nhiên, vì vậy nên khi cô lật tìm trong thùng rác mới gặp được người ngoài hành tinh a... Tại sao đột nhiên xuất hiện loại cảm giác đồng tình này?

Nói cho cùng, cũng do Dịch Đề rất dễ mềm lòng, lần nữa nằm sấp xuống. Cô đưa cái túi tới trước mặt đối phương, nhẹ giọng hỏi: “Có muốn ăn nữa hay không?”

Dịch Đề cứ như vậy cùng một người ngoài hành tinh chia ra ăn hết một túi bánh bích quy cùng một cái bánh ngọt. Vô cùng kỳ diệu là cô cảm thấy bánh bích quy cũng không phải khó ăn như trước. Có thể là bởi vì chương trình ẩm thực đã chấm dứt, cũng có thể bởi vì có người ăn cùng .

Đơn giản nhét đầy bao tử, cô cảm thấy cổ họng hơi khô, vì vậy đứng lên chuẩn bị ra tù lạnh lấy ít nước, thuận tiện hỏi: “Anh có muốn uống... Đã có chuyện gì xảy ra với anh vậy? !”

“Cái gì?”

“Vấn đề không phải là 'Cái gì'! Anh...” Dịch Đề nhìn chăm chú vào bạn học Slime Monster, cảm thấy cả người đều không ổn. Nguyên nhân là do, bánh bích quy cùng bánh ngọt mới vừa rồi bị nó ăn, giờ chúng đang lơ lửng trong bụng Thạch Lam cầu nhìn giống như đang dạo chơi đáy biển miễn phí.

“Tuy rằng tôi có thể nhắm nháp mùi vị đồ ăn của con người, nhưng không thể tiêu hóa.” Lời của Cecil so với lúc vừa mới đến tốt hơn nhiều rồi nhưng vẫn còn chút cứng nhắc, bình tĩnh nói: “Đừng để ý, một lát nữa chúng nó sẽ bị chảy ra ngoài.”

Không để ý mới là lạ?

Dịch Đề nhin không được hỏi: “Vậy anh còn ăn nó làm gì?”

“Bởi vì cô mời tôi ăn.” Cái người ngoài hành tinh có suy nghĩ kỳ quái này lại trả lời như thế, “Đối với ý tốt của bạn bè, không thể dễ dàng từ chối.”

“... Anh lại học được cái ý nghĩ kỳ quái này trên địa cầu?”

“Không, đây là nguyên tắc của tôi.”

“...”

Dịch Đề ngẩn người, đột nhiên nghĩ rằng, cái người đến từ hành tinh khác này, bản tính có lẽ rất ôn nhu. Lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy lòng bàn tay như bị phồng, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện chẳng biết từ khi nào mà bàn tay của mình đã sờ lên đầu của đối phương, giống như kích lệ trẻ nhỏ, nhẹ nhàng xoa đầu vuốt ve.

“A, thật xin lỗi, không để ý nên...” coi nó thành trẻ con nhân loại.

Nhưng sao đột nhiên nhiệt độ cơ thể của tên này lại nóng lên như vậy? Chẳng lẽ lại thẹn thùng?

Dường như biết được suy nghĩ của cô, Thân Thạch Lam cầu càng nóng hơn yên lặng trượt trên mặt đất, rồi lần nữa hướng phía dưới ghé sô pha chui vào. Nhưng bị kịch ở chỗ, giờ phút này bên trong thân thể của nó có bánh bích quy và bánh ngọt đang nổi lơ lửng, vì vậy cho dù nó cố gắng thế nào, thì hơn một nửa cơ thể chứa vật thể rắn vẫn bị cắt lộ ra bên ngoài, làm thế nào cũng không thể chen vào được.

Dịch Đề: “... Phốc!”

Cecil: “...” Chui vào, chui vào, chui vào...

Một lát sau, những cái bánh bích quy cùng nửa khối bánh ngọt kia quả nhiên từ trong thân thể Cecil “bài tiết” ra ngoài, mà hân cũng thuận lợi chui vào gầm ghế sofa, thật lâu không có ý định đi ra. Còn những vật bị “bài tiết” kia một chút cũng không ẩm ướt, hoàn toàn không giống như đã bị ăn qua. Nhưng mà Dịch Đề cũng sẽ không ăn lại những thứ đó, cô bỏ chúng vào cái túi bánh đã hết, để lát nữa bỏ vào thùng rác.

Sự thật chứng minh, người ngoài hành tinh thật sự không thích hợp dùng đồ ăn nhân loại.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày kế tiếp, nguyên nhân chủ yếu do chuyển chỗ ngủ mới nên Dịch Đề tỉnh lại rất sớm, vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong cô liền đi chăm sóc hoa cỏ trong cửa hàng. Lúc trở lại trong phòng, Cecil cũng đã xuất hiện ở trên ghế sofa, đang dùng xúc tua lật xem mấy tờ báo cũ như thấy được mùi ngon.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Xem tin tức.”

“Tin tức a...” Dịch Đề suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh có muốn dùng máy tính hay không?” Dù sao cũng so với báo chí cũ có ích hơn.

“Có thể chứ?” Cecil nghe được rất vui mừng.

“Chỉ cần không làm hư là được.”

Nguyên bản cô chỉ có một cái laptop, nhưng sau khi dọn nhà cô phát hiện trong phòng ngủ có một chiếc máy tính để bàn mới, vị trí sắp xếp cũng hợp lý. Mà các thiết bị điện hay đồ gia dụng trong nhà cũng đều rất tốt. Nói thật sau khi chuyển vào, Dịch Đề đối với lý do bà lão đem tài sản tặng lại cho mình càng thêm tò mò.

Dịch Đề đem laptop để trên bàn trà, sau đó mở ra kết nối vào mạng truyền hình trong phòng rồi đem nó giao cho Cecil. Bản thân thì đi đến phòng bếp, chuẩn bị nấu bát mì cho bữa sáng.

Trong khi đợi nước sôi, Dịch Đề thất thần nghĩ

Lại nói tiếp, cô thật sự không nghĩ tới sẽ có một ngày mình phải quản lý cửa hàng bán hoa, lúc nhỏ ngược lại từng có ý nghĩ như vậy, nhưng mà... Có lẽ, cái này là cái được gọi là “Vận mệnh” đi.

Kỳ ra ngoài bí mật rất lớn là “Nuôi dưỡng người ngoài hành tinh”, cô còn có một bí mật nhỏ nhỏ.

Nói tới bí mật này, sẽ phải ngược dòng thời gian tìm hiểu cô lúc còn rất nhỏ.

Bởi nguyên nhân cha mẹ sớm qua đời, Dịch Đề hầu như do anh trai một tay nuôi lớn. Tuy rằng cha mẹ có để lại tài sản, nhưng căn cứ nguyên tắc “Không thể để miệng ăn núi lở”, anh trai ngoài phải chăm sóc cô, mỗi ngày đều bận rộn rất nhiều việc. Mà cô bởi vì không muốn làm gánh nặng cho anh trai, nên từ nhỏ đã nỗ lực học cách làm việc nhà, thậm chí còn trồng rất nhiều loại rau ăn trong sân nhà.

Rồi sau đó, cô phát hiện ra một điều —— mình vô cùng am hiểu cách trồng rau.

Dù không có ai dạy cô, cô vẫn trông ra được rau ăn so với những người khác trồng còn ngon hơn, mà không có bất kỳ lý do gì.

Sau đó cô lại phát hiện, không chỉ có rau ăn, mà trong cả việc chăm sóc thực vật để chúng phát triển khỏe mạnh cô cũng rất có thiên phú.

Nhưng mà, cái này mặc dù nói là bí mật, nhưng thật ra cũng không có gì lớn, dù sao cũng có rất nhiều người hiểu rõ việc trồng trọt. Mà cô, một là không thể để cho chúng nó đột nhiên lớn nhanh, hai là không thể để cho chúng nó lớn lên thật lớn, ba là không thể để cho chúng nó phát triển biến dị kỳ quái, chỉ là so sánh với những người khác trồng thì khỏe mạnh hơn một chút mà thôi. Điều nói “Trồng trọt là kỹ năng trời cho của loài người”, cô cũng nhiều lắm chỉ là có thiên phú tương đối sớm lại tương đối tốt, căn bản không đáng tự hào.

Rồi sau đó, nguyên nhân bởi vì chuẩn lên tiểu học nên Dịch Đề cũng không có nhiều thời gian để chăm sóc thực vật như trước, liền đem sự kiện kia ném ra sau đầu. Kỳ thi Đại Học, cô vốn định đăng ký học ngành nông nghiệp chuyên nghiệp, nhưng anh trai Dịch Thiệu không đồng ý nói “Cho em hai lựa chọn: Một, ngoan ngoãn ở trong nhà để anh nuôi. Hai, tìm một công việc phù hợp với phụ nữ để cho anh yên tâm công tác”, nghĩ đi nghĩ lại, cô cuối cùng lựa chọn ghi danh trường sư phạm.

Tên kia tuy rằng vô cùng gia trưởng, nhưng lời nói cùng hành động của hắn tất cả đều suy nghĩ bảo hộ cô, nói cho cùng, anh trai là người đối với cô tốt nhất trên thế giới, có một không hai.

Chỉ là có chút dính người... Không đúng, là cực kỳ dính người, lúc nào cũng muốn đem cuộc sống giúp cô toàn bộ xử lý, điểm này khiến cho người ta có chút đau đầu.

Khục, tóm lại, vận mệnh không thể tùy ý mà nắm được, bảy queo tám rẽ, cô cuối cùng lựa chọn cuộc sống liên quan đến thực vật.

Cho nên nói, thật đúng là trùng hợp.

“Ừ ừ” âm thanh nước sôi đã cắt đứt suy nghĩ của Dịch Đề, cô vội vàng tập trung đem hết tâm thần đặt vào việc nhét đầy cái bao tử lên trên hết.

Khi cô bung bát trở về trong phòng, lại gặp được một màn làm cho người ta khiếp sợ —— cái tên này rõ ràng đem một cái xúc tu cắm vào USB máy tính!

Nó cho là mình là USB sao? !

Không đợi cô nói cái gì, nó đột nhiên đem xúc tu rút ra, rồi sau đó cả người dường như hòa tan, mềm oặt nằm trên ghế sa lon, hoàn toàn biến thành một bánh nướng mềm nhũn.

“Này, Anh không sao chứ?”

Dịch Đề vội vàng chạy tới, hơn nữa vô thức lấy chiếc đĩa trong tay đem đối phương gấp lên...bắt đầu nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bí Mật Trong Phòng

Khi thiếu chút nữa Dịch Đề đem đối phương bỏ vào trong bát mới phát hiện có chỗ nào không đúng, vội vàng buông chiếc đĩa ra. Cô cẩn thận quan sát một lát, sau đó thò ngón tay cẩn thận chọc chọc Cecil: ddlqd

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng lo lắng, chỉ là vừa nãy một lúc tiếp nhận quá nhiều tin tức.”

“...” Thì ra tiểu tử này thật không phải cấm đề nghịch. Nhưng mà sau sự kiện bánh quy lúc trước, bây giờ trong cảm nhận của Dịch Đề, Cecil giống máy nhận thẻ tín dụng, cho nên cô không yên tâm hỏi: “Thật sự không có vấn đề gì sao?”

(Đoạn này Hàn đọc cv k hiểu lắm đại khái chị thấy anh lúc trước anh ăn bánh quy rồi thái ra nguyên cái giống máy rút tiền nhá thẻ ATM. Chắc vậy =P)

“Không có việc gì đâu, người ta mới... tiếp nhận tin tức hỗn loạn... chưa ăn... được tăng linh lực... phải sửa sang lại bên trong...”

Dịch Đề: “...” Này Này, tên này thật sự không có vấn đề gì sao? Như vậy sẽ không bị tâm thần phân liệt chứ.

Mọi việc vẫn tốt, khi cô ăn mì xong, rửa chén xong trở lại phòng khách thì cuối cùng Cecil cũng trở lại bình thường, kể cả là ngoại hình lẫn phương thức nói chuyện. Sau đó hần thành thực thừa nhận sai lầm, bản thân hần đã xem nhẹ năng lực sáng tạo những “Tin tức vô bổ” của người Địa Cầu, lần sau khi làm việc như này, hần nhất định sẽ càng thêm cẩn thận.

Đối với sự việc này Dịch Đề chỉ muốn nói —— còn có lần sau? Với lại, Địa Cầu bị bôi đen đủ rồi !

Sau một phen mệt mỏi, thời gian cũng là gần buổi sáng.

Hôm nay Dịch Đề vẫn không có tính mở cửa hàng, mà đem lực chú ý bỏ vào một chiếc chìa khóa.

Sau khi cô tiếp nhận di tặng của lão nhân, liền nhận được ngôi nhà và chìa khóa này. Nhưng lần trước khi đến đây cô liền chú ý nơi này một lượt, bất luận là nơi nào đều không sử dụng được. Nhưng mà, nó chắc hẳn không phải là chiếc chìa khóa bỏ đi, bởi vì mặt trên sờ lên bóng loáng, giống như thường xuyên được sử dụng.

“Đây là chìa khóa căn phòng kia sao?”

Dịch Đề kinh ngạc nhìn về phía Cecil: “Căn phòng kia?” Chỗ nào?

“Ngày hôm qua khi tôi góp nhặt kiểm tra tin tức phòng ở, chỉ có duy nhất gian phòng này đóng chặt. Bây giờ cô định mở nó ra sao?”

“Nó ở nơi nào?”

“Phía dưới phòng ngủ của cô.”

“...”

Tầng hầm ngầm?

Dịch Đề ý thức được, trong gian phòng nhìn bình thường này, có lẽ cũng giống như cô, cất giấu một bí mật khó lường. Bởi vì trong nhà họ gia đình bình

thường, tuyệt đối không cần dùng tầng hầm ngầm đi?

Trong lòng cô hiện lên loại xúc động muốn thăm dò đến cùng.

Dưới sự trợ giúp của Cecil, cô rất nhanh tìm được một miếng gạch lỏng trên sàn, dễ dàng nhấc nó lên. Nhưng vào lúc này, đột nhiên cô lại nghĩ, nếu phòng này ở dưới đất, vậy liền coi như là nơi bí mật đi. Cái gọi là nơi bí mật, từ trước đến giờ đều có tính riêng tư. Tuy rằng đã thừa kế thừa kế căn phòng, nhưng nơi này có khả năng là tầng hầm ngầm chứa bí mật của bà lão, cô thật sự có tư cách đi xuống dưới sao?

“Là khóa mật mã tám ký tự.”

Dịch Đề vừa cúi đầu nhìn, phát hiện ở trước mắt quả nhiên xuất hiện một cái khóa mật mã, xem phím ấn, chắc hẳn mã giải khóa gồm chữ cái và số. Trong lòng cô đột nhiên hiện lên một suy đoán, nếu như... Nếu quả thật là như vậy, thì đã nói lên cô được cho phép tiến vào. Nếu không phải, cô liền buông tha cho ý niệm xem xét bên trong.

Nghĩ như vậy cô hít một hơi thật sâu, nhập vào “yiti0703” (DịchTư0703), đây chính là họ của cô và lão nhân cùng với ngày lần đầu tiên cũng là duy nhất hai người gặp nhau.

“Răng rắc” sau một tiếng vang nhỏ, khóa mật mã mở ra.

Cùng lúc đó, một cái lỗ khóa nho nhỏ xuất hiện trước mắt cô.

Dịch Đề bình tĩnh, đây chính là tài sản quý giá nhất bà lão lưu lại cho cô. Chỉ là, bên dưới nơi này rốt cuộc có cái gì đây? Cô đem chìa khóa cắm vào trong lỗ khóa, nhẹ nhàng vặn, một cái tay nắm đột nhiên từ phía dưới khóa mật mã hiện ra. Dịch Đề nắm lấy nó hơi hơi kéo lên trên, sàn nhà vốn bình thường không tiếng động mở ra, lộ ra một chiếc cầu thang dẫn xuống dưới.

Giống với trong phim điện ảnh thường xem trên TV, lúc đường hầm nháy mắt mở ra, đèn phía dưới cũng đồng thời sáng lên, nhìn tất cả đều sáng rõ.

Dịch Đề suy nghĩ một chút, đem chìa khóa trong tay giao cho Thạch Lam Cầu bên cạnh: “Cecil, anh có thể giữ giúp tôi chứ?”

“Có thể.” Đến từ ngoài hành tinh bạn học Slime Monster không chút do dự đáp ứng.

“Nếu tôi ở bên dưới đó không cẩn thận chạm vào thứ gì, khiến nơi này đóng lại, đến lúc đó còn phiền toái anh một lần nữa đem đường hầm mở ra.”

Cecil dùng xúc tu bao lấy chìa khóa, nghiêm túc trả lời: “Được.”

Tuy rằng đối phương nhìn qua vẫn là mềm nhũn trơn trượt như vậy, nhưng Dịch Đề cảm thấy nó thoạt nhìn rất đáng tin cậy, vì thế an tâm đi xuống.

Nói lại, cô không cho rằng phía dưới có cái gì nguy hiểm.

Sau khi đi xuống cầu thang, lại đi lại vài bước, xuất hiện ở trước mắt Dịch Đề là một cái cửa lớn màu nâu, có chút khác biệt so với những cửa bình thường khác. Mặt trên không giống cửa thường gặp có tay cầm và lỗ khóa, ngược lại ngay tại trung tâm trạm khắc một Thạch Cầu màu trắng.

“Cái này...”

Cô từng thấy qua cái này.

Một khi chạm tới được mấu chốt của sự vật, những ký ức liên quan cũng nhanh chóng sống lại.

Dịch Đề nhớ rất rõ ràng, hôm đó, sau khi cô đưa bà lão trở về, đối phương liền mời mình ở cửa hàng bán hoa nhìn xem. Bởi vì bên ngoài trời còn mưa lớn, cho nên cô liền ở lại một lát. Lúc ấy, cô tại một chỗ trưng bày hoa tươi trên bàn lười vô ý phát hiện ra Thạch cầu, tò mò, liền vươn tay cầm lên. Nhưng không nghĩ tới, nó thế nhưng sáng lên hào quang màu xanh cực kỳ chói mắt, làm cô sợ tới mức nhẹ buông tay, Thạch Cầu nháy mắt liền rút xuống.

Cũng may, nó không có đập xuống đất, mà rút vào trong túi sách tay của cô.

Nhưng cho dù như vậy, cũng khiến cô hoảng sợ. Cô một bên âm thầm chửi mình “Tay ti tiện gây tai họa.”, một bên âm thầm sờ sờ đem nó đặt về chỗ cũ. Lại không nghĩ rằng, vừa quay đầu lại phát hiện bà lão đang nhìn mình chăm chú, cái chén cầm trong tay khẽ nghiêng, nước chảy đầy đất.

Lúc đó cô chỉ lo xin lỗi, thế cho nên ngược lại không để mắt đến một chi tiết.

Bây giờ nghĩ lại, bà lão lúc ấy chăm chú nhìn vào ánh mắt của cô thật sự có chút không bình thường, tựa như kinh ngạc... vui sướng... kích động... Nhiều cảm xúc xen lẫn cùng một chỗ, thế nên cho dù bị nước làm ướt giày cũng hoàn toàn không có chú ý đến.

Sau đó, bà lão tựa như vẫn muốn nói cái gì, cô lại cảm thấy lúng túng, xấu hổ vội vội vàng vàng cáo từ. Bất quá, trước khi đi, đối phương ý vị sau xa* nói với cô một câu——

(*Ý vị thâm trường; ý nghĩa sâu xa)

“Có rảnh rồi, có muốn tới thử xem trồng hoa hay không? Ta cảm thấy cháu rất có thiên phú.”

Lúc ấy cô còn bị dọa nhảy dựng, bởi vì chuyện am hiểu gieo trồng thực vật coi chưa bao giờ nói qua với bất kỳ ai, đối phương làm sao mà biết được?

Bây giờ nghĩ lại...

Bà Lão nói, có lẽ chuyện cô nghĩ cũng không liên quan.

Một khi đã như vậy, phương pháp mở ra cánh cửa này liền rất bình thường.

Chỉ cần...

Đem tay đặt lên phía trên liền được.

Dịch Đề cúi đầu nhìn chăm chú vào bàn tay của mình, cô đột nhiên có loại dự cảm, một khi thật sự làm như vậy, cuộc sống của chính cô có lẽ sẽ sinh ra bước ngoặt, vốn từ một đường thẳng bình thường chạy như điên đến không biết phương hướng.

Thật sự muốn như vậy làm sao?

Do dự một lúc, cô đột nhiên cảm thấy sau lưng bị cái gì chọc vào. Quay đầu thì Dịch Đề nhìn thấy một chính là một cái xúc tu đâm lưng của mình, mặt trên đeo một trang giấy viết mấy chữ —— (Có khỏe không?). Cô cười.

Chính xác, từ một khắc bắt đầu gặp Cecil kia, cuộc sống của cô cũng đã thay đổi.

Tuy rằng vẫn sống trong thế giới “hằng ngày”, lúc đó cũng nghĩ tới sẽ không thể thuận hòa được với Cecil, nhưng cuối cùng vẫn biến thành như bây giờ. Chính xác mà nói là do cô quá mềm lòng, nhưng về phương diện khác, tuy rằng cô vẫn bình thường như thế...Không, vì nguyên nhân cô vẫn bình thường, cho nên ở sâu trong nội tâm có lẽ vẫn luôn tồn tại khát vọng “Không phải hằng ngày” cũng không chừng, hi vọng bản thân và người khác có nửa điểm bất đồng như vậy.

Đơn giản mà nói, thật ra cô cảm thấy bản thân có chút ngốc, chỉ là giống như thích ứng chậm.

Nhưng là không có gì phải do dự.

Dịch Đề hít một hơi thật sâu, quay đầu lớn tiếng hô “Ta không sao” sau đó, nâng tay lên liền sờ thấy xúc cảm lạnh lẽo trên Thạch cầu.

Giống với lần trước nó phát lên hào quang màu xanh sáng chói mắt, tiếng mở cửa vang lên.

Xuất hiện ở trước mặt cô là một gian thạch thất có phong cách rất cổ xưa. Bốn phía tường với mặt đất đều là do những khối đá lớn ghép thành, những tảng đá này có hoa văn trắng đen hai màu hoà quyện, nhìn qua có chút đặc biệt, ít nhất trước hôm nay, Dịch Đề chưa từng thấy qua khối thạch nào đẹp như vậy. Mà ở trung tâm mặt thất, chỉ để một cái bàn bằng gỗ, vừa nhìn là biết có người thường xuyên sử dụng.

Đề một phong thư cùng một khối ngọc màu đen hình trăng tròn trên mặt bàn, mà trên phong thư viết bốn chữ —— Dịch Đề thân mở.

Dịch Đề cầm lấy phong viết gửi cho mình, nghiêm túc nhìn lại, rồi sau đó, cô đọc được nội dung khó có thể tin.

Bà lão tên là “Từ Tú Anh” kia quả nhiên không phải người thường, dùng lời của bà nói, bà là một vị linh thực sư. Cái gọi là “Linh thực sư”, tên như ý nghĩa chính là vô cùng am hiểu nuôi trồng các loại chứa linh khí thực vật và người.

Trừ việc đó ra, bọn họ còn có thể từ loại thực vật này chất lọc thành phân, pha chế có các loại thuốc có hiệu quả thần kỳ. Loại thuốc nước này tuy rằng nhìn qua như cùng đan dược hiệu quả không khác biệt lắm, nhưng trong đó lại không chứa “Đan độc”, nói ngắn gọn, nó sẽ không gây tổn hại sức khỏe như những đan dược thông thường.

Người có được thiên phú như thế cũng không coi là nhiều, cho nên, địa vị của linh thực sư vẫn luôn thật siêu nhiên.

Thiên phú cùng huyết thống kỳ diệu có quan hệ, nói ngắn gọn, nếu cha mẹ là linh thực sư, tỷ lệ đứa con có được thiên phú sẽ tương đối cao. Mà Từ gia, quá khứ tính đến hôm nay đã qua vài trăm năm, từng liên tục cho ra vài chức linh thực sư cao cấp, trung cấp cùng cấp thấp linh thực sư giống như là lũ ra nhiều bất tận, có thể nói hưng thịnh vô cùng. Nhưng theo thời gian trôi qua, trong thế giới này linh khí trời đất dần dần thiếu thốn, thực vật chứa linh khí cũng dần dần tuyệt chủng, gia tộc Từ thị tự nhiên cũng vì vậy mà dần dần suy sụp. Đến thế hệ của bà lão, có thiên phú chỉ còn lại một mình bà.

Mà Dịch Đề, cũng có thiên phú như thế, cô có thể khiến linh thạch chuyên dùng để kiểm nghiệm mà gia tộc lưu truyền lại phát lên ánh sáng màu xanh chính là chứng cứ rõ ràng.

Nói cách khác ——

Cô, trời sinh liền thích hợp làm một vị linh thực sư.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: “Linh Thực Sư...”

Dịch Đề nhẹ nhàng tiếp thu cái từ ngữ lạ lẫm, bình thường cô còn là rất thích xem tiểu thuyết đấy, cũng xem qua không ít loại từ ngữ. Nhưng mà, tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết, cô chưa bao giờ thâm nghĩ qua, có một ngày cái từ “hợp thể” này chính thức xuất hiện ở trong hiện thực.

Hơn nữa, lại diễn ra trên bản thân cô.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Cô lắc đầu, đem những tạp niệm này ném ra khỏi đầu, một lần nữa đem tinh thần tập chung vào trong thư.

Tại lúc phát hiện mình có thiên phú Linh Thực sư về sau, lúc còn trẻ tuổi, bà lão xem sách vở tổ tiên lưu lại, tập chung tinh thần mà tu luyện đi sâu thế giới bên trong, hơn nữa không nghĩ vừa đi chính là nhiều năm như vậy, cho nên mới không có kết hôn. Mãi đến đi đến lúc tuổi già, cảm giác được sinh mạng sắp sửa kết thúc, mới giật mình phát hiện mình cần một người kế thừa đời sau.

Cô muốn thử một lần đấy, bởi vì thành công có thể sống thêm được nhiều năm, mà nếu như thất bại, cũng không đến nỗi vài ngày sẽ chết.

Tuy rằng trong thư không có nói rõ, nhưng dễ dàng có thể cảm thấy được, sự xuất hiện của mình có lẽ lại để cho bà lão quyết tâm hơn. Vì vậy, cô thử, nhưng đáng tiếc chính là... Kết quả là thất bại.

Vì vậy, giờ phút này cô mới phải đứng ở nơi đây.

Cuối cùng, bà lão nói :

“Cô bé, thiên phú của ngươi vượt xa ta khi ta còn bằng tuổi con. Năm đó lúc ta thử sức, cũng chỉ có thể làm cho nghiệm Linh Thạch hơi hơi sáng lên mà thôi, mà con làm nó phát ra hào quang so với ta muốn sáng hơn nhiều lắm!”

“Nói nhiều như vậy, thật sự không phải là muốn bắt buộc con tiếp nhận truyền thụ của ta. Cuộc sống của con, con có quyền lựa chọn, phải dựa vào ý chí của mình để quyết định có nên tiếp nhận nó hay không. Vô luận con lựa chọn cái gì, ta đều chúc phúc cho con bình an mãi mãi.”

“Cuối cùng, ta phải nhắc nhở con, cái “động trời” tồn tại nhất định không được nói cho bất luận kẻ nào chỉ muốn lợi ích, nếu không sẽ nguy hiểm vô cùng.

“Còn có, nếu như cần giúp đỡ, con có thể đi tìm ở vùng bên cạnh một người tên là Lương Thần. Nhìn đồ vật của ta, hẳn nhất định sẽ ra tay giúp con”.

“Lương Thần?” Tên kỳ cục cùng âm “Lúa Tốt” giống nhau. Hơn nữa, “Hắn”, còn là tên nam nhân sao?

Cố gắng ghi nhớ lấy cái tên này, Dịch Đề cầm lấy khối tảng đá màu đen. Ở trong thư Bà lão nói, khi bà chết, cùng cái khế ước “Động Thiên” này liền tự giải trừ, lại nhắc nhở cô, tốt nhất cô nên tiếp nhận cái Động Thiên này, một phần là vì bên trong có được thảo giá trị rất cao, mặt khác có thể tùy ý mang quần áo không gian lỏng lẻo cũng là chuyện đơn giản.

Nhưng đơn giản mà nói, nếu như đã tiếp nhận Động Thiên, vậy đại biểu cho cô đã chấp nhận chức Linh Thực Sư.

Muốn làm Linh Thực Sư sao?

Dịch Đề tự hỏi, cuối cùng lấy được kết luận là ——

Cô muốn thử xem một chút.

Vì vậy, cô dựa theo phương pháp bà lão chỉ dạy, cùng tảng đá kia ký kết khế ước. Cùng lúc đó, cô cảm giác mình cùng nó có mối liên hệ kỳ diệu hơn. Ngay sau đó, nàng dựa theo phương pháp có được, thăm dò, sau khi ký kết khế ước liền trôi lơ lửng ở không trung bên cạnh tảng đá, tâm niệm ở trong lòng

“Đến nơi đây”.

Sau một phút, cô chỉ cảm thấy cổ tay hơi đau, nó liền biến thành một hình vẽ hình mặt trăng màu đen, in dấu khắc vào da thịt trên người cô.

Sau đó, Dịch Đề tiến vào trong đó.

Cô đặt chân ở kế bên suối nước nóng, đi qua ruộng được thảo bên ngoài, cách người cô không xa, mấy cái kệ có sách vở vẫn ở nguyên đó, các loại sách về thảo dược, đều là di vật quý giá của bà lão để lại.

Bất quá, bây giờ vẫn chưa thích hợp bắt đầu, đột nhiên biết tin tức như vậy, lòng cô trong thời gian ngắn không có khả năng ổn định được. Hơn nữa, lần

đầu tiếp nhận cô cũng không có quá quan tâm vấn đề này.

Sau khi xem một vòng ở bên trong, dễ dàng trở về hiện thực, sau đó cô khiếp sợ ngẩng người.

Nguyên nhân là cả gian phòng này đều bị Cecil vurun ra xúc tua cho chặt ních rồi.

Không sai, chen lấn đầy cả phòng rồi!

“Anh muốn làm cái gì a?” Mới vừa ra tới, liền bị vô số xúc tu quấn chặt lấy, Dịch Đề có chút bất lực hỏi. Không lẽ tên tiểu tử này có ý định đổi khẩu vị sao?

(ý là cô nghĩ anh muốn ăn thịt cô sao?)

“Cô đã trở về.”

Mềm mại Thạch Lam Cầu ngẩng đầu, nhìn chăm chú Dịch Đề bị mình giơ lên cao cao, giọng nói chứa đầy vui vẻ .

“A?”

“Vừa rồi cô biến mất.” Cecil vừa nói, một bên cẩn thận từng li từng tí đem cô thả xuống tại chỗ. Xúc tua đang cuốn chặt cô cũng lỏng đi chút ít, nhưng không có lập tức buông ra, ngược lại hỏi:

“Nếu như buông cô ra, cô sẽ biến mất lần nữa sao?”

“...”

Tên này... Là đang lo lắng cô a. Dịch Đề nhớ tới câu nói và suy nghĩ của mình vừa rồi, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, cô hơi xấu hổ nói:

“Thật có lỗi, đã làm cho anh lo lắng rồi!”

“Cô sẽ lại biến mất sao?” Anh lập lại câu hỏi lúc trước, dường như trong lòng rất để ý đáp án này.

“Anh rất sợ hãi ta biến mất sao?”

“Tôi biết được tin tức nói, một khi người Trái Đất biến mất trên thế giới này, có nghĩa là sẽ biến mất vĩnh viễn. Mà biến mất vĩnh viễn, đồng nghĩa là sẽ chết.” Cecil nghiêm túc hỏi

“Tôi không hy vọng nhìn thấy bạn bè chết đi, cô sẽ chết sao?”

(Ôi, na9 thật ngây thơ :D3)

“Nói linh tinh cái gì đó.” Dịch Đề nhin không được cười lên.

“Tôi là loài người, đương nhiên sẽ chết a.” Không chết chính là lão Yêu tinh à?

“...”

“A, đương nhiên là ... “ Dịch Đề vội vàng nói thêm

“Khẳng định không phải là hiện tại! Tôi nghĩ, tôi sẽ sống thật lâu về sau rồi, lâu đến... Ừ, lâu khi anh đã bổ sung năng lượng tốt, về đến quê hương, sau đó lại về đây thăm tôi, thuận tiện cho mang tôi ít quà cáp ngoài Vũ Trụ đặc sắc chứ.”

“Thật sự hiện tại sẽ không chết?”

“Đương nhiên.” Dịch Đề gật đầu liên tục để anh có thể tin tưởng.

Vốn cô tưởng rằng đối phương sẽ hỏi lại nữa, hơn nữa cô cũng đang tính toán có nên giải thích với Cecil rõ một chút. Bởi vì năm giác quan của Cecil hoàn toàn chính xác, lợi hại giống như anh đã nói. Chứ không thì tại sao anh ở bên ngoài liền biết được chuyện này, hơn nữa lập tức chạy tới. Phải biết rằng, cô chỉ ở trong không gian có mấy phút, còn ở ngoài thế giới thật, cũng chỉ mất một phần mười giây. Nói tiếp, dù sao anh ta cũng là người ngoài hành tinh, có lẽ không đến mức để ý đến Động Thiên này đi?

Nhưng mà, chẳng qua anh rất vui vẻ nói:

“Thật tốt quá!” Có lẽ là bởi vì lý do quá mức vui vẻ, đang khi nói chuyện, lần nữa anh đem Dịch Đề giơ lên.

Dịch Đề quỳnh lên, anh ta đang cùng mình chơi trò chơi nâng người lên sao? Cô cũng không phải đứa bé... Nhưng mà, có người quan tâm mình thật sự là một chuyện đáng vui vẻ. Vì vậy cô vurun tay cười, vỗ vỗ đầu Cecil:

“Cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi.”

Một giây sau, đột nhiên Dịch Đề cảm thấy trên người bắt đầu nóng lên.

Đương nhiên không phải là nhiệt độ cơ thể của cô lên cao, mà là những cái xúc tua quấn quanh lấy cô kia...

Tên này, lại thẹn thùng sao?

“Này, anh muốn đem tôi làm thành thịt nướng sao?”

Người ngoài hành tinh tan chảy xuống, giống như thân thể khê run, lập tức đem Dịch Đề thả trên mặt đất, nhanh chóng thu hồi tất cả xúc tua. Rồi cả người co lại dưới đất, mềm nhũn như bánh nướng.

Dịch Đề kinh ngạc: “Anh bị sao vậy?”

“Không cần lo lắng, chẳng qua là mới tiêu hao một ít năng lượng, qua một thời gian có thể phục hồi như cũ.”

“...” Không lo lắng mới là lạ ? Nói cho cùng, anh cũng là bởi vì cô mà trở nên như vậy.

Đáng tiếc, lần này sự việc nghiêm trọng hơn những gì đã nghĩ, Dịch Đề đã chờ đợi rất lâu, Cecil cũng chỉ khôi phục đến gần một nửa, vẫn còn hơn phân nửa mềm nhũn như kem tan chảy. Đến cuối cùng, cô chỉ có thể ôm lấy anh, nghĩ đến đi ra ngoài trước rồi hãy nói.

“Hô HUU...U...U hô HUU...U...U —— “

“...” Cho xin đi! Đừng tự tiện làm nhiệt độ cơ thể nóng lên rồi sau đó bị tan chảy lần nữa a!

Thiệt là, chẳng qua là bị ôm lên, mà thẹn thùng đến nước này sao? Thẹn thùng cũng nên có một mức độ đi?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần Thứ Hai Gặp Nhau

hi đi xuống đường ngầm dưới đất là buổi sáng, đợi đến lúc hai người đi ra ngoài, không sai biệt lắm thì đã hơn một giờ chiều. Dịch Đề đem Cecil mang tới sô pha, lo lắng nhìn hần một hồi, tuy rằng hần nói mình không có việc gì, nhưng mặc kệ cô nhìn thế nào, cũng cảm thấy bộ dạng của hần không giống như không có chuyện gì. Cuối cùng phải làm thế nào, mới có thể giúp hần bổ sung năng lượng nguyên đây? Tuy rằng chưa nghĩ ra, nhưng chính năng lượng của cô cũng đang thiếu thốn rõ rệt.

“Cô ——” bụng rõ ràng phát âm thanh nhắc nhở cô, chính mình đã bỏ qua bữa cơm trưa lâu rồi. Nhưng vào lúc này, Dịch Đề nghĩ đến:

“Cecil, anh có cái gì đặc biệt muốn ném thử hay không?” Điện năng linh tinh gì đó hần đã sớm ném thử, đáng tiếc không hề có tác dụng. Thạch Lam cầu run rẩy, tựa hồ đang suy tư, rồi sau đó nói ra tên vài loại dược vật dinh dưỡng.

“Căn cứ vào những tin tức tôi thấy được ở trên mạng, dường như bọn chúng đều có chứa năng lượng.”

“Thật sự?”

“Giới thiệu sản phẩm viết l—— có chứa những năng lượng thiết yếu cần cho cuộc sống, chỉ cần ăn một miếng, đủ sống ba ngày.” Cecil dùng giọng điệu bình thản thuật lại câu nói đầy tính chất quảng cáo.

Dịch Đề: “...”

Đó là quảng cáo hồng | Quả Quả đi? Lời quảng cáo này cũng quá không đáng tin đi! Nhưng mà, “Tôi đi mua cho anh.” Vạn nhất hữu dụng thì sao? Cô đứng lên nói, “Đúng lúc đi mua cơm trưa.” Dù sao cô hoàn toàn không có tâm tình tự mình nấu cơm ăn. Nói xong, cô chạy về phòng ngủ thay áo ngủ trên người, mặc vào một bộ váy áo liền màu trắng, chải tóc buộc thành kiểu đuôi ngựa, cầm lấy ví tiền liền bước ra. Lại nhìn thấy, vị bạn học người ngoài hành tinh đang cố gắng chui vào trong áo khoác cậu bé bọt biển.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Dịch Đề vội vàng đi qua, đem đôi phương kéo về lại trên sô pha:

“Đã như vậy rồi, liền thành thành thật thật nghỉ ngơi đi.” Thạch Lam cầu hơi run rẩy, rồi sau đó nhìn về phía cô, nghi hoặc lại phảng phất một chút ủy khuất nói:

“... Không mang tôi đi cùng sao?”

“...” Làm sao bây giờ? Cô muốn bóp một bóp! Không được, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống!

(nữ 9 muốn bóp nam 9 vì thấy nam 9 đáng yêu quá! Editor cũng muốn “bóp” cái à :-” :D3)

Vì không để cho bản thân làm ra hành động thất lễ, Dịch Đề ho nhẹ một tiếng, nói:

“Trời rất nóng nếu ôm cậu bé bọt biến ra cửa sẽ bị coi là quái nhân, hơn nữa tình huống bây giờ của anh cũng không thích hợp ra cửa. Vội lại, tôi chỉ đi một lát liền trở lại, anh có thể ngoan ngoãn ở trong nhà giúp tôi trông nhà được không?”

Cecil khẽ gật đầu một cái.

“Ng Sloan.” Xoa đầu. Không cần thận nhịn không được, thế là lại tiện tay... Được rồi nói đúng ra là cô dường như hoàn toàn không “tự chủ” được động tác.

“...” Nóng lên, nóng lên, nóng lên...

Dịch Đề: “...” Cô bất đắc dĩ nhìn chăm chú vào anh chàng người ngoài hành tinh nào đó đang bắt đầu cố gắng chui vào đáy sofa lần nữa, được rồi, việc này thật sự phải trách cô.

“Tôi đi đây nha.”

Cecil không đáp lại, chỉ đưa một cái xúc tu màu xanh trong suốt từ trong kẽ sofa vuron ra. Dịch Đề cười, thò ngón tay chọc chọc vào mũi nhọn của xúc tu, nó liền thuận thế quần lên trên ngón tay cô, mềm nhẹ cọ cọ. Cùng “Động vật nhỏ xấu hổ” tạm biệt xong, Dịch Đề liền đi ra ngoài.

Ngôi nhà này chỉ có một cửa ra, cũng chính là cửa ở mặt tiền cửa hàng. Vì suy xét tới việc giữ ấm, ở bên trong cửa cuốn có hai cánh nội mở cửa kính, mà cửa cuốn nằm ở giữa còn có thể mở một cái cửa nhỏ.

Lần đầu tiên đến đây Dịch Đề đã hứng thú nhìn nó rất lâu, tuy rằng trước kia từng xem quá cùng loại hình ảnh, nhưng tượng loại này khung cửa đều từng đoạn từng đoạn môn, cô đúng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy. Bất quá, mặc kệ nói như thế nào có một cánh cửa như vậy để ra vào không thể nghi ngờ là tiện hơn, mỗi ngày đều phải đi qua đi lại nâng lên kéo xuống cửa cuốn... Cô sẽ biến thành nữ quân nhân cơ bắp mất.

Tuy rằng bản thân con đường tắt này cũng không tính là náo nhiệt, nhưng chỉ cần đi thêm độ trăm mét, liền tới ngã tư đường vô cùng nhộn nhịp. Bởi vì nguyên nhân nằm ở gần trường trung học, nên trên đường cửa hàng văn phòng phẩm, cửa hàng tạp hóa, cửa hàng trang sức cùng với quán cơm đặc biệt nhiều, đặc biệt quán cơm hương vị phần lớn không đều rất được. Dù sao nếu mà làm ăn không ngon, cũng không thể nào hấp dẫn số đông học sinh đến ăn.

Dịch Đề hôm trước đi qua liền chú ý đến, trong đó có một cửa hàng cơm tên là “Ăn rất ngon” cửa hàng kinh doanh đặc biệt đông khách. Tuy rằng tên có chút tục khí, nhưng khách hàng là ăn cơm chứ đâu có ăn tên cửa hàng, lại nói... Tên này kỳ thật còn rất thích hợp với cửa hàng.

Đừng nhìn bây giờ đang trong lúc nghỉ hè, lại hơn một giờ trưa, bên trong cửa hàng kia vẫn có một ít khách hàng đấy.

Dịch Đề kéo cửa ra, cảm thụ được khí lạnh cùng mùi thơm của đồ ăn đập vào mặt, cảm thấy cả người dường như cũng sống lại. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện cửa hàng tuy rằng không lớn nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, hơn nữa bên trong dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, làm cho người ta có loại cảm giác vô cùng yên tâm. Vì thế cô tìm đến chỗ bàn không người phía dưới, cúi đầu nhìn thực đơn dán ở trên mặt bàn.

“Quý khách muốn ăn gì?” Không bao lâu, liền có nhân viên phục vụ đi đến bên cạnh cô, hỏi như vậy. Dịch Đề ngẩng đầu trả lời nói:

“Thịt băm sốt cà chua cùng đậu hủ Ma Bà, tôi muốn đóng gói mang về...”

Rồi sau đó, hai người đồng thời cứng đờ. Nguyên nhân là do, bọn họ từng gặp mặt một lần. Không sai, phục vụ cô không phải ai khác, mà chính là thiếu niên tóc nâu từng gặp ở cửa hàng bán hoa ngày hôm qua. Hôm nay hắn mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng và xanh lá cùng với quần đùi màu nâu, dưới chân đi đôi dép lê màu đen, trên người còn đeo tạp dề màu trắng, phía trên in ba chữ “Ăn rất ngon” cực to. Mà tạp dề trước ngực có cái túi tiền cực to, bên trong chứa một chiếc khăn lông màu trắng, giấy bút hắn cầm trong tay giờ phút này không nghi ngờ cũng là lấy ra từ trong.

Cuối cùng do đối phương mở miệng trước, hắn nâng cằm lên, nhìn cô trừng trừng, thối mặt nói:

“Cô tới chỗ này làm cái gì?”

Dịch Đề: “...”

Cô đến tiệm cơm, đương nhiên là muốn ăn cơm a! Nhưng mà, tự nhiên bị “cự tuyệt” như vậy, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại nữa. Dù sao trên đường cửa hàng cơm nhiều như vậy, đi chỗ nào ăn chẳng được. Vì thế cô đứng lên, vòng qua phía bên kia bàn đi ra ngoài.

“Này, cô...”

Nhìn động tác của cô, thiếu niên há miệng, đang chuẩn bị nói cái gì đó, đột nhiên trong phòng bếp truyền đến tiếng người kêu ——

“Lương Thần, cậu mau tới đây một chút!”

“Tới ngay”

Thiếu niên đáp lại, có chút hung dữ nói với Dịch Đề

“Cô ở chỗ này chờ!”

Rồi sau đó xoay người hướng chỗ phòng bếp chạy đi. Dịch Đề cứng đờ. Lương Thần? Không phải chứ? Người này là người trong thư lão nhân nói có thể xin giúp đỡ, Lương Thần? Tuy rằng cô biết hẳn cùng lão nhân chắc chắn quen biết, nhưng nhớ tới đoạn đối thoại ngày đó...

Thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài. Bị kinh hãi, ví trong tay cô ví tiền liền không cẩn thận rơi xuống. Dịch Đề vội vàng cúi lưng muốn nhặt, thì bàn tay thuộc về người khác lại trước cô một bước, đem nó nhặt lên. Đây là rõ ràng là tay của con trai, nhưng lại vô cùng xinh đẹp —— ngón tay thon dài, khớp ngón tay rõ ràng, màu da trắng sáng, nhìn qua giống như một tác phẩm nghệ thuật dùng mỹ ngọc điêu khắc ra. Nàng nhìn nhìn bàn tay kia, lại nhìn nhìn tay bản thân, trong lòng bỗng nhiên hiện lên chút ý tưởng kiểu “Tự biết xấu hổ”.

“Cảm”

“A!” Dịch Đề từ trong tâm tình nho nhỏ hồi thần lại, nhận lấy ví tiền, đứng thẳng người nói lời cảm tạ:

“Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.”

Nói chuyện là một thanh niên tóc đen khoảng 25-26 tuổi, hẳn có đôi bàn tay mùi hương xứng với gương mặt tuấn mỹ, trên người mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu tím cùng với quần tây dài đen, Dịch Đề nhìn thấy có chút hơi phiền muộn, màu sắc lẳng lơ mặc trên người của hắn cũng rất phù hợp. Hoặc là nói, dựa vào điều kiện diện mạo cùng dáng người của đối phương, mặc kiểu quần áo như thế nào cũng sẽ không kém. Nói cho cùng, bản thân đáng về tốt, thì ngược lại quần áo gì đó chỉ là thứ yếu thôi. Khi nói chuyện, trên gương mặt anh tuấn của hắn gương mặt ra nụ cười ảm ảo, nói:

“Vì phụ nữ phục vụ là nghĩa vụ của đàn ông.”

“...”

Dịch Đề cảm thấy vô cùng không thích hợp cảm. Nói như thế nào đây? Đối phương xem ra là đối chi tiết rất sang trọng người, vô luận là sợi tóc, cổ tay áo, nút thắt vẫn là quần nếp uốn, từng cái chi tiết đều xử lý có thể nói hoàn mỹ, cô dường như còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt từ trên người hắn truyền đến.

Đương nhiên, mùi này rất thích hợp với bản thân hắn. Chỉ là, như vậy một cái nói chuyện làm việc quả thực tượng tại biểu diễn ca kịch một dạng người, đứng tại một nhà trần đầy đồ ăn mùi vị trong điểm, tổng cảm thấy có chỗ nào không đối. Liền giống như không để Cecil vào tủ lạnh ngược lại bỏ vào trong máy giặt...

Không đúng, so sánh vậy giống như có chút... Do dự một lúc, đối phương mở miệng lần nữa:

“Vị tiểu thư này, xin hỏi tôi có thể vinh hạnh được biết tên của cô không?”

“Tôi sao?”

Dịch Đề ngẩn người, đang chuẩn bị trả lời nói, thì nghe được bên người truyền tới một lời nói giọng điệu tương đối không tốt ——

“Anh ở trong này làm cái gì?” Thiếu niên tên là Lương Thần chẳng biết trở về từ lúc nào, không khách khí chút nào đối thanh niên nói:

“Nơi này không chào đón anh, cút ra ngoài cho tôi!”

Dịch Đề: “...”

Thoạt nhìn bọn họ không chỉ quen biết, hơn nữa quan hệ hình như rất kém. Đối mặt với lời nói như thế, thanh niên cũng không tức giận, chỉ là nâng lên hai tay lên làm hành động “Tôi đầu hàng”:

“Đừng kích động, nhìn xem, đã dọa đến vị tiểu thư này rồi.” Sau đó, hắn cười với Dịch Đề

“Như vậy, lần sau gặp lại.” Nói xong, hắn dứt khoát quay người rời đi.

Bất quá, kèm theo vị nam thanh niên không biết tên này rời đi, loại không khí hết sức căng thẳng đáng sợ trước đó dường như cũng dần dần biến mất. Dịch Đề mới thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe đến thiếu niên tức giận nói:

“Phụ nữ bây giờ đều nhẹ dạ như vậy sao? Liền tùy tiện cùng đàn ông xa lạ nói chuyện, chỉ cần bộ mặt thật đẹp muốn cái gì cũng đều có thể sao?”

“Hả?”

Dịch Đề nổi giận, người này nói chuyện kiểu gì vậy? So với mặt, tính tình mới là chỗ mấu chốt!

“Nếu xảy ra chuyện gì tôi chắc chắn sẽ không cứu cô đâu đấy.”

“Ai cần cậu...” Dịch Đề lời còn chưa dứt, đối phương đã đem một cái túi nilon nhét mạnh vào trong tay cô:

“Cầm!” Rồi sau đó trực tiếp đem cô đẩy ra cửa

“Cuối cùng nhắc nhở cô một câu, muốn sống được tử tế thì cách tên tiểu tử khả nghi kia ra xa một chút.”

Không đợi cô kịp phản ứng, đã thấy mình đứng ở ngoài hàng. Cô cúi đầu nhìn đồ trong tay phát hiện là hộp com đồ ăn bên trong rõ ràng đã được đóng gói tốt. Dịch Đề vội vàng kéo cửa ra, đối với bên trong hồ:

“Này! Cái này...”

Tuy rằng cô nói muốn đóng gói mang về, nhưng còn chưa trả tiền mà. Thiếu niên kia quay đầu liếc xéo mắt nhìn cô, khoát tay:

“Phòng bếp còn dư lại, cô không thích thì đừng ăn.”

Dịch Đề: “...”

Nhưng lúc này, một gã đàn ông khác cũng mặc tạp dề nhân viên phục vụ nở nụ cười:

“Vừa từ trong nồi đồ ra mà còn sốt? Lương Thần cậu thật lãng phí.”

“Câm miệng!” Thiếu niên liền đập một cước lên đùi đối phương

“Đi làm việc, không thấy khách đang chờ sao?”

“Cũng không biết là ai đem cho khách đồ ăn...”

“Nhanh đi!”

Dịch Đề khép cửa lại, ngoác nhìn chăm chú vào com hộp trong tay, hoàn toàn không rõ thiếu niên tên là Lương Thần thiếu niên rốt cuộc là người như thế nào. Chỉ là, tuy rằng tính tình kém một chút miệng một điểm cũng không buông tha người khác, nhưng dường như... Cũng không phải kẻ xấu xa gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phương Pháp Giúp Hẩn

Cứ như vậy, Dịch Đề mang theo com hộp cùng các loại thuốc dinh dưỡng mua được tại tiệm thuốc trở về nhà, làm cho cô thất vọng là: những thứ đó quả nhiên vô dụng.

Sau đó, Cecil liền cứ như vậy ghé vào trên sofa ngủ, cô nhìn chăm chú vào những viên thuốc nhỏ đang qua lại nổi lo lắng bên trong cơ thể hắn, trong lòng rất lo lắng. Trừ việc lo lắng ra, còn có biện pháp gì khác sao?

Mang suy nghĩ như vậy, cô mở hộp com trong tay ra, phát hiện trừ bỏ hai món cô đã gọi, đối phương còn tặng thêm cho một phần khoai tây xào sệt chua cay. Phải nói rằng, hương vị đồ ăn cửa hàng này quả nhiên tương đối tốt, khách hàng đến ủng hộ nhiều như vậy là tuyệt đối có lý do. Cô mới ăn lần đầu tiên, cũng đã nhanh biến thành “Fan” của quán rồi.

Kì lạ là ở chỗ, com cũng ăn rất ngon. Nói đến đây, Cô nghĩ nếu trồng lúa gạo ở trong vườn linh, sẽ là như thế nào... Đợi!

Dịch Đề đặt đôi đũa trong tay ở trên bàn.

Bởi vì cô đột nhiên nghĩ tới một việc.

Nói không chừng..

Có lẽ..

Cô lập tức đứng lên, chạy trở về bên người Cecil, rồi sau đó thật quyết đoán tiến nhập vào bên trong động thiên đào hai cây dược thảo rồi đi ra. Đồng

thời cùng lúc đó, thân hình mềm như kem nằm sắp kia lại giật giật thân thể.

“Cô lại biến mất.” Lời của hắn rất là bình tĩnh.

“Bây giờ đừng nói việc này” Dịch Đề đưa được thảo đến trước mặt hắn lung lay

“Cecil, anh xem cái này có thể sử dụng sao?”

“Cái này...”

Cecil vươn ra hai cái xúc tua, quán quanh thân được thảo trong tay cô, cẩn thận quan sát một lát nói

“Bên trong đích xác bao hàm có một bộ phận năng lượng thần bí thật, nhưng thật đáng tiếc, với tôi mà nói cũng không thể sử dụng.”

“Như thế nào lại như vậy...”

Tinh thần của Dịch Đề bắt đầu ể oải.

Kỳ thật cũng không phải không thể lý giải, linh khí trên địa cầu và năng lượng người ngoài hành tinh là những thứ hoàn toàn khác nhau? Nhưng mà, từ chưa từng hi vọng tới biết hi vọng, rồi đến mất đi hy vọng với tốc độ quá nhanh, làm cho người ta nhất thời khó có thể chấp nhận được.

“Đúng rồi” cô lại lấy ra mấy bình được bà lão để lại cho mình

“Cái này thì sao?”

“Cô lại biến mất.”

“...” Hắn đến cùng vì chuyện này lo lắng bao lâu à?

Vì thế Dịch Đề đem sự tình một hơi nói ra.

“Động thiên? Không gian?”

“Đúng.”

“Ta xem tin tức, bên trong nó đích thực có nội dung liên quan, nhưng mà nó ở trên địa cầu bị liệt kê vào những thứ không có thật.”

“Trong vũ trụ có sao?”

“Nếu như nói là không gian cất giữ các loại vật phẩm, ta cũng có một cái.” Cecil trả lời.

“Cũng có thể thông qua phương thức kí kết ước, nhưng mà bản thân chủ nhân không thể tiến vào trong đó, hơn nữa, nó chỉ có công dụng đơn giản là lưu trữ đồ vật.”

“À?” Nói như vậy, thứ này của cô dù cho là ở trái đất hay trong vũ trụ cũng rất đặc biệt.

“Anh cũng có? Ở nơi nào?” Hoàn toàn không thấy được nha.

“Kí kết ước xong những người khác không có cách nào nhìn thấy được. Bất quá, Thạch Lam Cầu thấp đầu

“Mờ ra đóng vào đều cần tiêu hao năng lượng.” Trên người của hắn lộ ra cỗ cảm xúc ủ rũ, phiền muộn.

“Hơn nữa trước lúc tôi rời nhà, dựa theo chỉ thị, hầu hết đồ đạc bao gồm cả vật phẩm bổ sung năng lượng đều đã để lại.”

Dịch Đề: “...” Đây thật là một câu chuyện bi thương.

“Cô có được đồ vật đặc biệt này, nếu có thể thì xin đừng nói cho những người khác biết, sẽ rất nguy hiểm. Căn cứ tư liệu, gần ba ngàn năm nay, có 752 cái tinh cầu bởi vì có những vật phẩm quý hiếm mà bị xâm lược hoặc là hủy diệt.”

“...” Chính là nói, cô nếu không cẩn thận sẽ trở thành tội nhân hủy diệt Địa Cầu sao? Đột nhiên cảm thấy áp lực vô cùng lớn. Không đúng, hiện tại không nên nghĩ đến cái này, một lần nữa Dịch Đề quay lại hỏi vấn đề cũ

“Cái này anh có thể sử dụng sao?”

Cecil kiểm tra, trả lời nói: “Vẫn như trước, không thích hợp.”

“...”

“Nhưng mà” hần nhìn chăm chú vào tác dụng ghi trên lọ thuốc, tiếp tục nói, “Nó có lẽ thật sự có thể hỗ trợ tôi có được năng lượng.”

“Hả?” Gần như cảm giác được khôi phục, trước kia đã mất nay lại có được, thực sự là quá tốt đẹp, Dịch Đề nháy mắt lấy lại tinh thần

“Thật sự?”

“Đúng.” Cecil khẳng định trả lời.

Dịch Đề có chút không hiểu hỏi: “Cái này thật sự đối với anh hữu dụng?”

Sẽ không phải là cố ý an ủi cô đi? Hần không phải nói linh khí đối với hần mà nói không thích hợp sao?

“Đối với ta vô dụng, nhưng có thể giúp ta trao đổi lấy thứ ta cần.”

“Thật sự? Thật là tốt quá!”

Tin tức tốt này không thể nghi ngờ, khiến Dịch Đề rất là vui vẻ, nhưng trong không gian được này có số lượng có hạn. Lúc cô mới trở thành linh thực sư, chỉ sợ là không có cách điều chế ra. Đợi đã, hần vừa rồi nói gì nhỉ?

“Trao đổi? Anh cùng ai trao đổi?” Chẳng lẽ là, gần đây còn có người ngoài hành tinh thứ hai mà cô không biết ?

Cecil lại nói ra một câu có chút kỳ quái: “Không phải tôi, mà là cô.”

“Tôi?” Dịch Đề có chút kinh ngạc chỉ mình, cô có thể làm được loại sự việc này sao?

“Nhưng ở trước đó, bên trong cơ thể cô phải có đầy đủ năng lượng.”

Chính là nói, mặc kệ từ phương diện nào mà nói, cô đều chỉ ít phải trở thành sơ cấp linh thực sư trước đã. Từ đâu cô đã quyết định như vậy , không phải sao?

Mấy cái xúc tua bỗng nhiên ôn nhu quấn lấy cổ tay cô, hiện tại tên Thạch Lam Cầu này tựa hồ ra vẻ rất hiểu Địa Cầu nói:

“Người địa cầu có một câu danh ngôn —— ăn ngàn ăn vạn, không bằng ăn com.”

“...” Đây là tại nhắc nhở cô đi ăn com trước sao? Nhưng mà ...

“Phốc! Đây là danh ngôn gì à?”

“...” Cecil đơ người một chút, rồi sau đó nói

“Người là sắt com là thép, nếu người không ăn com, đói chết làm thế nào.”

Dịch Đề nghe hần dùng giọng điệu nghiêm trang nói ra những lời này, quả thực vui:

“Ha ha ha ha ha... Lại thêm một câu, còn câu nào khác sao?”

“...”

Một bên nghe người ngoài hành tinh nói < trích lời ăn com > một bên lấp đầy bụng, Dịch Đề bắt đầu lên lịch làm công việc.

Về loại hạng mục của công việc này, bà lão nói với cô tương đối rõ ràng.

Sở dĩ sau khi xem xong thư bà lão lưu lại không có làm liền lập tức, là bởi vì lúc ấy “Tâm không đủ tĩnh”, thời cơ cũng không tốt. Nói ngắn gọn, tâm tính cùng thời gian là tương đối quan trọng . Cho nên lần đầu tiên tu luyện cũng muốn chọn thời gian thích hợp nhất, cũng chính là —— sáng sớm.

Lúc mặt trời sắp xuất hiện nhưng chưa hoàn toàn hiện ra, nghe nói khi đó là thời điểm linh khí nhiều nhất trong một ngày.

Đương nhiên, chỉ là linh khí mà thôi, trong động thiên cũng có. Cho nên quan trọng nhất có lẽ vẫn là tại cái điểm thời gian đặc biệt kia, Dịch Đề cẩn thận làm sạch thân thể, dùng tất cả bình tĩnh để tâm linh yên tĩnh trở lại, cảm thụ được ánh sáng mặt trời dâng lên, quá trình tiến đến một ngày mới, nghênh đón “Thay đổi” đến.

Bất quá, vận may của cô so với bà lão năm đó tốt hơn. Căn cứ câu nói sau khi người dùng linh tuyến kia sẽ có hiệu quả thay đổi tổ chất thân thể. Liên tưởng đến trong tiểu thuyết miêu tả “Tây tùy thống khổ”, Dịch Đề cảm thấy ăn com trước thật là lựa chọn chính xác, bằng không lúc đói bụng lại đồng thời trải qua thống khổ, thật là hai lần bị ngược đãi.

Com nước xong không thể lập tức tắm rửa, cho nên Dịch Đề lấy ra phương pháp thổ nạp cẩn thận nhìn lại. Không có gì bất ngờ xảy ra, đến trước sáng mai, phỏng chừng là cô không có thời gian xem nó, cho nên trước tiên nhớ kỹ trước sẽ tương đối tốt.

Cẩn thận tiếp thu, nhớ kỹ mỗi một từ, xác định sẽ không để xuất hiện sai sót, Dịch Đề cùng Cecil tạm biệt, đi vào phòng tắm bên trong, mở nước nóng xả vào bồn tắm, rồi sau đó đem một lọ thuốc nước bà lão vì cô chuẩn bị tốt đổ vào khuya đều.

Làm xong tất cả, cô lại không có lập tức nằm nhập bồn tắm, ngược lại lần nữa tiến vào bên trong không gian, hít một hơi thật sâu sau, uống vào nước linh tuyền bên trong.

Bởi vì đem nó đưa ra bên ngoài là sẽ không còn bất cứ tác dụng gì, cho nên chỉ có thể ở trong này dùng.

Liên tục uống vài ngụm, Dịch Đề mới ngừng lại. Chậm chạp đợi tới khi cảm thấy mệt mỏi không ngừng ập đến, cô biết đây chỉ sợ là do nước suối phát huy hiệu quả. Vì thế, cô ra khỏi không gian, cởi quần áo xuống nằm vào trong bồn tắm. Theo sau, không chỉ không có cảm nhận được cái gì thống khổ, ngược lại liền cứ như vậy ngủ say.

Chờ cô tỉnh lại thì thời gian đã qua hơn hai giờ, nước trong bồn tắm cũng triệt để biến thành màu đen có mùi gay mũi.

Dịch Đề đột nhiên cảm thấy, chính mình không bị chết đuối mà là bị thối chết, thật là cái kỳ tích. Bằng không, thời điểm cảnh sát khám nghiệm tử thi nên nói như thế nào đây? Cái này tuy rằng cô không biết, nhưng tạp chí đưa tin tên lại có thể đoán trước ——

“Nữ thanh niên sống một mình vì sao đem mình chết chìm ở trong nương nước thối? Là tiền tài, là ích lợi, hay là tình yêu? Thạch cầu lam xuất quỷ nhập thần kia đến tột cùng là vật gì? Chẳng lẽ nó chính là Ngoài ngoài hành tinh trong truyền thuyết?” Đây thật là đáng sợ!

Một bên nghĩ như vậy, một bên cô đứng lên đi đến phía dưới vòi phun đem những thứ sạch trên người rửa sạch. Ngay sau đó lại đem bồn tắm xử lý sạch sẽ, một lần nữa xả nước ấm, lần nữa đổ một lọ được tề vào khuya đều.

Lập tức lại tiến vào không gian...

Như thế lặp lại vài lần, tại thời điểm sắp sáng, nước trong bồn tắm rốt cuộc không có bất kỳ tạp chất nào nữa, giống như khi chưa nằm vào hoàn toàn giống nhau, điều này nói rõ “Tẩy tủy” thành công.

Sau khi lau khô thân thể và thay đổi quần áo, Dịch Đề vươn tay lau đi hơi nước trên gương, nhìn kỹ mình trong kính, phát hiện cũng không có phát sinh loại biến hóa khoa trương giống trong tiểu thuyết miêu tả. Người vẫn là người này, mặt vẫn là gương mặt này! Nhưng làn da đích xác biến trắng chút, tinh thần cũng sáng lạng hơn chút, những kia tàn nhang rất nhỏ trước kia, gần đây bởi vì nóng trong phát ra mụn cũng đã biến mất. Giống như thân thể cũng có điểm hơi gầy? nhưng mà cũng không có quá rõ ràng là được.

Nói lại, đây cũng là đương nhiên đi?

Tẩy tủy lại không phải chỉnh sửa nhan sắc!

Sau đó, Dịch Đề đi xuống bên trong tầng hầm ngầm.

Bình thường trên ý nghĩa nói, ở dưới đất thế này đương nhiên là nhìn không tới mặt trời mọc. Nhưng là, tầng hầm ngầm này là không gian được lão nhân cẩn thận tạo ra vậy bản thân nó sẽ có chỗ đặc thù.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Một Mảnh Xấu Hồ

Dưới tình huống bình thường, khi Linh khí toát lên Động Thiên trong thổ nạp hiệu quả vượt xa tại cái thế giới này. Nhưng mà, chỉ có một thời gian duy nhất là ngoại lệ, đó chính là —— thời gian mặt trời mọc.

Bà lão thiết kế thạch thất, không phải sử dụng chất liệu bình thường, mà là một loại đá gọi là tảng đá “Âm Dương”. Tựa như lúc ban đầu Dịch Đề đã thấy một chỗ giống như vậy, trên những tảng đá này hiện đầy hoa văn hai màu đen trắng, phân biệt hai loại khí âm dương. Kỳ lạ hơn là, nếu như hoa văn tan vỡ, thì sẽ phát hiện, số lượng đường vân đen trắng trên là hoàn toàn giống nhau.

Cũng bởi vậy, loại tảng đá này vô cùng hiếm thấy, người bình thường cũng không biết. Mà bà lão có được nó, cũng mất nhiều công sức.

Mà tác dụng của nó ở chỗ có thể nâng cao hiệu quả, đem bầu không khí ngày đêm thay đổi một cách kỳ dị.

Dịch Đề ngồi ở trên bàn tọa bà lão từng ngồi qua, bày ra tư thế “Ngũ tâm* hướng lên trời” Tư thế này nghe có vẻ mơ hồ, thực ra là tư thế ngồi xếp bằng trong truyền thuyết—— đầu tiên đem chân trái để lên bên đùi phải, gan bàn chân hướng lên trời, sau đó lại đem chân phải bẻ lên bên đùi bộ chân trái, thực hiện sao cho hai lòng bàn chân hướng lên trời. Sau đó hai tay đặt ở trên hai chân, lòng bàn tay hướng lên trời. Làm đến đây mới là “Bốn tâm”, cuối cùng thẳng huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, cũng chính là cái gọi là “Đầu tâm”

(*Ngũ tâm ngực, 2 lòng bàn tay, 2 lòng bàn chân)

Kỳ thật tư thế này đòi hỏi độ dẻo dai của thân thể rất nhiều, nếu tập trong một thời gian ngắn thì không sao, nhưng ngồi xuống tốn rất nhiều công sức, một lúc sau đã có người chịu không nổi nữa. Nhưng Dịch Đề phát hiện, sau khi tẩy tủy, tốc độ mềm dẻo của thân thể tăng lên rất nhiều, tập những động tác như vậy không hề thấy động tác ấy không được tự nhiên, ngược lại cảm thấy rất tự nhiên, thoải mái dễ chịu.

Cô chậm rãi nhắm lại hai mắt, nín thở tập trung, bỏ hết những tạp niệm trong đầu, để cho tâm hồn chậm rãi thả lỏng

Thạch thất là một hoàn cảnh đặc thù, nó yên tĩnh, lạnh như băng làm cho người ta một loại cảm giác trầm ổn hùng hậu. Bản thân ở trong đó thời gian dài, toàn bộ cơ thể đều có cảm giác mơ hồ, phảng phất như bản thân ở trong không gian bao la bát ngát, bốn phía là một mảnh đen kịt, như trời đất không tồn tại, mơ hồ mơ hồ, không thể nào phân biệt được.

Mà con người, ở bên trong này là mảnh Hồn Độn yên lặng, lẳng lặng ngủ say.

Cho đến khi ——

Một luồng ánh sáng chiếu vào!

Tựa như có người khởi động cơ quan, cái kia Hồn Độn trong nháy mắt vỡ vụn!

(Hồn Độn: nhiều đồ vật lộn xộn)

Cái này giống như ánh sáng đầu tiên chiếu xuống trời đất còn sơ khai, chiếu sáng khắp cả người, cả trái tim.

Không cần cố gắng suy nghĩ, sớm đã khắc vào trong đầu văn tự, tự kéo thân thể, tự động xoay chuyển.

Cái gọi là “Thỏ nạp”, tên như ý nghĩa, chính là bỏ cũ lấy mới. Nghe nói không ngừng mà hấp thụ sinh khí, phun ra Tử khí, là được trường sinh bất tử. Đơn giản thở nạp chính là hấp thụ khí, sau đến dồn khí xuống phần bụng, hơi thở dần lên đỉnh đầu, không ngừng mà lặp lại quá trình như vậy. Mà bà lão để lại cho Dịch Đề phương pháp thở nạp, không thể nghi ngờ là cao minh hơn rất nhiều, bởi vì cô có thể cảm giác được, từng sợi Linh khí màu trắng tản ra chung quanh thân thể, trong quá trình hít vào, dần dần tiến vào vị trí nào đó bên trong thân thể cô gọi là Đan Điền, nhập lại ngừng giữ lại, một số khí tức nhỏ thì tán lạc đến từng bộ phận trong cơ thể, chậm rãi tiến hành cải thiện.

Hơn nữa Linh khí lúc này và Linh khí lúc khác đều không giống nhau, nó đựng một tia “Sinh” cùng “Diệt”, đây đối với một người linh Thực sư mà nói là điều vô cùng quan trọng, nếu như có thể từ trong đó cảm ngộ được mấy thứ gì đó, là có thể mang đến rất nhiều chỗ tốt.

Lúc Mặt trời đã lên cao, bên trong thạch thất, cái loại bầu không khí kỳ dị này cũng hoàn toàn biến mất.

Dịch Đề chậm rãi mở ra hai con mắt, không hề nghi ngờ, cô thành công.

Giống như tiểu hài tử nhận được món đồ chơi yêu thích, cô không thể chờ đợi được mà chạy vào trong không gian. Trực tiếp liền chui được vào bên trong Đan Điền, lấy ra một viên được tìm kiếm được một dược thảo xem như là khá thuận mắt, hít một hơi thật sâu, đưa tay phải ra, dựa theo ghi chép trong sách, vận khí, một lát sau, một viên linh dịch màu xanh nhạt xuất hiện ở trên đầu ngón trỏ của cô, cô cẩn thận từng li từng tí mà đem nhỏ xuống phía trên dược thảo.

Không sai, trừ bỏ có thể từ thực vật trong chất lọc đựng Linh khí cùng dược tính dịch thuốc dạng lỏng bên ngoài, nàng còn có thể dùng bản thân ngưng kết mà thành linh dịch xúc tiến chúng nó sinh trưởng. Điểm này, trừ bỏ Linh Thực sư trời sinh có thiên phú, những người còn lại đều không thể nào làm được, dù là có được bí tịch cũng giống như vậy. Không có thiên phú chính là không có thiên phú, mạnh mẽ cầu cũng hoàn toàn không được. Bất quá, dựa vào trình độ trước mắt của Dịch Đề, một lần thở nạp nhiều lắm là chỉ có thể ngưng kết được năm, sáu giọt linh dịch, rồi sau đó sẽ phải bắt đầu thở nạp một lần nữa, cho đến khi trong đan điền một lần nữa tràn ngập Linh khí.

Cô trừng to mắt, đang mong đợi kỳ tích phát sinh.

Mười giây đồng hồ...

Hai mươi giây đồng hồ...

Một phút đồng hồ...

“Như thế nào không còn có cái gì?”

Điều đó là không thể nào!

Dịch Đề không tin tà, lại nhỏ một giọt linh dịch ở phía trên, lúc này đây, viên thảo dược này dường như đã có hơi chút ít phản ứng, nguyên bản nụ hoa khép chặt giờ mới mở ra một chút

Lại là một giọt.

Lại mở ra một chút.

Lại một giọt.

Tiếp tục mở ra một chút.

Dịch Đề: “...” Đã nói rồi đấy kỳ tích đây?

Chờ một chút, chẳng lẽ nói...

Nghĩ tới điều gì, cô trở lại trong hiện thực, rồi sau đó trực tiếp lao khỏi tầng hầm ngầm chạy ra ngoài sân

Tùy ý lựa chọn một cây hồng hoa, cô đem một chút linh dịch nhỏ xuống phía trên nó. Rồi sau đó, kỳ tích thật sự đã xảy ra.

Viên này tên là “Quang phổ” cây hoa hồng trong gió nhẹ sáng sớm thích thú mà vươn ra, rút cánh này mầm, xuyên qua một mảnh cánh xanh dài hẹp mà thành hình, chỗi lại nhanh chóng biến thành từng mảnh lá xanh, từng cái nụ hoa dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy xuất hiện.

Trong tích tắc, Dịch Đề dường như đã nghe được một tiếng vang nhỏ, “Két”, vô số đoá hoa đồng thời nở rộ tại trước mắt của cô. Có sơ khai, bày biện ra màu vàng; có chút nửa trắn, bày biện ra hồng nhạt; lại có mấy đoá hoa bày ra bộ dáng song sắc thậm chí ba màu xinh đẹp. Gió mát kéo tới, đưa tới từng đợt hương hoa thơm ngát thấm vào ruột gan.

“Trái Đất thật là một nơi không thể tin được, rõ ràng cấp độ văn minh cũng không cao, nhưng lại có được loại lực lượng kỳ dị này.”

Tuy rằng trong Vũ Trụ cũng có không ít khoa học kỹ thuật có thể làm được điểm này, nhưng hẳn tại đây khóa tiêu tốn làm cho cảm giác được sinh cơ nông hậu dày đặc, lúc trước chưa bao giờ được gặp qua. Ước chừng cũng bởi vậy, “Linh Thực sư” là nhân tài có thể chế tạo ra loại nước thuốc không chứa một tia tạp chất, đó là vô luận dùng kỹ thuật gì đều không cách nào đạt đến trình độ này, nhưng người của thế giới này đơn giản làm được.

Từ sau lưng truyền tới âm thanh đem Dịch Đề từ trong ngạc nhiên trở về, cô nhìn chăm chú lên hoa tươi trước mắt, rất có cảm xúc mà trả lời nói:

“Đúng vậy a.”

Khó có thể tin được không chỉ có tình cảnh trước mắt, mà là, cô tựa hồ có thể cảm giác được sự vui sướng cùng cảm kích đến từ cây hoa hồng.

Tuy rằng cho tới bây giờ đều biết rằng “Thực vật cũng có sinh mạng”, nhưng mà, giờ phút này so với trước kia, bất luận cái gì, một khắc này đều rõ ràng hơn mà cảm nhận được điều này.

Mà Dịch Đề cũng hiểu rõ, vì cái gì “linh dịch” lúc trước không có tác dụng quá lớn nhưng bây giờ đã dẫn phát kỳ tích. Đó là bởi vì trong không gian được thảo, Linh khí tồn tại đã thành thói quen. Nói ngắn gọn, cho một người không biết đói bụng là cái gì, ăn một miếng thịt, sẽ cảm thấy có cũng được mà không có cũng không sao; trái lại, cho một người thường xuyên bị đói mà có được một miếng thịt, cũng sẽ cảm thấy trân quý.

Mọi việc chính là đơn giản như vậy.

Nói cho cùng, chính là cô cho thịt quá ít, nếu là bỏ ra hơn mười giọt linh dịch, không lo đối phương không có phản ứng.

Nhưng mà...

Đầu Dịch Đề đầy hắc tuyến mà nhìn chăm chú lên cây này, lúc đầu chỉ tới trước ngực cô, giờ thì so với cô còn cao ra hai ba cái đầu, lại mập gấp hai ba lần cây hoa hồng. Trong lòng thầm nghĩ, lần sau không thể tùy tiện làm như vậy, nếu không trong cái nhà này liền không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời. (cây che hết ánh sáng)

Nhưng mà, tất cả đều là hoa, chỉ cho một chậu hoa “linh dịch” thì có chút quá không công bằng.

Vì vậy Dịch Đề liền lấy một giọt nước “linh dịch”, vô cùng sung sướng cùng với Cecil đem hoa trong sân cùng trong tiệm hoa - toàn bộ nhỏ giọt “Linh dịch” một lần. sau khi pha loãng, linh dịch không còn tác dụng quá mạnh như trước, cũng lắm cũng chỉ giúp cho những thực vật này thoát nhìn đặc biệt xanh biếc, dù chỉ nhìn thôi cũng làm cho lòng người trong thoải mái.

Trong nháy mắt, tựa hồ khắp nơi đều là âm thanh cảm ơn.

“Chúng nó thoát nhìn rất có sức sống.”

“Thật vậy chăng?”

“Ừ.”

“Đúng rồi! “ Dịch Đề cúi người, hướng về phía Thạch Cầu Lam dưới mặt đất duỗi ra một ngón tay

“Cecil, hiện tại thân thể tôi trở nên cũng có năng lượng như anh nói, đã có thể giúp anh rồi sao?”

Cecil dùng xúc tu quấn chặt lấy ngón tay Dịch Đề, cẩn thận mà cảm thụ:

“Có lẽ không thành vấn đề.”

“Ừ ừ, vậy nên làm như thế nào đây?”

“Anh đưa tôi một lễ vật về mặt cười?”

“Cho tôi sao?” Dịch Đề sững sốt, lại lập tức nở nụ cười

“Tuy rằng có chút ngưng ngừng, nhưng tôi rất chờ mong.” Cô cúi người ôm lấy Cecil, đem anh từ trong sân mang trở vào trong nhà.

Cecil dùng số năng lượng còn không nhiều của mình, nỗ lực mở ra không gian chứa đựng trang bị của mình, từ bên trong lấy ra một khối hình chữ nhật màu bạc. Làm xong hết thảy, anh lần nữa trở nên mềm oặt nằm sấp xuống, rồi lại vẫn kiên trì dùng xúc tu đem nó đồ lên trước mặt Dịch Đề.

Dịch Đề có chút tò mò mà cầm lấy hộp màu bạc con mắt kính lớn nhỏ, cẩn thận quan sát một lát:

“Cái này là anh muốn tặng vật này cho tôi sao? Nó là cái gì?”

Bốn phía bằng phẳng, vô luận như thế nào nhìn đều là cái hộp chữ nhật bình thường đi?

Lập tức, Cecil giải thích. Vật này là một thứ có thể trao đổi dịch khí, thông qua nó, có thể tiện lợi mà cùng bất kỳ người nào, ở hành tinh nào trong Vũ Trụ tiến hành giao dịch.

“Cái này quá quý giá”

Dịch Đề sau khi nghe xong, đem hộp màu bạc trả lại người ngoài hành tinh đang mềm oặt như bánh, trịnh trọng mà lắc đầu

“Tôi không thể nhận.”

“Dùng nó, cô có thể trợ giúp tôi trao đổi được năng lượng tôi cần.”

“Thế nhưng mà...”

“Năng lượng còn lại của anh không đủ để tiến hành giao dịch.”

“Cái kia...” Cô suy nghĩ một chút, nói như thế

“Tôi mượn trước dùng một chút, chờ anh khôi phục, tôi sẽ đem nó trả lại cho anh.”

“Nhưng mà cái này dùng như thế nào?” Đối với việc sử dụng vật tưởng chừng chỉ có ở trong tưởng tượng, giao dịch mọi thứ, cô rất chờ mong.

“Đem năng lượng bên trong cơ thể cô rót vào trong đó, ẩn lưu lại.”

Dịch Đề theo lời mà làm, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí mà hướng bên trong hình hộp chữ nhật màu bạc rót Linh khí vào. lúc nó đến số lượng nhất định, cái đầu hình hộp chữ nhật này bỗng nhiên từ trong tay cô chậm rãi lơ lửng, ngay sau đó, trực tiếp đứng yên trong giữa không trung.

Cùng lúc đó, một cửa sổ ước chừng rất lớn cùng với màn hình chiếu lớn xuất hiện ở trước mặt của cô, rồi sau đó xuất hiện ba hàng chữ, hơn nữa là văn tự mà Dịch Đề hoàn toàn không biết. Cô từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên, cảm thấy thật đáng buồn mình là một người mù chữ.

Dịch Đề nhìn về phía Cecil mà xin giúp đỡ:

“Tôi hoàn toàn xem không hiểu cái chữ này, làm sao bây giờ?” Như thế này thì làm sao có thể tiến hành giao dịch a?

“Khi tin tức giao dịch xuất hiện, chỉ có bản thân người kẻ ước mới có thể chứng kiến.” Anh trả lời

“Bất quá, phía trên xuất hiện văn tự hẳn là lời nói thông dụng ở Vũ Trụ, bởi vì văn minh Trái Đất ở cấp độ thấp, vì vậy chưa từng tiếp xúc. Nhưng nơi đây dù sao cũng có sinh vật có trí khôn, vì vậy ngôn ngữ các người có lẽ cũng được thu nhận sử dụng ở trong đó.”

“Vị vậy?”

“Lúc ban đầu bình thường đều là cái đặt ngôn ngữ, em điểm thứ hai đi.”

Dịch Đề theo lời mà làm, một lát sau, quả nhiên đem loại ngôn ngữ khi giao dịch điều chỉnh thành Hán ngữ, cô nhẹ nhàng thở ra:

“Rốt cuộc làm xong”

Nhưng mà cũng có thể giải thích, người có thể lấy được cái đồ chơi này tám phần đều hiểu lời nói thông dụng của Vũ Trụ đi? Căn bản không cần giống như cô như vậy giầy vò. Rồi sau đó cô lại tìm được một cái nút

“Mở ra hình thức đứng ngoài quan sát “đề xuống, thì trừ cô, người bên ngoài cũng có thể chứng kiến nội dung trên màn hình rồi.

“Đề em xem một chút...” Cô vươn tay, trực tiếp tìm tòi một chút, lựa chọn giọng nói đưa vào cú pháp, rõ ràng nói

“Khối năng lượng lập phương”

một loạt hàng hoá dễ dàng trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của cô, cô nhìn chăm chú lên đằng sau giá cả, đột nhiên nhớ tới một điều

“Em nói, có thể sử dụng nhân dân tệ (*tiền) trả tiền sao?”

Cecil: “...” Cúi đầu.

“... Được rồi, anh hiểu được.”

Hướng cô tỏ ra một mảng then thung xấu hổ “Một mảng xấu hổ” mà.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lần Đầu Tiên Giao Dịch

Cô có loại thiên phú này nhưng mà ánh sáng trắng là vô dụng. Vì là “Giao dịch khí”, rõ ràng là không có khả năng lấy đồ vật dạng không khí được.

Tay Dịch Đề chạm một cái, trực tiếp lựa chọn dựa theo giá cả sắp xếp từ thấp đến cao. Trước mắt giá thấp nhất chính là mười cái hộp năng lượng lập phương cấp thấp, giá cả 3000 điểm.

“Anh có bao nhiêu tiền trong này?”

“Giao dịch này khi tôi không có sử dụng qua.”

“...” Ý là một xu cũng không có sao?

“Nhưng mà, lúc cha tôi tặng nó cho tôi lúc đã từng nói qua, đây là cái Giao Dịch Khí cao cấp có số lượng có hạn được bán ra, sau khi khóa lại sẽ có vật phẩm.”

“Vật phẩm trao đổi? Vậy thì thật là quá tốt... Đại chút nữa, khóa lại?”

Dịch Đề ngậy người, trong lòng hiện lên dự cảm không tốt, cô nuốt nhỏ nước miếng

“Ý của anh không phải là nói... Tôi sẽ không có khả năng mua được nó để trả lại cho anh đi?”

“Đúng vậy.”

“...”

“Làm sao vậy?”

“... Có lẽ, tôi có thể mua một cái trả lại anh? Đại khái bao nhiêu tiền? Ý tôi nói là đổi thành cái này thành bao nhiêu điểm số vậy.”

Rồi sau đó, Cecil nói cho Dịch Đề con số mà rút cuộc cô không nhớ nổi những con số dài đó.

Cũng cho đến lúc này, cô mới phát hiện:

“cái người ngoài hành tinh cô nhặt được từ thùng rác này, hình như là một người ngoài hành tinh giàu có”.

“Tóm lại, nhìn tặng phẩm trước đi.” Dù sao cũng có nhiều người không lo về Khoản nợ, dù sao cũng không trả nổi nên không cần lo. (:)2 nữ 9 mặt bắt đầu day rồi :D3)

Không thể không nói, giao diện giao dịch khí này xếp đặt, thiết kế thật sự vô cùng hợp lý, mặc dù Dịch Đề lần đầu tiên sử dụng đồ chơi công nghệ cao loại này, cũng rất nhanh đã hiểu rõ. Nhưng mà điều này cũng rất hợp lý, giống như cái vật phẩm sinh hoạt này, là lấy việc thuận tiện cho sinh hoạt làm mục đích mà phát minh ra.

“Nói đây.” Cecil đem xúc tua chỉ vào một nút trên góc màn hình.

Ngoại trừ Dịch Đề, không ai có thể đề xuống nó.

“Ồ?” Dịch Đề vui mừng “Rõ ràng còn là hình thức rút thăm trúng thưởng, vậy ở đâu?” Không nghĩ tới người ngoài hành tinh cũng làm cái chương trình rút thăm này, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

“Tôi xem một chút” cô xem mắt bàn quay, phát hiện phía trên phân biệt có chút máy, được tề, vũ khí, sách vở những vật này phẩm

“Cái nào đáng tiền nhất?”

“Rút thăm được vật phẩm nói như vậy không thể giao dịch đây.” Cecil nói như thế,

“Cái kia là gien cao cấp cải tạo được tề, trước mắt nếu cô dùng chung, có thể tiến thêm một bước giúp cô cải tiến tổ chất thân thể.”

Dịch Đề lắc đầu: “Đừng để ý đến tôi, hiện tại quan trọng nhất là anh!”

Nói đến, cô nhắm hai mắt lại, hung hăng mà đề xuống, cuối cùng thì thầm, “Điểm số điểm số điểm số điểm số điểm số —— “

Cecil: “...” Không biết vì cái gì, hiện tại hấn vô cùng muốn đuổi ra rất nhiều đầu xúc tua, đem nạng chăm chú mà quán quanh, sau đó dơ lên cao.

“Cecil.”

“... Cái gì?” Thạch Lam Cầu có chút chột dạ dời đi ánh mắt.

“Tôi rút thăm được cái gì? Giúp đỡ tôi xem một chút.” Dịch Đề vẫn nhắm mắt lại như trước hỏi.

Cecil nhìn theo hướng màn hình bên trên: “Ba trăm điểm số.”

“Thật sự?” Dịch Đề mở hai mắt ra, bật cười, “Quả nhiên là sự thật!” Nàng đem giao diện làm cho quay về tìm trên trang, “Nhưng mà, năng lượng khối lập phương rẻ nhất cũng đã ba nghìn điểm à, có thể liên hệ người này, hỏi hấn có thể mở ra bán được không?” Ba nghìn điểm đổi được mười cái khối lập phương năng lượng, ba trăm điểm có thể mua một cái. Ồ? Tìm không thấy danh tính người bán đâu nữa, chỉ có một chuỗi số đơn giao dịch. Lại nói tiếp, cô vừa lên thông tin cá nhân cũng không có thiết lập tên người sử dụng trình tự.

“Cẩn thận đừng lại tiết lộ thông tin cá nhân, giao dịch khí không cung cấp bất cứ cái gì trao đổi riêng tư.”

“Như vậy à, vậy phải làm thế nào? Đợi có người mở ra bán không?”

“Năng lượng khối lập phương bán ra bình thường đều là thấp nhất lấy mười làm đơn vị.”

Dịch Đề ôm đầu trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên có ý tưởng lóe lên: “Vậy anh có cái gì có thể dùng để giao dịch đồ vật sao?”

Cecil lắc đầu, mềm oặt, thân thể nằm sấp hơi lay động: “Lúc trước khi nhà, cha mẹ tôi trước mặt tôi đã đem hầu hết các vật phẩm trong không gian cầm đi ra ngoài, đồ vật còn lại giá trị cũng không cao.”

“Tại sao phải làm như vậy?”

“Truyền thống ở hành tinh Tô Thần Nạp chính là như vậy, mỗi người khi còn nhỏ đều chỉ có thể ở trong nhà học tập tiếp thu tin tức, sau khi trưởng thành nhất định phải rời khỏi Tinh Cầu đi một vòng vũ trụ hành, để định dạng phương hướng tương lai của bản thân. Nhưng khi đang vũ trụ hành trên đường, không thể mang theo quá nhiều đồ vật, cũng không thể liên hệ với thân nhân hoặc bạn bè, cho đến khi chấm dứt vũ trụ hành trở lại Tinh Cầu.”

“Như vậy là anh chỉ vừa trưởng thành?”

“Dựa theo phép tính của Trái Đất, chu kì chúng tôi trưởng thành dài hơn nhiều so với người Trái Đất, đại khái là...”

“Đừng nói nữa” Dịch Đề vội vàng ngăn cản Cecil, cô cảm thấy mình hoàn toàn không muốn biết cái con số kia, chẳng may tuổi của hấn đủ làm ông của cô hoặc là ông cố cố gì đó, sau này làm sao cô còn có dũng khí lấy tay xoa đầu của hấn à! Hơn nữa, bây giờ trọng điểm là:

“Cuối cùng nên làm thế nào mới được đây?, điểm số hoàn toàn chưa đủ nha!”

Quả Đồng Tinh dùng đôi mắt màu lam nhìn chăm chú lên người vẽ mặt cô gái đang phiền não trước mặt, nói: “Tiểu đề.”

“Hà?” Dịch Đề nhìn phía Cecil, thời gian dần trôi qua, lúc đầu chỉ là lo nghĩ một chút, bây giờ tâm tình có một chút buồn bã rồi. Mà nàng cũng không phải là đồ dân, rất nhanh liền hiểu ra

“Có phải anh có biện pháp?”

“Ừ.”

“Là cái gì?”

“Chế được.”

Không ít Dược Tề Sư sẽ thông qua giao dịch khí bán ra dược tề, đương nhiên, muốn trở thành Dược tề sư cần nhất định cần có thiên phú, mà một khi chính thức thành sơ cấp Dược Tề Sư, gia nhập hội Dược Tề Sư hiệp, có thể hưởng có không ít đặc quyền. Cũng bởi vậy, hàng năm có rất nhiều người tham gia khảo hạch, vì vậy cũng chỉ một phần nhỏ cách điều chế Dược Tề sơ cấp là công khai, bất luận kẻ nào cũng có thể điều chế, hơn nữa thông qua loại phương thức này kiểm tra coi mình có phải có thiên phú hay không.

“Chỗ anh cũng có cách điều chế?” Dịch Đề hỏi Cecil: “Lúc trước anh cũng thử điều chế dược sao?”

“Đúng vậy.” Bánh pút-đing thành thật mà trả lời nói “Tôi đã thất bại, nhưng mà, cô có loại thiên phú này.”

“Tôi sao?” Dịch Đề không quá tự tin, quay lại chỗ mở giao diện, lựa chọn tìm kiếm “Sơ cấp dược liệu”. Cecil chỉ có cách sơ cấp điều chế, có nghĩa là bọn họ cũng chỉ có thể bán sơ cấp dược tề, đương nhiên coi như chỉ là loại sơ cấp này, cô cũng không có tự tin rằng bản thân có thể chế được ra dược. Coi như là thử nghiệm đi...”Cổ lẽ rất khó bán đi.” Bởi vì người bán mấy cái linh dược này thật sự là nhiều lắm, hơn nữa giá cả cũng đều rất rẻ, một lọ giá cũng chỉ có mười lăm điểm số .

Đợi chút ——

Dịch Đề chỉ vào một lọ linh dược trong đó, nói ra: “Cái Linh dược này có bổ sung năng lượng mà, chúng có giúp anh bổ sung năng lượng được không?” Hơn nữa mỗi bình chỉ mười năm điểm, ba trăm điểm có thể mua hai mươi bình đó nha.

“Có, nhưng tác dụng có thể không đáng kể.”

“... Anh vẫn muốn ăn khối năng lượng lập phương cấp thấp sao?” hàng cao cấp Ba trăm điểm một cái...

“Là năng lượng khối lập phương cấp đặc biệt.” Cecil thành khẩn mà trả lời nói, “Giá cả đại khái là...”

“Đừng nói nữa!” Dịch Đề lệ rơi đầy mặt, cô cảm thấy một cỗ áp lực từ kinh tế sắp ép cô điên lên. Cô chưa bao giờ biết, nuôi dưỡng một đại gia người ngoài hành tinh lại là một chuyện tốn tiền như vậy. Đơn giản mà nói, tên này một mực muốn ăn thịt dấy, khối năng lượng lập phương cấp thấp với hắn mà nói tương đương với vụn thịt, mà nguồn năng lượng linh dược... Đoán chừng chẳng qua là nước pha thêm chút dầu thôi?

“Linh Thực sư chế biến ra linh dược so với dược do người bình thường chế ra hoàn toàn khác nhau.” Cecil nói ra, “Coi như là Dược tề sư cấp cao, chế tạo ra linh dược thì chúng cũng sẽ có tạp chất. Mà linh Thực sư chế biến dược linh dược không có bất kỳ tạp chất nào.” Lúc trước hắn nhìn thấy những thuốc đó liền biết dược chuyện này.

Dịch Đề trừng mắt nhìn hắn, nói rõ thì trong thư mà sư phụ để lại cũng đã nói qua sự việc có thật này(từ khi kế thừa truyền thống Linh Thực Sư trở về sau, cô quyết định gọi bà lão là sư phụ. Cô cảm thấy, nếu bà bà nghe được cô gọi như vậy, cũng nhất định sẽ rất vui vẻ).

Nhưng mà “Cái này rất quý hiếm?”

“Đúng vậy.” Cecil trả lời khẳng định, hắn từng nghe gia gia đã từng nói qua, Dược tề sư cấp càng cao , lại càng là không ngừng khát vọng “Độ tinh khiết”, đáng tiếc, chưa từng có người nào có thể làm được trăm phần trăm

“Không có Dược tề sư nào có thể làm được điều này, chỉ có cô có thể. Tiểu Đề, cô nguyện ý thử một lần sao?”

“... Ừ!”

Lập tức, Dịch Đề nghe theo sự chỉ dẫn của Cecil, dùng ba trăm điểm mua một đồng thứ có thể phân các loại hạt giống thảo dược sơ cấp linh dược, so với trực tiếp mua thành phẩm thì rẻ hơn nhiều so với việc mua các thành phẩm có sẵn mà người ta bán. Hơn nữa, tại linh ruộng thì các loại dược thảo sẽ phát triển mang lại hiệu quả không ít.

Phương thức giao dịch rất đơn giản, cô chọn vật phẩm rồi xác nhận lại một lần nữa trước khi mua, sẽ thấy một hàng ánh sáng trắng từ trong màn hình đi ra, trôi lơ lửng ở trước mặt Dịch Đề. Cô vươn tay bắt lấy, bên trong chính là hạt giống mới mua khi này.

“Ồ? giống như điểm số có gì đó không đúng lắm a.” Sau khi mua xong, Dịch Đề phát hiện có một cái gì đó không đúng.

“Vượt qua không gian giao dịch cần tiêu hao năng lượng tương đối nhiều, căn cứ vào giá trị vật phẩm, sau đó sẽ trừ tài khoản hai bên một điểm số nhất định.”

“Cái này gọi là cước phí?” Loại hình thức kì quặc gì mà cả song phương đều cần trả tiền? Nghe hơi lạ.

“Đúng vậy.”

“Không sợ mua phải hàng giả sao?”

“Lúc vật phẩm tiến hành giao dịch, sẽ thông qua kiểm tra trình tự chuyên môn, một khi phát hiện bán hàng giả, sẽ bị tước bỏ tư cách sử dụng giao dịch khí mãi mãi.”

“Thì ra là thế.”

Đây cũng không phải là Taobao, nếu mất cái này thì lập cái khác. Giao dịch khí này lại có liên kết với năng lượng của chủ nhân nó, mà sóng năng lượng của mỗi người khác nhau, một khi bị chặn lại, như vậy thật sự không thể dùng được lần nào nữa. Vì vậy trừ khi đầu óc có vấn đề, chứ làm gì có người nào muốn làm như vậy.

“Mua thêm ít chai thuốc đi.” Cecil đề nghị

“Thông qua người sử dụng chai thuốc bây giờ, có thể tra được xuất xứ.”

Dịch Đề gật đầu liên tục: “Nói cũng đúng.” Cô cũng không muốn mang rắc rối lại cho Trái Đất, nhưng mà dù sao đi nữa, cô còn muốn dùng giao dịch khí mua mấy cuốn sách cổ về linh thực sư và Linh dược, bây giờ suy nghĩ lại một chút hay là thôi đi. Dù như thế nào, an toàn vẫn là quan trọng nhất.

Sau một hồi mua sắm, đột nhiên cô nghĩ đến: “Đúng rồi, có thể có người tra được ghi chép giao dịch của tôi không?”

“Không biết, giao dịch khí do mạng của vũ trụ quản lý toàn bộ, không ai có thể vượt quá khuôn phép.” Bánh pút-đing đuổi ra xúc tu, tiếp nhận chai thuốc phổ biến trên Vũ Trụ trong tay cô

“Một khi có người có ý đồ làm chuyện như vậy, sẽ bị toàn bộ Vũ Trụ truy nã.” Sở dĩ xuất hiện giao dịch khí, cũng là bởi vì rất nhiều người không muốn lựa chọn phương thức giao dịch trực tiếp. Mà nếu có người muốn bởi vì lợi ích cá nhân của bản thân đánh vỡ cái quy tắc này, tất nhiên cũng sẽ bị mọi người công kích. Huống chi, mạng lưới mạng toàn vũ trụ đã đưa ra nền văn minh nối liền các tinh cầu, theo thời gian càng ngày càng ... hoàn thiện hơn, tòa tháp không lồ không thể xâm phạm, không có người nào ngóc đến mức muốn đi khiêu khích nó.

“Vậy là tốt rồi.” Dịch Đề yên tâm, nhìn túi hạt giống trong tay, “Ta đi trồng thảo dược!”

“Đợi lát nữa.”

“A? Còn có chuyện gì sao?”

“Còn dư lại một số điểm, mua đồ vật mà cô muốn đi.” Cecil dùng xúc tu chỉ vào số dư còn lại, còn có một trăm hai mươi điểm, “Tôi nói rồi đấy, đây là lễ vật cho cô.” Kết quả cô đều chỉ mua đồ cho hân, bản thân cái gì cũng không có mua.

“Nhưng mà...” Bất kể nói thế nào, còn dư điểm vẫn là làm cho người ta càng có cảm giác an toàn, tối thiểu nếu thất bại còn có lại đến cơ hội thử lại.

“Tiểu đề.”

Hai người lặng yên nhìn nhau một lát sau, Dịch Đề đầu hàng, cô giơ hai tay lên, nhận thua nói: “Tôi đã biết. Nhưng mà tôi cũng không biết muốn mua gì.” Dù sao cô đối với trong các vật phẩm Vũ Trụ cấp cao thực sự không biết nhiều.

“Tôi biết rồi.” Có một đồ vật, cô nhất định rất cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Sự Dị Dạng Rất Kín Đáo

Dưới sự chỉ dẫn của tên người ngoài hành tinh giàu có này, Dịch Đề yên lặng tìm kiếm “các loại đồ chơi”, trong lòng rất bi thương: “Tôi nói này, Cecil, anh cảm thấy những thứ này thích hợp với tôi sao?”

Cecil lại châm thêm một câu: “Mục độ tuổi, chọn ‘trẻ nhỏ’.”

Dịch Đề: “...”

Nén lệ ấn vào.

“Chính là cái này.”

Cô nhìn vật phẩm mà xúc tu chỉ, đọc tên gọi của nó ra “Công cụ chuyển đổi tư duy”, phần giới thiệu sản phẩm là: Có thể chuyển đổi tư duy thành hình ảnh, giúp trẻ nhỏ nhận thức Thế giới tốt hơn.

Nghe có vẻ rất cao cấp, thế nhưng, nó rốt cuộc là cái gì?

Dịch Đề dò hỏi: “Mua nó có ích lợi gì không?”

“Lúc trước khi cô đọc sách vẫn luôn nói ‘nếu có tranh vẽ thì tốt rồi.’” Cecil trả lời, “Nó có thể giúp cô.”

Không phải tất cả chủng tộc trong vũ trụ đều được may mắn như hành tinh bọn họ, có phương thức học tập bằng cách tiếp thu luồng thông tin, ngược lại, đa phần cũng giống như Địa cầu, cần phải trải qua hình thức “giáo dục”. Thế nên công cụ chuyên cho trẻ nhỏ sử dụng này được tạo ra, có thể tăng cao năng suất học tập một cách hiệu quả.

Ví dụ như khi người lớn dạy trẻ nhỏ về cụm từ “ngôi sao màu xanh lam”, ngôn ngữ không thể giải thích rõ ràng, vì vậy sẽ dùng đến công cụ chuyển đổi tư duy, chuyển hóa hình ảnh có liên quan đến Địa cầu trong đầu thành hình ảnh thực tế, cho trẻ nhỏ xem; Cũng ví như khi kiểm tra trình độ học tập của trẻ nhỏ, nói ra một từ, sau đó để chúng tưởng tượng ra hình ảnh của từ ngữ đó, thông qua hình ảnh chiếu ra để xác định chúng có nắm chắc từ ngữ này hay không.

“Nghe có vẻ thật lợi hại.” Cô lập tức phản ứng lại, lợi hại thật! Nếu nói vậy, người ta phải dùng bút vẽ tranh, còn cô có thể dùng đầu óc để vẽ rồi.

“Nó cũng không tiện lợi như cô nghĩ đâu.” Cecil lắc lắc xúc tu, “Muốn đạt đến trình độ mà cô mong đợi, nhất định phải điều chỉnh lại máy móc.” Theo thông tin thu thập được, anh hiểu rất rõ thứ gì gọi là tranh vẽ. Trái ngược với những tình cầu khác, dưới sự trợ giúp của công cụ này, bất kỳ người nào cũng có thể dễ dàng làm ra một đoạn phim ngắn, có lẽ chỉ có Địa cầu còn giữ nguyên hình thức biểu hiện nguyên thủy nhưng lại đặc biệt như vậy. Mặc dù là hình ảnh tĩnh, nhưng có thể cảm giác được sự sống động trong im lặng.

“Điều chỉnh? Làm thế nào?”

Trong giọng nói Cecil tràn đầy cảm giác vui mừng: “Cái này tôi biết.” Tuy không có năng khiếu trên phương diện thuốc thang, nhưng ở mặt này anh có thể giúp cô, “Có điều, hộp dụng cụ của tôi cũng để ở nhà rồi, cô có thể mua giúp tôi một hộp dụng cụ thô sơ không?”

“Không thành vấn đề!”

Vì vậy, với một “công cụ chuyển đổi tư duy”, một “hộp dụng cụ thô sơ loại nhỏ” và một ít “phí buru điện” đã tiêu hết số điểm còn lại.

Đau lòng đương nhiên là có, nhưng sự hưng phấn khi được tiếp xúc với thứ mới lạ vẫn nhiều hơn.

Sau khi giao công cụ chuyển đổi tư duy và hộp dụng cụ cho Cecil, cũng dặn dò anh không được sử dụng năng lượng quá mức, Dịch Đề hào hứng chạy vào “động thiên”, gieo tất cả hạt giống đã mua xuống, sau đó bắt đầu tưới linh dịch cho chúng. Đến khi dùng hết linh khí thì thở nạt, mệt mỏi thì xem phương pháp phối chế mà Cecil đưa.

Nói thế nào nhỉ?

Phương pháp phối chế của vũ trụ khác xa so với phương pháp trên sách cổ.

Người đi trước miêu tả số lượng chính xác đến ba số thập phân, vậy mà thế hệ sau chỉ viết được liệu cần thiết, còn tỷ lệ phối chế, thông thường hay dùng “mấy phần mười” để diễn đạt.

Dịch Đề: “...”

Cô đột nhiên nhớ đến cụm từ “gia vị nêm vừa phải” mà mỗi khi người Trung Quốc nấu ăn đều dùng, đủ để khiến bạn bè nước ngoài tức điên lên.

Vì để chắc chắn hơn, sau khi được thảo mua được trưởng thành, cô quyết định lấy được thảo thông thường của Địa cầu trồng trong không gian luyện tập trước.

Thuốc Dịch Đề luyện chế là loại nước thuốc giúp vết thương nhanh chóng lành lại, nó được dựa trên một loại nước thuốc tên là “Hồi xuân” trong sách cổ, có người nói chỉ cần người bị thương còn một hơi thở, sau khi uống xong lọ nước thuốc này, bất kỳ vết thương nào trên cơ thể cũng đều biến mất toàn bộ. Vì không tìm thấy phần lớn dược thảo trong phương thuốc, sư phụ đã thử thay đổi phương pháp phối chế, cuối cùng chế ra nước thuốc tuy cũng có hiệu quả chữa trị, nhưng đương nhiên tác dụng hoàn toàn chênh lệch, vì vậy bà tùy tiện đặt tên cho nó là ‘Tiểu hồi xuân’.

Dịch Đề tìm đến chỗ của mấy loại dược liệu này, không nhỏ chúng lên vôi vàng như lần trước, mà ngồi xếp bằng tại chỗ, hít một hơi thật sâu, sau đó đưa tay ra trước một cây thảo dược, theo chút run rẩy của ngón tay cô, một luồng chất lỏng xanh lục từ thực vật dần dần bùng bùng bay lên. Sau đó, nó có vẻ ủ rũ hơn lúc trước không ít, bởi vì tinh hoa trong cơ thể đã bị cô lấy đi, nhưng vẫn còn sống sót.

Cách Linh thực sư chế dược là như vậy, sẽ không để cho thực vật chết đi, trái lại chứa một cơ hội cho chúng khôi phục nguyên khí. Chỉ cần có đầy đủ linh khí, chúng đều sẽ khôi phục lại, vấn đề chỉ là thời gian ngắn hay dài thôi.

Đây có lẽ cũng do nhân cách của Linh thực sư bẩm sinh yêu quý thực vật, họ sẽ không tùy ý cướp đoạt sinh mệnh của chúng.

Có điều nói thật, Dịch Đề cảm thấy, bất kỳ người nào sau khi có thể nhận biết rõ ràng những thực vật này vui sướng hay đau buồn, đều sẽ rất khó để làm ra chuyện như vậy. Bây giờ nghĩ lại, hành vi đào thải ra lúc trước của cô thật sự hơi thô lỗ.

Sau khi lần lượt hút ra mấy loại chất lỏng, Dịch Đề hòa chúng lại với nhau. Nhìn kỹ đủ loại chất lỏng lơ lửng trước mặt, cô nhớ lại phương pháp phối chế lúc trước đã đọc, bây giờ mới phát hiện, thì ra thật sự không cần quá chú trọng đến số lượng, trong đầu đã có sẵn phương pháp phối chế rồi, dường như bẩm sinh cô đã biết phải làm thế nào. Dưới sự điều động của suy nghĩ này, Dịch Đề nhẹ nhàng vung tay xuống, mỗi chất lỏng xanh đều sẽ phân ra vài giọt đến mười mấy giọt nước, cùng tập trung trước mặt cô.

Dịch Đề cảm nhận “món thập cẩm” lơ lửng trước mặt, bỗng nhiên hơi nhũn mày, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nghĩ vậy cô liền theo bản năng giật nhẹ ngón tay, một giọt chất lỏng bay ra khỏi đó, trở lại phần chất lỏng ban đầu của nó.

Lúc này cô mới giãn chân mày, tùy ý để đủ loại chất lỏng trước mặt hòa lẫn vào nhau, chúng tỏa ra một mùi thuốc thấm ruột thấm gan. Cùng lúc đó, màu xanh nhạt vốn có bỗng chuyển sang màu trắng.

Trong quá trình này, Dịch Đề cảm giác được linh khí trong cơ thể mình ngày càng ít.

Cuối cùng, một giây trước khi cạn kiệt, tất cả dừng lại.

Cô lấy ra một chiếc lọ thủy tinh trống mà sư phụ để lại, ngoắc ngón tay về hướng nước thuốc vừa chế, chúng liền tự giác bay vào lọ. Mà những nhóm chất lỏng còn lại cũng chia nhau bay về cây thảo dược gốc.

Dịch Đề tiện tay đặt thuốc đã phối chế xong sang một bên, bắt đầu thổ nạp. Linh khí trong không gian rất dồi dào, chỉ chốc lát sau đan điền của cô lại tràn đầy, cô đứng lên, đi đến bên cạnh từng cây thảo dược đã bị cô lấy đi tinh hoa, lần lượt tưới một lượng lớn linh dịch cho chúng, trong quá trình này phải thổ nạp rất nhiều lần. Tuy rằng tinh thần hơi uể oải, nhưng nhìn chứng thực vật phần chấn trở lại, cảm thụ sự vui sướng chúng lan truyền đến, cô cảm thấy rất đáng giá.

Sau khi làm xong những việc này, cô trở lại chỗ cũ, cảm lọ thuốc mà bản thân đã phối chế ra, lại cảm lấy lọ thuốc của sư phụ, đánh giá sơ qua chúng. Sau khi phát hiện không có gì khác nhau, cô lại ra ngoài tìm Cecil để phân định, cuối cùng mới chắc chắn không có sai sót gì!

Điều này khiến Dịch Đề rất yên tâm, xem ra, cô thật sự có chút năng khiếu.

Có điều dù là vậy, cô vẫn không dám thử luyện chế thuốc sơ cấp, bởi vì dù sao cô cũng là người mới.

Những ngày sau đó, Dịch Đề bước vào thời kỳ điên cuồng chế thuốc để luyện độ thuần thực và kỹ năng, mỗi ngày trừ thời gian ăn cơm, chăm sóc hoa cỏ và nói chuyện với Cecil, cô gần như luôn ở trong không gian, rất tập trung vào đó. Có điều, không ngừng tập trung tinh thần chế thuốc và thổ nạp với tần suất cao rất mệt mỏi, vì vậy mấy ngày nay, cô gần như vừa nằm lên giường là ngủ, ngay cả mơ cũng không mơ một giấc.

Mãi đến tận một hôm...

“Tiểu Đề.” Cecil đột nhiên gọi Dịch Đề.

“Sao?”

“Đêm nay không chúc mừng sao?”

“Chúc mừng?” Dịch Đề sững sốt, “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

“Ngày mười lăm tháng tám.”

“... Phụt!”

“...”

“Cecil, anh hiểu sai khái niệm rồi.” Dịch Đề ngồi xổm xuống, nhìn kỹ thạch rau câu đang ngồi ngay ngắn trên sofa, mỗi xúc tu đều đang cầm dụng cụ, trông rất có dáng vẻ của người cuồng khoa học, “Tết Trung thu của người Trung Quốc là dựa theo lịch âm.”

“Lịch âm sao?” Cecil nhanh chóng kiểm tra lại thông tin đã thu thập được lúc trước, quả nhiên phát hiện có một phương pháp tính ngày tháng thần kỳ như vậy, một quốc gia lại dùng hai loại ngày tháng mà cũng không hỗn loạn, người Địa cầu quả nhiên không đơn giản. Nhưng, nếu như vậy...

Dịch Đề nhìn bánh pudding to lớn hơi cúi đầu ủ rũ, bỗng nhiên phản ứng lại: “Cecil, không phải anh... Muốn nhân cơ hội này để tôi nghỉ ngơi một buổi tối đây chứ?” Dù nghĩ thế nào anh cũng là người ngoài hành tinh, sẽ không đột nhiên có hứng thú đối với ngày lễ của Địa cầu. Hơn nữa nếu thật sự có hứng thú, sao có thể tính sai lịch âm và lịch dương.

Thạch rau câu xanh lam khẽ run, lại phát ra tiếng “xèo xèo...”, xem ra tiếp tục có dấu hiệu tan chảy.

“Chúng ta chúc mừng đi!” Dịch Đề vội vàng hô lên lời này.

“Nhưng hôm nay không phải Tết Trung thu.”

“Nhưng chúng ta có thể chúc mừng cái khác mà.” Dịch Đề bấm ngón tay tính toán, “Ví dụ như kỷ niệm hai mươi, hay hai mươi ba ngày chúng ta quen

biết? Mấy con số này vừa nhìn đã thấy đáng để chúc mừng, hơn nữa dù sao hôm nay trăng cũng tròn mà.”

Cecil: “...”

“Đi nào, đi chúc mừng thôi!” Dịch Đề vỗ tay một cái, “Đầu tiên phải đi mua thức ăn, gần đây tôi chưa mua đồ cẩn thận lần nào, sau đó sẽ mua chút đồ uống. Đúng rồi, bây giờ hẳn vẫn còn bán bánh Trung thu. Cecil, đi xem thử siêu thị với tôi không?”

“Nhưng...” Rõ ràng Cecil hơi dao động, nhưng vẫn do dự, “Cô đã nói, mùa hè ôm gấu bông sẽ rất lập dị.” Tuy anh quả thực rất muốn ra ngoài cùng cô, thế nhưng như thế có mang đến phiền phức không?

“VẬY CỨ XEM NHƯ LẬP DỊ ĐI.” Dịch Đề cúi người xuống, vươn ngón tay khẽ vào xúc tu của anh, “Tôi cũng không làm chuyện gì xấu, không sợ. Cecil, cùng đi siêu thị đi.”

“... Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đáng Vẽ Mà Cô Thích

Cứ như vậy, ba giờ chiều, là thời điểm nóng nhất trong những ngày mùa hạ, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Dịch Đề mặc một chiếc quần yếm màu hồng nhạt, không mang ô, trực tiếp ôm gấu bông ra ngoài... Dựa trên thể trạng của cô bây giờ, thật ra cũng không cần mang ô. Sau khi “gột tủy” và thổ nạp, cô đã thành công có được “chất da không dễ đen, không dễ nổi mụn, không dễ xuất hiện tàn nhang, không dễ lão hóa” (X1).

Nhưng cho dù thật sự bị đen, trong những phương thuốc mà sư phụ tự điều chế cũng có loại thuốc được áp dụng cho việc này, vì vậy cô hoàn toàn không cần lo nghĩ đến những chuyện như thế.

Khụ, đương nhiên, nếu trước đây có ai nói với mình những câu như vậy, cô nhất định sẽ đánh người đó một trận. Trong lúc vô tình, hình như cô đã biến thành đối tượng đủ để khiến mọi người oán giận.

Suy nghĩ của nữ thần vận mệnh thật sự không thể đoán trước được.

Thời gian này mọi người vẫn đang trong giờ làm việc, những người rảnh rỗi ở nhà cũng sẽ rất ít đội nắng ra ngoài vào giờ này. Nhờ thế, Dịch Đề cũng không thu hút quá nhiều ánh mắt kỳ lạ trên đường.

Cô đi ra khỏi ngõ nhỏ, rẽ vào con đường lúc trước đã từng đến, chọn một siêu thị trông có vẻ không quá lớn nhưng khá gần đó, tên của nó rất thú vị, đó là... Siêu Thị.

Vừa đi vào, hơi lạnh liền phả vào mặt, sau khi khiến người ta mát mẻ cũng phải rung mình mấy cái. Cô không khỏi khoanh tròn tay, ôm chặt “gấu bông” trong lòng, rất nhanh, từ người nó truyền đến độ ẩm rất cao.

Dịch Đề: “... Là tôi sai, được chưa?”

Cô vừa nhỏ giọng nói thầm, vừa liếc nhìn xung quanh, phát hiện ông chủ hình như không ở gần quầy tính tiền, bèn tìm một chiếc giỏ mua sắm, tự mình đi vào siêu thị.

Chim sẽ tuy nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng, siêu thị này cũng vậy.

Không chỉ được quét dọn sạch sẽ mà vị trí sắp xếp quầy hàng cũng rất hợp lý, rau dưa thịt cá trông cũng rất tươi mới.

Không lâu sau, cô đã mua khá nhiều đồ sau khi đã thương lượng với Cecil. Lúc trong lòng thầm nhẩm tính, Dịch Đề đột nhiên nhớ ra, khoảng thời gian này mình vẫn luôn “ngồi đưng ăn hoang”, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cô cũng sẽ chết đói. Có lẽ vì không muốn người khác chú ý, sư phụ đã để lại chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng trong không gian, mức tiền bên trong hẳn là không ít. Thế nhưng, nếu không cần thiết, cô không định sử dụng số tiền kia, hơn nữa, tuy làm một con sâu gạo vẫn luôn là ước nguyện của cô, nhưng những gì sư phụ dành cho cô đã quá nhiều rồi, cô thật sự không thể yên tâm thoải mái mà tiêu xài tài sản bà để lại.

Xem ra, đợi đến khi phối chế thuốc sơ cấp thành công, cô phải mở lại tiệm hoa. Có điều, hình như phải có giấy phép buôn bán và giấy chứng nhận đăng ký thuế vụ, nghe nói để có một giấy phép buôn bán cũng khá dễ... Hai hôm nữa phải đi hỏi thử xem sao.

Nửa giờ sau, cô cầm theo chiếc giỏ đầy ắp, ôm Cecil đi đến quầy tính tiền, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Áo vest đen, sơ mi trắng, nơ đỏ, tóc đen gọn gàng không chút rối loạn, ống tay áo lấp lánh phát sáng, nếp quần phẳng phiu...

Một hàng chữ “rối loạn âm ảnh cường chế” bỗng đập vào mặt cô.

“Đúng là trùng hợp.” chàng trai trẻ vốn đang ngồi trong quầy thu ngân vừa nhìn thấy cô, hai mắt đã sáng ngời, đứng lên khom người chào một cái, “Cô gái xinh đẹp không biết tên.”

Dịch Đề: “...” Cô có nên nhắc góc quầy chào lại không? Đừng thế mà, rất kỳ lạ đó.

May mà anh ta dường như cũng không mong đợi điều này, chỉ nói: “Nếu trời cao cho chúng ta cơ hội gặp gỡ lần thứ hai, như vậy, có thể nói cho tôi biết tên của cô không?”

Dịch Đề: “...” Lại nữa rồi! Chuyện mà cô ghét nhất trong đời chính là giới thiệu tên của mình trước mặt người khác, không có chuyện thứ hai! Thế nhưng, không trả lời gì cả thì rất không lễ phép, vì vậy cô bèn nói, “Tôi họ Dịch, Dịch trong ‘dịch dung’ (dễ dàng).”

“Cô Dịch sao?” chàng trai trẻ mỉm cười nói, “Đúng là trùng hợp, tôi họ Tiết, tên Tiết Dung, Dung cũng trong ‘dịch dung’ (dễ dàng). Nếu đã có duyên phận như vậy, cô có muốn nán lại cùng uống một tách trà chiều không?” Vừa nói, anh ta vừa làm ra một tư thế “xin mời”.

Lúc này Dịch Đề mới phát hiện, chẳng biết từ khi nào giữa quầy tính tiền đã có thêm một bàn trà, phía trên trải một chiếc khăn trải bàn được thêu thủ công, đặt một bộ ấm trà và khay điểm tâm cao ba tầng. Khoé miệng cô giật rất mạnh, thật sự không hề muốn đồng ý lời mời của anh ta, bởi vì... Phong cách của bọn họ hoàn toàn không giống nhau!

“Tiết Dạ, anh sửa tên từ khi nào vậy, sao tôi không biết?” Một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía cửa chính.

Dịch Đề quay đầu lại nhìn, phát hiện đó chính là thiếu niên tên Lương Thần. Cậu ta vẫn mặc áo thun và quần soóc, chẳng qua không đeo tạp dề, hai tay đút trong túi quần, khiêu khích nhìn chàng trai trẻ: “Anh đổi tên nhiều lần như vậy, có đổi được chứng minh nhân dân không?”

Tuy ở cùng với cậu ta không vui vẻ cho lắm, nhưng giờ khắc này Dịch Đề đột nhiên có cảm thấy như nhìn thấy người thân, vì cô thà rằng ở cùng với cậu ta cũng không muốn uống trà với một chàng trai trẻ hoàn toàn khác thế giới với cô.

Người được gọi là Tiết Dạ hoàn toàn không có vẻ lúng túng khi lời nói dối bị vạch trần, chỉ mỉm cười trả lời: “Nếu phải báo cáo tất cả những chuyện này với cậu từng chút một, người khác sẽ nghi ngờ mối quan hệ của chúng ta, cậu cũng không muốn vậy đâu nhỉ?”

Dịch Đề cảm thấy, lúc nói đến hai từ “quan hệ”, giọng điệu của anh ta rất ái muội.

Thiếu niên kia hơi sừng sốt, lập tức lộ ra vẻ mặt như nuốt phải ruồi, dứt khoát không đáp lại lời anh ta, đi thẳng vào siêu thị, kéo cổ tay Dịch Đề: “Đi thôi!”

“Còn đồ...”

“Để anh ta tự dọn dẹp!” Lúc nói chuyện, ánh mắt Lương Thần rơi vào con gấu bông SpongeBob trong lòng cô, vẻ mặt vô cùng chán ghét, “Lại còn bán loại gấu bông này, đúng là không biết xấu hổ.”

Dịch Đề cảm thấy đầu gối của mình bị trúng một tên: “Đây là do tôi mang đến.”

“...” Lời nói của thiếu niên dừng lại, nhưng nhanh chóng dùng âm thanh to hơn để quát, “Trưa hè lại ôm gấu bông ra ngoài, cô bị thiếu năng sao?”

Dịch Đề: “...” Thẹn quá hóa giận cũng không cần đến mức như thế chứ?

Rất nhanh, dưới ánh mắt cười như không cười của chàng trai trẻ, thiếu niên kéo Dịch Đề ra khỏi siêu thị, sau khi đi được một đoạn, cậu ta đột nhiên buông tay ra, còn chà xát vào người mình mấy lần, tức giận hỏi: “Cô đến siêu thị làm gì? Không phải lúc trước đã bảo cô đừng gần gũi với hắn sao? Hay là thấy mặt hắn đẹp nên chủ động dâng đến cửa?”

Nghe được những lời nói như vậy, Dịch Đề cũng không tức giận như lần trước, có lẽ vì tin tưởng sự phán đoán của sư phụ, cũng có lẽ vì cô đã phát hiện cậu ta không phải người xấu. Dù vậy, cô không biết nên trả lời cậu ta ra sao, không thể làm gì khác ngoài việc phun ra một câu: “Mặt cậu cũng rất đẹp.”

“...” Thiếu niên tiếp tục lộ ra vẻ mặt như nuốt phải ruồi, “Tôi không có hứng thú với cô.”

“Tôi cũng không có hứng thú với trẻ vị thành niên.” Dịch Đề thành khẩn nói. Thân là một người đã từng dạy học, phẩm hạnh liêm chính cơ bản này là thứ cô cần phải có, hơn nữa nếu làm vậy thật chắc chắn sẽ bị kiện cáo.

Thiếu niên nghe xong lời của cô bỗng giận dữ: “Con mắt nào của cô thấy tôi là trẻ vị thành niên?!”

“... Ồ?” Con mắt nào cũng...

“Mắt có vấn đề sao? Tôi đã hai mươi ba tuổi rồi!”

“Hả?” Không, không phải chứ? Bằng tuổi với cô sao? Cô cảm thấy lòng tự ái của mình bị tổn thương một cách vi diệu.

“Về mặt long trời lở đất ấy của cô là thế nào?”

“À...”

“Tóm lại, không được nói tôi là trẻ vị thành niên nữa! Nếu không tôi sẽ...” Thiếu niên nói tới đây bỗng dừng lại, môi hơi run, rồi cuộc nói, “Tôi sẽ không tiếp tục bán com cho cô ăn!”

Dịch Đề: = =!!

“Không đúng, bây giờ không phải lúc nói chuyện này.” Thiếu niên... Sai rồi, phải là chàng trai trẻ có dáng vẻ như thiếu niên kia đột nhiên phát hiện chủ đề đang nói của hai người hình như hơi sai, vội kéo nó trở lại, “Cô đến siêu thị của tên kia làm gì?”

“Tôi không biết đó là siêu thị của anh Tiết, lúc đi vào, quầy thu tiền không có ai cả.”

Sau khi hơi sững sốt, Lương Thần bỗng nhẹ giọng hỏi: “Nếu bây giờ biết rồi thì tránh xa nơi quỷ quái đó ra đi!”

Dịch Đề không thích người khác can thiệp vào cuộc sống của mình, thế nhưng, nếu sư phụ nói có thể tin nhiệm Lương Thần, cô cũng quyết định sẽ tin tưởng vào mắt nhìn người của bà, vì vậy trịnh trọng gật đầu: “Được.”

“...” Lương Thần không ngờ cô sẽ đồng ý với mình một cách chân thành và quả quyết như vậy, ngần ra tại chỗ một lúc.

Mà Dịch Đề lại nhân cơ hội nói: “Đúng rồi, vậy gần đây có siêu thị nào tốt không? Theo kiểu chất lượng sản phẩm không tệ, giá cả lại hợp lý ấy?”

“Đi về phía trước năm mươi, sáu mươi mét có một siêu thị tên Hoàng Quang, ông chủ và hàng hoá ở đó cũng không tệ lắm.” Lương Thần giờ ngón tay cái ra hiệu, hoàn toàn không cảm thấy mình gộp ông chủ và hàng hóa lại với nhau thì có gì sai, “Đúng rồi, cô mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì?”

Dịch Đề cười gượng hai tiếng: “Hôm nay không phải ngày mười lăm tháng Tám dương lịch sao?” Tuy rằng cô vẫn cảm thấy lời nói của mình hoàn toàn không có sức thuyết phục.

“...” Không phải ngày mười lăm tháng Tám âm lịch à? Vẫn còn loài người tính theo lịch dương sao? Hoàn toàn chưa từng nghe nói đến tập tục nào tương tự. Anh ta ho nhẹ một tiếng, “Ừ, đúng là nên chúc mừng.” Nói chung cứ thuận theo lời mà đáp lại là được.

Dịch Đề: “...” Há? Sao tên này hơi là lạ nhỉ? Có vẻ không bình thường giống như Cecil vậy.

Có lẽ do cảm giác được bầu không khí lúng túng đột nhiên xuất hiện, khóe miệng Lương Thần giật giật, sau đó quyết đoán xoay người: “Tôi về đây.”

“Ồ, tạm biệt, còn nữa, hôm nay cảm ơn anh.”

“Đừng hiểu lầm.” Chàng trai trẻ có khuôn mặt non nớt hơi hung dữ trừng mắt nhìn cô, “Tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua, không phải cố ý giúp cô.”

“... Tôi biết rồi.”

Anh ta... Nhất định không có bạn gái!

Sau đó, Dịch Đề ôm Cecil đến siêu thị mà Lương Thần giới thiệu, mua đồ ăn rồi về nhà, trên đường không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Nhưng, đến khi về nhà, cô mới phát hiện hình như Cecil có gì đó không đúng lắm, đang chuẩn bị hỏi đột nhiên thấy anh trượt xuống sofa, sau đó biến thành dáng vẻ của loài người.

Chỉ là khuôn mặt đó... Sao trông quen mắt quá nhỉ?

Dịch Đề nghi hoặc, Cecil cũng rất hồi hộp, nghe qua cuộc đối thoại vừa nãy, dường như cô rất thích người có ngoại hình tuần tú. Dựa theo tài liệu ghi chép, ngoại hình anh đang sử dụng là tạo hình người ngoài hành tinh mà tất cả phụ nữ Địa cầu yêu thích nhất, hẳn là... Không có vấn đề gì chứ?

Cô làm nhiều chuyện vì mình như vậy, anh cũng muốn cố hết sức làm chút gì đó cho cô.

Tuy rằng thật sự rất nhỏ bé, không đáng kể.

“À!” Đúng lúc này, Dịch Đề vỗ tay một cái, “Giáo sư Do!” Không sai, đây không phải nam chính trong phim “Vì sao đưa anh tới” sao?

Cecil thờ phào nhẹ nhõm, cẩn thận hỏi: “Cô cảm thấy đáng về này thế nào?”

Dịch Đề “À” một tiếng, nghiêm túc nhìn tên người ngoài hành tinh đang thấp tha thấp thỏm kia, rồi cuộc nhìn không nổi nữa, cười ra tiếng: “Ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha!” Không xong rồi, giáo sư Do phiên bản thạch rau câu xanh lam, lại còn cao chưa đến một mét, đau bụng quá!

“...” QAQ

Chương 12: Thừa Dịp Trắng Sáng Mà Tập Kích

Cecil giận rồi.

Bị cô cười xong, anh yên lặng chui xuống gầm sofa, cho dù cô gọi thế nào cũng không chịu ra.

Dịch Đề phiền não gãi đầu, làm đuôi ngựa phía sau lưng lay. Không phải cô cố tình chọc anh tức giận, mà chỉ cho rằng anh đang cố ý làm cô vui vẻ, vì vậy mới nể tình cười vài cái... Được rồi, đúng là rất buồn cười.

“Cecil, tôi thật sự không có ý mà.”

“...”

“Mấy ngày nữa tôi mời anh ăn khôi năng lượng nhé.”

“...”

“Đợi sau này tích góp đủ tiền, tôi sẽ mua cho anh loại đặc cấp.”

“...”

Dịch Đề suy nghĩ một lát, cũng phần nào hiểu được vì sao vừa nãy Cecil muốn “biến hình”, sau khi buồn cười lại có chút cảm động. Có lẽ chỉ là một việc nhỏ, nhưng không phải ai cũng sẽ làm ra chuyện nhỏ này chỉ vì muốn người khác vui vẻ. Có lẽ do biết rõ điều này, thế nên mới càng thấy đáng quý.

Có điều...

“Cecil, anh không cần cố gắng biến thành đáng yêu của ai cả.” Dịch Đề nằm rạp xuống đất, thông qua khe hở nhỏ nói xuống dưới, “Đối với tôi mà nói, đáng yêu vốn có của anh đã rất đáng yêu rồi.” Khiến người ta cứ muốn chọc một cái, xoa nắn một cái, lần nào cũng phải kìm chế rất khổ cực.

“...”

Dịch Đề thở dài, xem ra xin lỗi là một công việc dài hạn rồi đây. Hơn nữa, nếu cứ nói chuyện không ngừng có thể sẽ khiến anh thấy phiền nhĩ? Trước hết cứ để cho anh yên tĩnh một chút, sau đó sẽ tiếp tục kiên trì bền bỉ cố gắng, bây giờ cô phải đi tắm đã.

Tuy rằng linh khí chuyển động quanh người có thể chống lại nóng bức một cách hữu hiệu, nhưng dù sao cô vẫn là người mới, bình thường vừa đi phải vừa cho nó chuyển động... Sau đó quên mất, lại cho nó chuyển động một chút, sau đó lại tiếp tục quên. Khi về đến nhà, trên người vẫn có một ít mồ hôi.

Cô vừa đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy cổ chân bị thứ gì đó nắm lấy.

Dịch Đề cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện trên mắt cá chân có một xúc tu xanh lam. Cô ngồi xổm xuống, đưa tay ra, xúc tu nhẹ nhàng buông lỏng, sau đó áp vào đầu ngón tay cô.

“Xem như tha thứ cho tôi rồi nha?”

Xúc tu cọ cọ hai lần trên ngón tay cô.

“Vậy thì mau đi ra đi, bụi bẩn dưới sofa sắp bị anh lau sạch sẽ hết rồi.” Dịch Đề nói đến đây, nở nụ cười, “Nếu anh thật sự muốn giúp tôi, có thể quét dọn vệ sinh được không? Anh xem, trong nhà có rất nhiều nơi tôi không thể lau dọn đến, nhưng xúc tu của anh có thể chạm tới dễ dàng, không phải sao?”

Xúc tu lập tức dựng thẳng lên, đáng vẻ xem ra rất nhiệt tình.

Đến khi Dịch Đề bước ra khỏi phòng tắm, Cecil thật sự đã bắt đầu quét dọn vệ sinh, mỗi xúc tu của anh đều quán quanh một miếng vải nhỏ, sau đó lau chùi qua lại ở những góc khuất trong nhà. Thỉnh thoảng có xúc tu thu về, bỏ miếng vải vào xô nước, lúc này sẽ có một xúc tu khác đến phụ giúp để giặt nó.

Tất cả xem ra rất ngay ngắn trật tự. Ngoại trừ...

Dịch Đề nhìn phòng khách đã hoàn toàn không còn chỗ để người khác bước vào, do dự hỏi một câu: “Cecil, anh tiêu hao năng lượng như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Nhớ đến “tình cảnh bi thảm” lúc trước, cứ làm theo khả năng thì vẫn tốt hơn.

“...” Cứng đờ.

“Xèo xèo...”

Dịch Đề: “...” Đây!

Hôm đó, Dịch Đề không điều chế thuốc nữa.

Sau khi nấu một bữa tối thịnh soạn và hưởng thụ xong, Dịch Đề ôm Cecil ngồi ngắm trăng trong sân một lúc lâu, tiện thể nghe anh đọc thuộc lòng câu chuyện “Thường Nga Bôn Nguyệt”... Cô phát hiện, nghe Cecil đọc sách là một việc vô cùng thú vị, bởi vì bất kể nội dung là gì, anh đều có thể đọc một cách đáng hoàng trịnh trọng. Đương nhiên, có lẽ vì đã ở đây một khoảng thời gian, giọng điệu cũng nhắc bạn đầu cũng dần tự nhiên hơn.

Ừm, Dịch Đề đang cân nhắc có nên tìm một quyển tiểu thuyết theo thể loại tổng tài bá đạo cho anh hay không, cô vẫn rất háo hức muốn nghe những lời thoại như “Tiểu yêu tinh giãy vò người này!” hay là “Ba mươi triệu, đêm nay em là của tôi.” phát ra từ miệng anh đấy.

Mãi đến khi đêm đã tối đen, cô mới ngáp một cái, sau khi đặt Cecil lên sofa (tuy cô đã từng đề nghị anh ngủ trong căn phòng còn lại, nhưng anh có vẻ rất yêu thích sofa), trở vào phòng, trùm chăn chuẩn bị bước vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, Dịch Đề nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ và những đóa hoa đang đắm mình trong ánh sáng mỹ lệ thanh khiết kia, suy nghĩ một lát, quyết định không kéo rèm cửa lên.

Những ngày này, cô vẫn lặp đi lặp lại một chuyện, tuy trạng thái cơ thể đã thả lỏng, nhưng tinh thần mệt mỏi hoàn toàn không dễ dàng khôi phục như vậy.

Vì vậy gần như một giây sau cô đã ngủ mất.

Cái gọi là “Đêm trăng âm u gió thổi lớn là lúc biến thái tập kích” (hoàn toàn không có), khụ khụ, tuy trăng không âm u, gió hoàn toàn không thổi, nhưng chuyện tập kích ban đêm này thì vẫn có. Bởi vì trong lúc Dịch Đề đang mơ màng, cô đột nhiên cảm thấy bên cạnh có thứ gì đó.

Các giác quan của cô bây giờ đã nhạy cảm hơn trước đây nhiều, vì vậy gần như lập tức phát hiện ra chuyện này, Dịch Đề đột nhiên mở to hai mắt, liền thấy một con Slime Monster đang cố gắng bò lên giường cô, vừa thấy cô muốn nói chuyện, hai xúc tu liền giơ ra bịt miệng cô lại.

Dịch Đề: “...” Tuy không cảm thấy Cecil sẽ làm ra chuyện không tốt với cô, nhưng đáng về bây giờ của hai người... Thật sự rất kỳ lạ!

Trong lúc khó hiểu, Cecil đã bò lên giường, đến bên gối cô nhẹ giọng nói: “Bên ngoài có người.”

“!!!” Dịch Đề mở to hai mắt, bên ngoài... Là khoảng sân giữa nhà! Nếu vậy, có người đột nhập sao? Thật ra, vào nhà phụ nữ độc thân để cướp đoạt cũng không phải tin tức mới mẻ gì nữa.

Cô vrun ngón tay gõ lên xúc tu ngoài miệng, ra hiệu mình sẽ không hô lên, sau khi xúc tu buông lỏng, cô cũng nhẹ giọng nói: “Trong sân sao?”

“Ừm.”

Dịch Đề cảm thấy nếu không sẵn sàng chủ động phản công, đến khi hấn vào nhà chắc chắn đã có phòng bị sẵn, lúc đó cô sẽ không tiện hành động. Cô hơi suy nghĩ, sau khi ra ám hiệu với Cecil, cô tiến ngay vào không gian, lấy một lọ nước thuốc do sư phụ đặc biệt luyện ra để phòng thân, nghe nói chỉ cần ném ra ngoài sẽ khiến kẻ địch lập tức mất đi sức lực hành động.

Cô làm ra động tác “ném” với thạch rau câu bên cạnh.

Cecil hiểu ý, dùng một xúc tu quán quanh chiếc lọ, một xúc tu khác thì yên lặng mở khóa cửa sổ, đẩy ra một khe hở nhỏ, sau đó ném lọ nước thuốc kia ra ngoài nhanh như chớp!

Một giây sau, anh nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Dịch Đề cảm thấy đây thật sự là một quyết định chính xác, bởi vì gần như cùng lúc đó, trong sân bốc lên một làn khói màu xanh lục, mùi thối lúc ẩn lúc hiện xuyên qua khe hở cửa sổ truyền vào, cô theo bản năng che mũi, hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình trạng nghiêm trọng hiện tại. Sau đó cô mới nhớ ra, chính mình còn có thể ngủ thấy, Cecil có khứu giác nhạy bén hơn nhiều so với cô chắc chắn sẽ ngủ thấy rõ hơn, vì vậy cô liền lấy chăn bọc anh lại, tiện thể ôm vào lòng.

Cecil: “...”

“Xèo xèo...”

Dịch Đề: “...”

“Cái quái gì vậy?!” Đúng lúc này, trong sân lại truyền đến một giọng nói quen thuộc, “Khụ khụ khụ khụ! Cô giờ trò quỷ gì thế?!”

Dịch Đề: “Giọng nói này không phải là...”

Lương Thần cảm thấy mình rất đau khổ.

Xế chiều hôm nay, sau khi giải cứu cô gái ngu ngốc nào đó, tên họ Tiết chết tiệt kia lại tìm cơ hội cản đường anh ta, sau đó bọn họ bắt đầu một cuộc nói chuyện không vui vẻ gì.

Cuộc nói chuyện này do Lương Thần mở đầu: “Chớ ngoan không cản đường!”

Tiết Dạ cười nhạo: “Người gần gũi với chó hơn là cậu chứ, sao lại nói tôi?”

“Anh muốn đánh nhau sao?”

“Đương nhiên là không.” Tiết Dạ vờn hai tay, tỏ ý bản thân không có thái độ thù địch gì, “Chỉ là muốn đến hỏi cậu chút chuyện mà thôi.”

“Có chuyện gì nói mau đi, tôi rất bận.”

“Cũng đúng, đêm nay là đêm trăng tròn đầy, rất vất vả nhỉ?” Chàng trai trẻ cười khẽ vài tiếng.

Lương Thần nhú mày: “Anh muốn nói những chuyện dư thừa này sao?”

“Đương nhiên không phải.” Tiết Dạ nói tiếp, “Lúc trước cứ tưởng do cậu không thích tôi tìm kiếm con mồi ở địa bàn của cậu mà thôi, bây giờ nghĩ kỹ lại, con người kia hình như rất đặc biệt đối với cậu à? Cậu còn vì bà ta mà chạy đến địa bàn của tôi cướp người.”

“Chuyện này không liên quan đến anh!”

“Thật sao?” Tiết Dạ cười như không cười, “Lương Thần, chúng ta từng có thỏa thuận, nước sông không phạm nước giếng. Lần này tôi không phải người phạm vào điều kiêng kỵ, là cậu.”

“Anh uy hiếp tôi sao?”

Tiết Dạ lắc đầu: “Không, tôi đang nhắc nhở cậu.”

“Dù phải phá vỡ thỏa thuận, tôi cũng sẽ không để anh chạm vào cô ấy.” Lời nói của Lương Thần vô cùng kiên định.

“Chỉ là một con người thôi, cần gì phải làm đến nước này?” Chàng trai trẻ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Mùi vị của cô ta có vẻ rất tốt, nhưng tôi nhớ cậu đâu thích ăn đồ sống.”

“Cô ấy là chủ mới của tiệm bán hoa.”

Tiết Dạ kinh ngạc: “... Tiệm bán hoa kia sao?”

“Đúng vậy.” Lương Thần khẽ hừ một tiếng, “Biết điều thì tránh xa cô ấy ra một chút.”

Nói xong anh ta trực tiếp rời đi.

Nhưng đi chưa được mấy bước, phía sau đột nhiên phát ra tiếng cười...

“Suýt chút nữa đã bị cậu lừa rồi. Lương Thần, nếu con người kia thật sự kế thừa... Sao cậu phải lo lắng cho cô ta như vậy chứ?”

“...”

“Sao vậy? Cậu nảy sinh tình cảm với loài người rồi à? Thật không tưởng tượng được nha.”

“Chuyện đó không liên quan đến anh.” Chàng trai trẻ có khuôn mặt giống thiếu niên quay đầu lại, đôi mắt xanh đã tràn ngập sát khí, “Nói tóm lại, tránh xa cô ấy ra cho tôi!”

Tuy rằng khi đó đã nói như vậy, nhưng anh ta rất hiểu Tiết Dạ, hẳn chắc chắn sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. Mặc dù anh ta không ăn “đồ sống”, cũng có thể nhận ra trên người cô gái mới đến kia tràn đầy mùi vị dễ ngủ, đủ khiến người ta rục rịch. Tuy rằng đã cảnh cáo cô ấy không được gần gũi với Tiết Dạ, cô ấy cũng đã đồng ý rồi, nhưng...

Vậy mới nói, bà lão kia thật sự đã cho anh ta một vấn đề khó!

Phiền phức muốn chết!

Thế nhưng, nếu không phải nhờ bà ấy, vào những đêm trăng tròn như tối nay, anh ta tuyệt đối không thể vững vàng vượt qua như bây giờ.

Lần đầu tiên gặp mặt bà lão kia, cũng là một đêm trăng tròn như vậy, địa điểm chính là khoảng sân đó.

Lương Thần nghĩ vậy, không tự chủ được muốn “trở lại chốn cũ”, do suy nghĩ quá nhập tâm, không nghe thấy tiếng vang nhỏ trong nhà, vì vậy nên dễ dàng bị...

Tập kích đột ngột!

Mùi thối ngạt trời này, đối với người bình thường mà nói đã là vũ khí mang tính sát thương rồi, đối với anh ta thì đúng là bom nguyên tử.

Vì vậy, đến khi Dịch Đề đeo khẩu trang bước vào sân, Lương Thần đã xụi lơ ngã trên mặt đất, không ngừng nôn khan.

“Sao anh lại đến...” Tiếng nói của cô im bật.

Ánh mắt kính ngạt của Dịch Đề rơi vào lỗ tai màu nâu trên đỉnh đầu anh ta và cái đuôi phía sau, cả người liền cảm thấy không khỏe...

Cosplay sao?

Tuy rất muốn hiểu như vậy, thế nhưng, đôi tai kia và cái đuôi đó đang không ngừng ngo ngoáy!!!

Một từ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô: “Người chó?”

Sau đó Dịch Đề nhìn thấy, cái đuôi lông nhung màu nâu kia đột nhiên xù lên, biến thành một cây chổi lông gà lớn.

“Cô mới là chó!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh Cũng Biết Châm Dầu Vào Lửa

Dịch Đề hơi sững sốt, thấp giọng nói: “Nhưng tôi không có tai.”

Lương Thần: “...”

“Cũng không có đuôi.”

“Bớt dài dòng đi!” Lương Thần hung ác vùng đuôi, cố gắng bò đến, “Nếu đã bị cô thấy, vậy thì...”

Dịch Đề cảm thấy lạnh lẽo, lời thoại quen thuộc này... Không phải anh ta muốn giết người diệt khẩu chứ?

“Cecil!” Cô hô lên theo bản năng.

Đúng lúc đó, vài xúc tu xanh lam trong suốt nhanh chóng vọt ra từ bên trong, chuẩn xác mà mạnh mẽ quấn quanh tay chân của chàng trai trẻ “không phải chó” kia.

Lương Thần cả kinh: “Đây là thứ quái quỷ gì vậy?” Giãy dụa, anh ta nhìn thấy một vật thể có hình dạng thạch rau câu chậm rãi trượt ra từ bên trong, ngay người, “Quái, quái vật!” Sau đó không biết do thối quá độ, hay do bị kinh hãi quá mức, lại “phịch” một tiếng ngã sấp xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Dịch Đề: “...” Anh ta đã như vậy còn không biết ngại mà nói người khác sao?

Trong lúc không biết nói gì, cô bỗng nhìn thấy Cecil hơi thiếu sức sống, vội vàng ngồi xổm xuống hỏi: “Sao vậy? Lại tiêu hao năng lượng quá mức à?”

Lắc đầu.

“Vậy thì sao thế?”

“...”

Dịch Đề suy nghĩ một lát, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Không phải anh để tâm đến lời nói vừa nãy của anh ta chứ?” Là do câu “quái vật” sao?

“Lúc trước có loài người nhìn thấy tôi, cũng...”

“... Vậy sao.” Dịch Đề cúi người, bàn tay rất tự nhiên phủ lên đầu anh, xoa xoa, “Tôi nghĩ họ cũng không có ác ý, chỉ là bị anh dọa thôi, anh xem, lần đầu tiên nhìn thấy anh, chẳng phải tôi cũng ngất tại chỗ đấy sao?”

“Xin lỗi.” Cúi đầu... Ủ rừ...

“Tôi cũng không có ý trách anh.” Dịch Đề nhắc tay, cố gắng tản đi đám mây đen trên đỉnh đầu tên bánh pudding nào đó, “Sở dĩ bọn họ cho rằng anh là quái vật, bởi vì họ không hiểu anh. Ít nhất bây giờ tôi không hề cảm thấy anh là quái vật, chỉ là ngoại hình hơi khác với loài người chút thôi. Anh là bạn của tôi đúng không?” Cô giờ ngón út ra, “Đừng quên, chúng ta đã ngoéo tay rồi đấy.”

“Ừm, cô là bạn của tôi.” Cecil nhìn cô, nghiêm túc trả lời.

Là người bạn quý giá mà tôi đã tìm thấy trên Địa cầu.

Dịch Đề nở nụ cười, sau đó mới nhớ ra trong sân còn một sinh vật đáng thương tự xưng “không phải chó” đang nằm rạp ra đất, vội vàng đứng lên đi đến đó, “Cecil, giúp tôi kéo anh ta vào nhà với.”

Sau một phen lăn qua lộn lại, cuối cùng Dịch Đề cũng đã mang được Lương Thần vào nhà, để đề phòng việc sau khi tỉnh lại anh ta “tiếp tục hành hung”, cô tìm một sợi dây thừng trói anh ta thật chặt, sau đó mở điều hoà trong phòng khách, yên lặng ngồi trên sofa đợi anh ta tỉnh.

Cứ đợi một mạch đến hơn nửa đêm.

Sau khi cô nghiêng người ngủ được một giấc trên sofa, Cecil rốt cuộc cũng gọi cô dậy.

“Anh ta tỉnh rồi.”

“Hả? À.” Dịch Đề dụi mắt ngồi dậy, nhìn Lương Thần đang nằm trên khoảng đất cách đó không xa, “Anh tỉnh rồi à?”

“Thả tôi ra!”

“Cũng được, nhưng anh phải đảm bảo sẽ không nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu nữa.”

“... Tôi muốn diệt khẩu cô lúc nào?”

“Hả?” Dịch Đề bỗng ý thức được, hình như mình đã hiểu lầm gì đó, “Không phải anh vừa nói ‘nếu đã bị cô nhìn thấy’...”

“Cô ngốc à? Nếu tôi thật sự muốn giết cô, cô cho rằng mình có thể trốn được sao?” Lương Thần khẽ hừ một tiếng, cơ thể hơi dùng sức, dây thừng trên người đã đứt ra. Anh ta xoa cánh tay hơi tê do bị trói, nhìn vật thể kỳ dị nào đó trên sofa, “Chưa từng thấy loại hình dạng này, nó là cái gì vậy?”

“Cecil là bạn của tôi.”

Sau đó, Dịch Đề giải thích sơ qua, đương nhiên, cô giấu đi thông tin quan trọng.

“Người ngoài hành tinh à?” chàng trai trẻ có khuôn mặt non nớt dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Dịch Đề và thạch rau câu bên cạnh cô, “Cô đang đùa với tôi à? Thứ đó làm sao có thể tồn tại!”

Dịch Đề yên lặng đưa tay ra, chỉ lên đỉnh đầu của anh ta: “Anh cảm thấy câu nói này của mình có sức thuyết phục sao?”

“...”

“Anh... Lương.” Cô luôn cảm thấy dùng từ “anh” này để nói chuyện với khuôn mặt non nớt kia rất không ổn, “Có thể giải thích với tôi một chút không?” Anh ta rốt cuộc là thứ gì? Tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn cản trở sự giao thiệp của cô và anh chàng họ Tiết kia? Anh Tiết kia là người thế nào nữa?

Dịch Đề cảm thấy mình cần một lời giải thích.

“Chắc.” Lương Thần khẽ hừ một tiếng, “Tất cả đều do bà lão kia dẫn dắt.”

“Sư phụ sao?”

“Cô gọi bà ấy là sư phụ à?” Lương Thần sững sờ, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Vậy có nghĩa, cô cũng là một Linh thực sư?” Tuy hôm nay anh ta muốn dùng chuyện này để dọa lui Tiết Dạ, nhưng không ngờ đó lại là sự thật. Hơn nữa, “Những lần trước gặp mặt, trên người cô quả thật có mùi thảo dược.” Anh ta còn tưởng rằng do bà lão kia đã để lại chút nước thuốc làm tài sản, bao gồm cả khi bị thổi đến ngất lúc này anh ta vẫn cho là vậy... Vì mùi thoí đó lúc trước Lương Thần cũng đã từng được “thử qua”. Không ngờ lại là thật...

Đương nhiên, chuyện này cũng không thể trách anh ta.

Bởi vì người có thiên phú làm Linh thực sư quá hiếm thấy, có thể nói, thời đại càng phát triển, văn minh càng tiến bộ, những người như vậy lại càng ít đi.

“Anh biết Linh thực sư à?”

“Phí lời!” Chẳng lẽ cô không biết cái tên này cực kỳ nổi tiếng trong một phạm vi đặc thù sao?

“Có thể nói cho tôi biết không?” Dịch Đề lập tức có hứng thú, tuy đã trở thành Linh thực sư, cô cũng chỉ có thể đọc được những thông tin liên quan trong thư của sư phụ. Mặc dù rất tò mò nhưng không có ai để hỏi, bây giờ đã khác, có một... Sinh vật biết rõ mọi chuyện đang sống sờ sờ trước mặt cô đây này.

“Nếu bà lão kia đã nhận cô làm đồ đệ, những chuyện về Linh thực sư ắt hẳn đã giải thích rõ ràng với cô rồi.” Tuy vẻ mặt Lương Thần hơi thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn nói, “Loại nghề nghiệp này rất hiếm thấy, nhưng bình thường sẽ không có ai nghĩ đến chuyện xúc phạm những người như cô. Một mặt là vì có rất nhiều người cần các cô chế thuốc, mặt khác, cho dù có nắm giữ được sách cổ, nhưng trừ khi có thiên phú, còn lại không ai làm được giống như thế.”

Dịch Đề rất hiểu chuyện này, “Số lượng vừa phải” hay “tự mình nhắm mà làm” gì đó... Dù để chọc tức tất cả mọi người đó!

“Nghe nói lúc còn trẻ, uy danh của bà ấy truyền rất xa, ở đâu cũng có người quen và bạn bè. Tuy đã chết, nhưng tôi nghĩ bà ấy đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, cô không cần lo lắng gì hết.”

“Sư phụ, bà ấy...” Lòng Dịch Đề ảm áp, rõ ràng họ chỉ gặp nhau một lần, bà ấy lại vì cô mà chuẩn bị kỹ càng như vậy, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy rất hối hận, nếu lúc ấy cô không vội vàng rời đi, vậy thì... Cô hơi mím môi, lại hỏi, “Vậy anh Lương đây cũng là do sư phụ cố ý...”

“Cứ cho là thế đi.” Lúc này Lương Thần đã ngồi lên ghế sofa đối diện, hai tay đút vào túi quần, không quá vui vẻ nói, “... Trước khi đi bà ấy đã nói với tôi, cô sẽ sẽ không về được. Nếu có thể trở về thì không nói, nhưng nếu không thể, hãy giúp bà ấy chăm sóc cho một người sống ở đây. Thù lao bà lão kia trả cho tôi là một đồng nước thuốc.”

“Nước thuốc sao?”

Đương nhiên Lương Thần không phải chó, theo lời anh ta nói, anh ta “cao quý và mạnh mẽ hơn nhiều”, được rồi, anh ta là người sói.

Ai cũng biết, điểm yếu của người sói là đêm trăng tròn, vào những đêm ánh trăng sáng nhất trong tháng như thế này, bọn họ thường sẽ không thể nào giữ nguyên ngoại hình của con người, bị thúc ép khôi phục hình dáng của sói. Nếu chỉ như vậy thôi thì không là gì cả, vấn đề là lúc biến thân, người sói sẽ không thể giữ vững lý trí, thậm chí còn làm ra một vài chuyện mà sau khi tỉnh táo lại dù có hối hận cũng không kịp. Cũng vì điểm yếu này, bọn họ bị bắt giết một cách trắng trợn, số lượng còn lại bây giờ cũng không nhiều, hầu như đều đã bỏ đàn sống riêng lẻ.

Mặc dù Lương Thần có thể ở trong thành phố và trà trộn vào loài người, nhưng có thể dùng suy nghĩ lý trí này để nói chuyện với con người như vậy đều là vì... Từ Tú Anh giúp anh ta phối chế một loại nước thuốc đặc biệt.

Về phần hai người gặp gỡ thế nào, làm sao qua lại với nhau, Lương Thần không nói, Dịch Đề cũng không hỏi. Cô có thể tưởng tượng ra, trước khi gặp sư phụ, e rằng anh ta vẫn đang trong cuộc sống nay đây mai đó, ăn bữa này lại phải lo đến bữa sau, tuy anh ta vẫn “bà lão này”, “bà lão nọ”, nhưng trong lòng chắc hẳn cũng không ghét sư phụ khi bà đã thay đổi cuộc sống giúp anh ta.

Nếu không, tại sao sư phụ đã mất rồi, anh ta vẫn tuân thủ ước hẹn chứ?

Hơn nữa lần gặp gỡ ban đầu, anh ta biết rõ trong nhà có thể đã có người khác vào ở, nhưng vẫn xem cô là kẻ trộm, e rằng vì trong lòng vẫn hy vọng bà ấy có thể quay về.

“Về mặt buồn nôn kia của cô là thế nào? Tôi đã nói rồi, chỉ vì giao dịch mới để tâm đến cô! Đừng suy nghĩ lung tung!”

“...” Mặc dù miệng nói không được, nhưng cơ thể lại rất trung thực... Trong đầu Dịch Đề chẳng biết tại sao lại xuất hiện câu nói này, cô ho nhẹ một tiếng, vì tránh để mình bật cười, vội vàng mở miệng hỏi, “Vậy, anh Tiết kia là ai?”

“Một con doi thôi mà thôi.”

“Đoi?” Dịch Đề ngẩn người, lập tức nhớ đến truyền thuyết người sói và một loại sinh vật nào đó rất không hợp nhau, sau đó lại nhớ đến phong cách không bình thường của chàng trai trẻ tên Tiết Dạ kia, lập tức hiểu ra, “Ma cà rồng à?”

“Xem như thế đi.” Nhắc đến đối phương, tâm trạng của Lương Thần trở nên tệ hơn, “Tôi sẽ nói chuyện cô là Linh thực sư cho hẳn biết, chắc chắn sau này hẳn sẽ không còn ý đồ gì với cô.” Đồ ăn có ngon đến đâu cũng cần phải có mạng để ăn. Nói đến đây, anh ta đứng lên, hơi lắc đầu, “Tôi về trước.” Đã sắp rạng sáng, Lương Thần sắp biến trở lại thành “người”, tuy trạng thái bây giờ đã bị nước thuốc áp chế, chỉ còn lộ ra đôi tai và đuôi, nhưng lúc biến thân anh ta vẫn rất đau đớn.

Anh ta không muốn làm chuyện này trước mặt người khác.

“Đoi đã.” Dịch Đề nhảy xuống sofa, nói, “Nếu tiện thì có thể nói cho tôi biết khi còn sống sư phụ đã giao dịch với anh thế nào không? Không phải việc bảo vệ tôi, mà liên quan đến nước thuốc đó.”

“Cô hỏi chuyện này để làm gì?” Lương Thần nghiêng đầu nhìn cô một lúc, “Có điều cũng không phải không thể nói. Mỗi tháng bà ấy cho tôi một lần thuốc, đổi lại, nhà hàng của tôi sẽ bao bà ấy ba bữa ăn trong ngày.”

“...” Đúng là một cách giao dịch khá sòng phẳng. Thì ra anh ta là ông chủ nhà hàng sao? Có điều, khứu giác và vị giác của người sói rất nhạy bén, vì vậy cũng có ưu thế trời sinh trên phương diện chọn người tài và nếm thức ăn, hơn nữa món ăn trong nhà hàng của anh ta thật sự không tệ. Và lại, lúc đó sở dĩ

sư phụ đưa ra giao dịch thế này, có lẽ cũng hi vọng anh ta có thể tiếp tục sống một cuộc sống ổn định, vì vậy, “Tiếp tục giao dịch đi.”

“Cái gì?”

“Tuy sư phụ đã cho anh rất nhiều thuốc, nhưng chẳng phải một ngày nào đó chúng sẽ hết sao? Có điều tôi chưa bao giờ luyện chế loại thuốc đó của anh, thành phẩm có thể sẽ không đạt được trình độ như sư phụ. Nếu anh không ngại... Đương nhiên, đôi lại, mỗi ngày anh chỉ cần bao tôi bữa sáng là được.”

Sau khi hơi sững sờ, Lương Thần khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không tiếp tục nhìn cô: “Bữa tối đi, trông đáng vẻ trạch nữ đến chết này của cô không giống loại người có thể dậy sớm.” Nói xong, anh ta liền rời đi.

“...” Này! Đã kích cuộc sống của người khác như thế thật sự hay lắm sao? Nhưng mà... Hình như nói cũng đúng.

Một xúc tu lơ lửng sau lưng Dịch Đề, nhẹ nhàng vỗ, dường như đang an ủi vậy.

“Cecil.” QAQ

“Tiểu Đề, sau này sáng sớm tôi sẽ gọi cô dậy.” Cecil vô cùng chân thành nói.

“...” Đây không phải an ủi, mà là châm dầu vào lửa được chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Một Bước Tiến Về Phía Vũ Trụ

Từ khi Lương Thần chu cấp cho Dịch Đề bữa ăn hàng ngày, cuộc sống của cô chính thức bước vào thời kỳ thịnh vượng. Tuy nghe nói người tu luyện có thể tịch cốc (1), nhưng rõ ràng cô vẫn chưa đạt đến giai đoạn này. Hơn nữa, thói quen ăn uống không phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ dễ dàng như vậy.

(1) Tịch cốc: Một phương pháp tu luyện đặc thù được sử dụng trong một số hoàn cảnh mặc định như không ăn không uống, chỉ hít thở để sống.

Và lại, bây giờ cô hoàn toàn không sợ mình sẽ béo lên, mỗi ngày uống chút nước suối linh, tự nhiên có thể duy trì được vóc dáng, ha ha ha!

Với tâm trạng vui vẻ này, Dịch Đề rốt cuộc chế tạo thành công ra lọ thuốc năng lượng sơ cấp đầu tiên.

Cô lắc nhẹ lọ nước thuốc màu trắng nhạt trên tay, trong lòng vô cùng vui sướng, tuy rằng lần đầu tiên điều chế đương nhiên sẽ lo lắng không yên, nhưng cũng may là đã thành công. Thực vật đến từ vũ trụ, dường như không khác biệt lắm so với thảo dược trên Địa cầu, cô vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng của chúng, đồng thời chiết xuất tinh hoa.

Sau khi đưa cho Cecil đánh giá, Dịch Đề chắc chắn lọ nước thuốc trong tay không có bất kỳ vấn đề gì, cứ thế liên tục điều chế thêm bốn lọ. Không phải cô không có sức làm nhiều hơn, mà những thảo dược dùng để điều chế loại thuốc này cần thời gian để tịnh dưỡng, tuy linh dịch cô tạo ra có thể tăng cao tốc độ hồi phục của chúng, nhưng lấy đi, hồi phục, rồi lại nhanh chóng lấy đi chắc chắn là một chuyện rất tàn nhẫn, giống như cho một người ăn no rồi bắt anh ta vận động, sau đó ép anh ta tiếp tục ăn no rồi lại vận động, tuy có thể chịu được về mặt thể trạng, nhưng... Và lại, chẳng phải còn có những thảo dược dùng để chế ra loại thuốc sơ cấp khác sao?

Đương nhiên, mở rộng diện tích trồng trọt cũng là một cách tốt, nhưng đáng tiếc thay, sau khi Dịch Đề gieo đợt giống mới này trong không gian, đất trồng đã đầy. Lúc đó Cecil chỉ mua một phần nhỏ cho mỗi loại hạt giống, có thể vì đã cân nhắc đến chuyện này. Chuyện đã đến nước này, cô không thể thẳng tay nhổ một số thảo dược bên trong để cấy ra ngoài được, thực vật đã quen với điều kiện ở nơi này lại phải quay về thế giới thiếu thốn linh khí, chúng sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ.

Cũng may lượng linh khí dự trữ của cô chỉ vừa đủ để phối chế thuốc sơ cấp, vì vậy tạm thời không cần lo lắng vấn đề “Có tiền mua hạt giống điều chế thuốc trung cấp nhưng lại không có chỗ gieo”.

Vì vậy, mở rộng diện tích trong không gian là điểm then chốt, nhưng vấn đề này ngay cả Cecil cũng phải bó tay. Trong công cụ giao dịch tuy có một không gian, nhưng cũng chỉ là không gian chứa vật trang bị thông thường, không có tác dụng như “động thiên”.

Cuối cùng, Dịch Đề quyết định tạm thời ném việc này sang một bên, còn rất nhiều công thức phối chế nước thuốc sơ cấp khác, nghĩ đến những chuyện không đáng kể kia làm gì? Hơn nữa, cho dù có suy nghĩ nát óc, biện pháp cũng không thể tự nảy ra.

Mang theo một cảm giác hưng phấn không tên, Dịch Đề mở công cụ giao dịch, chọn mục “bán”. Quá trình này rất đơn giản, chỉ cần điền thông tin là được, ngắn gọn hay cầu kỳ tùy theo ý thích. Thế nhưng, cùng một vật phẩm, khi đăng thông tin lần đầu tiên để “bán” thì không cần trả tiền, nhưng nếu sau đó muốn thay đổi thông tin thì phải thanh toán bằng điểm. Đương nhiên, việc đổi lại vật phẩm trước khi bán ra (ví như cô có thể đổi lọ thuốc có thể bị Thiên Võng kiểm tra bằng lọ thuốc khác) cũng không phải không thể, nhưng một ngày mỗi người chỉ có thể đăng tối đa năm món hàng, số lượng của mỗi món hàng trong một lần đăng là vô hạn. Công cụ giao dịch mà Cecil cho cô là loại cao cấp, mỗi ngày có thể bán ra tám món.

Trên phần tên gọi, Dịch Đề đánh vào dòng chữ “thuốc năng lượng sơ cấp” vô cùng khô khan, tuy trong mắt cô là tiếng Trung, nhưng một khi đã đăng lên sẽ tự động được chủ nhân của công cụ giao dịch khác phiên dịch thành ngôn ngữ mà họ đã lựa chọn.

Sau đó là phần giới thiệu tóm tắt, Dịch Đề quay đầu nhìn Cecil: “Phần này nên viết thế nào?”

“Tinh khiết 100%.”

“Như vậy là được rồi sao?”

“Ừm.” Vì đây mới là điểm quan trọng.

Dịch Đề theo lời ghi vào, tiếp theo là giá bán.

“Bao nhiêu mới được?”

Thuốc năng lượng sơ cấp thông thường là 15 điểm một lọ, nhưng theo Cecil nói, độ tinh khiết của chúng thường chỉ từ 70 đến 80%. Nếu vượt qua 80%, giá cả sẽ tăng gấp đôi. Lọ thuốc này của cô là 100%, chắc cũng phải... Gấp năm, sáu lần chứ nhỉ?

“1500 điểm.”

“... Hả?” Dịch Đề cảm thấy mình đã đủ xấu xa rồi, bây giờ lại phát hiện tên địa chủ người ngoài hành tinh giấu giếm sự giàu có này mới đúng là xấu xa! Một hơi đã tăng giá lên gấp trăm lần, đang đùa cô sao? Cô nuốt một ngụm nước bọt, “Anh chắc chứ?”

Cecil gật đầu: “Giá trị của nó là vậy.” Hay nên nói, giá trị của nó còn cao hơn thế này nhiều.

Thuốc năng lượng sơ cấp, thuốc năng lượng trung cấp, thuốc năng lượng cao cấp và thuốc năng lượng đặc cấp, sở dĩ có giá cả chênh lệch cao không chỉ vì nguồn năng lượng ẩn chứa bên trong mà còn vì độ tinh khiết của nó. Thuốc cấp của thuốc năng lượng càng cao thì yêu cầu về độ tinh khiết cũng tăng lên. Tuy nhiên, thuốc năng lượng đặc cấp bình thường cũng chỉ đạt được mức độ tinh khiết 95%. Đòi hỏi cao hơn nữa ắt hẳn phải là nước thuốc thần cấp trong truyền thuyết, mà loại thuốc này có rất ít nhà phối chế có thể làm ra, giá cả đương nhiên cũng không thể tính bằng điểm số thông thường được.

Nhân tiện nói, bình thường, nước thuốc là để người sử dụng, khối năng lượng được dùng cho máy móc, năng lượng ẩn chứa trong một khối năng lượng cấp thấp có thể sánh ngang với ba, bốn lọ thuốc năng lượng thông thường, giá tiền so ra đương nhiên cũng cao hơn, tiếc rằng người bình thường không thể nào sử dụng chúng. Nhưng, người hành tinh Sutanna là một ngoại lệ, họ không thể phân giải tạp chất bên trong nước thuốc, nhưng lại có thể tiếp nhận tất cả sức mạnh hàm chứa trong khối năng lượng, vì vậy mới xem nó là thức ăn. Nhưng ngược lại, năng lượng cần thiết của người hành tinh Sutanna nhiều hơn những hành tinh khác rất nhiều lần. Điều này cũng giống như câu nói “Thượng Đế mở cho bạn một cánh cửa, nhưng đồng thời cũng đóng kín tất cả cửa sổ của bạn” trên Địa cầu đúng không?... Nói vậy không sai chứ?

“Ghi giá cao như vậy, thật sự sẽ có người mua sao?” Dịch Đề vẫn hơi lo lắng hỏi.

“Người bình thường chắc chắn sẽ không mua.” Tuy rằng độ tinh khiết là 100%, nhưng giá này cũng đủ để mua mười lọ thuốc năng lượng trung cấp bình thường. Nếu tính toán giá cả, cái sau lời hơn nhiều, “Nhưng có vài người nhất định sẽ mua.”

“Cần bán một lần nhiều lọ không?”

“Không cần.”

“Được.”

Dịch Đề nói, thiết lập hoàn tất, xác định bán.

Đúng lúc này, trên màn hình xuất hiện một vòng xoáy đen kịt, cô dựa theo lời Cecil nói, thả lọ nước thuốc trong tay vào đó, sau đó nhanh chóng ấn “xác nhận” một lần nữa, vòng xoáy và nước thuốc liền biến mất không còn tăm hơi.

Cô đang định đăng số nước thuốc còn lại lên đã bị Cecil ngăn lại.

“Tạm thời đừng đăng.”

Mặc dù Dịch Đề cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn quyết định tôn trọng ý kiến của anh, để số nước thuốc còn lại vào không gian, vừa hưng phấn vừa lo âu chờ kết quả.

Có một điều cô không biết, phía bên kia những vì sao xa xôi...

Giờ khắc này cũng có người đang xem công cụ giao dịch.

Đương nhiên, nói vậy cũng vô nghĩa.

Vũ trụ rộng lớn đến thế, công cụ giao dịch tuy rằng hơi đắt đỏ nhưng đã phổ biến rộng rãi từ lâu. Giờ nào khắc nào cũng có người sử dụng nó, nhưng chỉ

duy nhất người này, có lẽ sinh ra đã có gắn kết với vận mệnh của Dịch Đề.

Đương nhiên, không phải là loại gắn kết “hình trái tim màu hồng phấn” kia, bởi vì đây là một ông lão.

Nếu Dịch Đề nhìn thấy ông, cô nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì quần áo trên người ông dường như không khác gì quần áo của người Địa cầu. Đây cũng là điểm khiến Cecil rất kinh ngạc khi mới đến Địa cầu, rõ ràng trình độ văn minh không cao nhưng trên nhiều khía cạnh lại đạt đến mức khiến người khác phải thán phục, nói đơn giản hơn: Trong mắt anh, Địa cầu như một đứa trẻ xui xẻo đã chọn sai cây công nghệ (2).

(2) Cây công nghệ (Technology Tree): Là dạng đồ thị hình cây dùng để biểu thị những phương hướng kỹ thuật và lựa chọn phát triển khác nhau, dẫn đến những kết quả nghiên cứu phát minh khác nhau.

Trở lại chuyện chính, tên của ông lão này là Zaku • Mauld, cái tên này nghe có vẻ bình thường nhưng lại như sấm bên tai đối với những người trong vũ trụ. Bởi vì, ông là một nhà bào chế thuốc bậc thầy, hơn hẳn một bậc so với sơ cấp, trung cấp và cao cấp, chỉ còn cách thăng cấp một bước, đương nhiên, đa số mọi người đều không thể vượt qua khoảng cách này, có thể ông cũng không ngoại lệ.

Ông là một nhà bào chế thuốc chuyên nghiệp, không vợ không con, dành cả đời để tập trung vào nghề nghiệp, đồng thời đạt được những thành tựu phi phàm mà người thường khó có thể với tới. Nếu dựa theo cách tính của Địa cầu, năm nay ông đã 540 tuổi, xét theo chủng tộc của ông mà nói, cũng xem như bước sang tuổi lão làng. Dù thế, tình yêu của ông đối với thuốc vẫn rất sâu sắc, mỗi ngày đều đặt phân nửa thời gian của mình vào việc sắp xếp nước thuốc, thời gian còn lại ngoại trừ nghỉ ngơi cũng là chăm sóc thảo dược, đọc sách và lướt công cụ giao dịch, xem có thể gặp được loại nước thuốc mới nào không. Ăn cơm? Uống nước? Vệ sinh thân thể? Những chuyện này lúc nào làm mà chẳng được?

Lúc bấy giờ, ông đang xem công cụ giao dịch.

Sau khi bỏ qua thuốc sơ cấp và trung cấp có giá thông thường, Zaku đặt sự chú ý của mình vào những loại thuốc cao cấp. Giá cả tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng ở một góc độ nào đó vẫn cho thấy giá trị của thuốc. Đã là một nhà bào chế thuốc bậc thầy, ông có thể dễ dàng điều chế ra tất cả các loại thuốc, dù thuốc sơ cấp và trung cấp kiểu mới xuất hiện, việc phân tích phương pháp phối chế của chúng đối với ông mà nói không là việc khó gì, vì vậy ông sẽ không đặt sự chú ý vào chúng.

“Gi?”

Đột nhiên ông phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

Một lọ thuốc năng lượng sơ cấp nào đó lại lẫn vào khu vực thuốc cao cấp, được bán với giá 1500 điểm.

“Điên rồi sao?” Tay ông vừa định lướt đi, bỗng nhiên hơi dừng lại, sau đó mở nó ra.

Vậy mới nói, vận mệnh thật sự rất kỳ diệu, nó chính là “vừa đúng”, sớm một giây hay chậm một giây cũng không được, thậm chí có lúc chỉ do một cái chớp mắt hay một suy nghĩ nhất thời đã bắt cản bỏ lỡ thứ gì đó quan trọng.

Vậy mà bậc thầy Zaku này lại rất may mắn, không bỏ lỡ nó.

Ông ngẩn người nhìn phần giới thiệu tóm tắt của lọ thuốc này, hô lên thành tiếng: “Sao có thể có chuyện đó?!”

Độ tinh khiết 100%?

Đùa gì thế?

Cho dù là nhà bào chế thuốc thần cấp, cũng hoàn toàn không thể đạt đến độ tinh khiết này!

Đây là chuyện chỉ thần tiên mới có thể làm được!

Nhưng đáng tiếc, chủng tộc của ông không tin vào thần tiên.

Tuy trong lòng chắc chắn chuyện này không thể xảy ra, tuy âm thầm mắng tên người mới nào đó sắp bị hủy đi tư cách sử dụng công cụ giao dịch, không chịu xem thông tin sử dụng (trừ người mới không hiểu quy tắc, ai sẽ làm chuyện này?), nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Zaku... Lại mua lọ nước thuốc này.

Suy đoán của Cecil không sai, giả cả này gần như là điểm chú ý mấu chốt của những nhà bào chế thuốc cao cấp trở lên, thấp hơn một chút sẽ rời khỏi sự tò mò của họ, mà cho dù cái giả ấy có cao hơn bình thường, bọn họ cũng có thể trả nổi, sau khi chứng thực dù nó là hàng giả cũng sẽ không tổn thất gì về kinh tế. Thật ra, bị lừa gạt chút tiền lẻ có thể tự an ủi rằng do mình nhất thời nóng nảy, cũng không ảnh hưởng đến việc lớn gì; Nếu bị gạt đi số tiền lớn, thì chỉ việc tự mắng mình là tên ngốc, biết rõ là bẫy rập vẫn bước vào thôi.

Vào khoảnh khắc thanh toán, ông nghĩ: Mua đi, mua đi, dù sao 1500 cũng không phải con số lớn, đó chỉ là giá tiền của một lọ thuốc cao cấp thông thường mà thôi.

Nếu bây giờ Dịch Đề ở đây, cô chắc chắn sẽ chỉ trích một câu: Những tên địa chủ là đáng ghét nhất!

Nhưng cũng chính tên địa chủ này, sẽ mang đến cho cô số tiền đầu tiên từ vũ trụ rộng lớn.

Vậy mới nói, thử như vận mệnh, không thể đoán trước được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiến Thêm Một Bước Về Hướng Đại Xúc (1)

(1) Đại xúc: Tên gọi dùng để chỉ những cao thủ có kỹ thuật vô cùng cao trong lĩnh vực vẽ anime.

“Cecil, thuốc bán được rồi!”

Dịch Đề nhìn chăm chú hơn một ngàn điểm xuất hiện trong tài khoản của mình, cả người đều phấn khởi! Cô không ngờ với giá tiền cao như vậy nhưng vẫn có người mua, quả nhiên trong vũ trụ đúng là có nhiều tên địa chủ giàu có nhưng ngu ngốc!

Cecil tính toán thời gian, nói: “Một tiếng sau đăng lọ khác lên đi.”

“Ừm!”

Trong lúc này, đại sư Zaku đã xác định được độ tinh khiết của lọ thuốc kia quả thật là 100%, cả người ông đều cảm thấy không ổn. Sau đó, chuyện đầu tiên ông làm không phải đi phân tích thành phần, mà là cầm công cụ giao dịch lướt nhanh thêm một lần nữa, xem có loại nước thuốc khác tương tự hay không, nhưng kết quả đã khiến ông thất vọng. Xem ra đúng là thứ đặc biệt, chỉ có ông mua được lọ duy nhất mà thôi.

Hơn nữa ý muốn nghiên cứu trong lòng không ngừng tăng cao, ông nhanh chóng cầm lấy lọ nước thuốc vào phòng điều phối, bắt đầu phân tích.

Tương tự với những gì ông đã trải qua, sau khi Dịch Đề lần lượt đăng các lọ nước thuốc còn lại, một lần lại một lần xảy ra với những người khác. Việc xảy ra một đợt sóng to gió lớn đủ để lật đổ toàn bộ giới bảo chế thuốc cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà kẻ khời xướng mọi chuyện, bây giờ đang chăm chế nhìn con số hơn bảy ngàn điểm sau khi đã được khấu trừ phí vận chuyển trong tài khoản.

Dịch Đề nhanh chóng mua một bộ khối năng lượng cho Cecil, tuy cô vốn muốn mua hai bộ nhưng bị anh ngăn cản.

“Một bộ khối năng lượng đã đủ để tôi sử dụng trong một thời gian rồi!”

Dựa theo lời giải thích của anh, vì tai nạn rơi xuống Địa cầu lần này, bây giờ anh chỉ có thể từ từ hấp thu năng lượng, khôi phục lại từng chút một. Nếu một lúc hấp thu quá nhiều, ngược lại có thể sẽ xảy ra rủi ro.

“Vậy à...” Cô hơi gật đầu, “Vậy anh còn muốn gì không?”

Cecil lắc đầu, nói: “Tôi không muốn gì cả, nhưng có một thứ rất thích hợp với cô.”

“Tôi?”

“Ừm.” Anh trả lời, “Cô tìm thuốc cải tạo gen đi.”

“Để tôi xem.”

Dịch Đề nhanh chóng tìm kiếm, sau đó phát hiện, giá tiền đó thật sự “quá đẹp”, khiến cô hoàn toàn không dám nhìn đến. Nhớ lần quay thường lúc trước, Cecil đã từng nói thuốc cải tạo gen cao cấp rất có giá trị, bây giờ nghĩ kỹ lại, quả nhiên anh không nói dối, phía sau mức giá kia là một chuỗi số “0” liên hoàn...

Cô lựa chọn thứ tự giá cả từ thấp đến cao, phát hiện thuốc cải tạo gen có giá thấp nhất cũng phải 3000 điểm một lọ.

“Quá đắt rồi đấy? Chẳng phải thuốc sơ cấp bình thường đều rất rẻ sao?”

“Nó là ngoại lệ.” Cecil trả lời, “Bởi vì nguyên liệu chế ra rất đắt, hơn nữa phương pháp phối chế vẫn chưa được công khai.” Anh nói tiếp, “Tôi nghĩ, nó hẳn là hữu dụng đối với cô.” Lúc trước nước suối hẳn đã cải thiện tổ chất cơ thể cô, nhưng loại thuốc này trực tiếp tăng cao tổ chất đó. Về phần tạp chất chứa đựng bên trong, đối với cô, thân là một Linh thực sư, hẳn là không có vấn đề gì

“Thì ra là thế.” Dịch Đề sờ cằm, “Vậy có cần phải tích góp tiền mua loại cao cấp luôn không?”

“Lúc trước tôi không ngờ rằng tổ chất cơ thể của loài người ở Địa cầu đều kém hơn phần lớn các chủng tộc khác trong vũ trụ, vừa bắt đầu đã dùng thuốc cao cấp ngay e rằng sẽ không chịu đựng nổi, vẫn nên bắt đầu từ cấp thấp thì hay hơn.”

Dịch Đề: “...” Cảm giác bị khinh bỉ này là sao vậy?

Có điều, cô vẫn nghe theo Cecil, mua một lọ nước thuốc như vậy, cũng dựa theo lời giải thích của anh mà chia ra năm lần sử dụng.

“Vậy tôi đi phối chế mấy loại thuốc sơ cấp khác!” Một lọ 1500 điểm... Đó không phải nước thuốc, đó là tiền!

“Không cần gấp.” Cecil ngăn cô, “Trước khi những người kia phản ứng lại, không cần vội vàng bán thuốc.” Thậm chí đến lần bán sau, giá cả cũng không thể thấp như hôm nay.

“Hả?” Dịch Đề nghiêng đầu, ngồi xổm xuống nhìn khối thạch rau câu dưới đất, “Tuy không hiểu lắm, nhưng hình như ra vẻ rất lợi hại nha.” Những điều Cecil biết dường như nhiều một cách bất ngờ nhỉ.

Bị ánh mắt sáng quắc của cô nhìn chăm chú, bạn học Slime hơi thẹn thùng cuộn mình lại, nhỏ giọng nói: “Ba nói toàn bộ những gì trong nhà không sớm thì muộn sẽ có một ngày được giao hết cho tôi, vì vậy từ nhỏ tôi đã bắt đầu tiếp nhận những thông tin liên quan.”

“Ồ? Nói vậy, chẳng lẽ sau này anh sẽ trở thành... Tổng tài trong truyền thuyết?”

Cecil tra tìm lại khái niệm của từ “tổng tài” này, do dự gật đầu một cái. Nhưng chẳng biết vì sao, anh luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, liền cẩn thận tìm tòi những thông tin được tồn trữ liên quan, sau đó một luồng thông tin không lồ kéo đến, trong nháy mắt đã nhấn chìm anh.

Cô vợ nhỏ xinh đẹp của tổng tài...

Cô vợ bỏ trốn của tổng tài hắc đạo...

Người tình bí mật của tổng tài lãnh khốc...

Tổng tài đừng chạy...

Cô vợ sát thủ của tổng tài đào hoa...

Tổng tài đừng chạm vào tôi...

“Xèo xèo...”

“Cecil, anh sao vậy?” Dịch Đề bị dọa hết hồn, tại sao lại đột nhiên trở thành như vậy? Cô đâu làm ra hành động thiếu lễ độ gì với anh chứ!

Tay cô vừa chạm vào Cecil, liền nghe miệng anh phát ra một câu: “Rất tốt, em đã thành công thu hút sự chú ý của tôi...”

“... Hả?”

“Tin tức hỗn loạn... Tiểu yêu tinh... Ngồi lên đây... Đang sắp xếp...”

Dịch Đề: “...” Cô co quắp khóe miệng, loáng thoáng hiểu ra gì đó.

Một lát sau, Cecil vất vả lắm mới khôi phục lại lý trí, kính nể nói với cô: “Địa cầu đúng là một nơi đáng sợ, có thể tồn tại một nhân vật vĩ đại như tổng tài vậy.” Chỉ cần khoát tay đã có thể khiến cho cả Địa cầu chấn động vì hắn, truyền thuyết liên quan đến hắn còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với thần tiên, chẳng lẽ, hắn mới là tín ngưỡng thật sự của loài người? Nếu không, tại sao những thông tin, sách vở liên quan lại được lưu truyền nhiều như vậy, có được sự thờ phụng của người đời sau chứ?

Dịch Đề: “...” Vậy mới nói, rốt cuộc vĩ đại chỗ nào đây?

“Tiểu Đề, xin lỗi, tôi còn kém xa lắm mới đạt đến tiêu chuẩn của tổng tài.” Cecil nghiêm túc tổng kết, trong giọng nói của anh có chút hổ thẹn, dường như vì bản thân không đạt đến mong muốn của cô.

“... Anh hoàn toàn không cần xin lỗi vì chuyện như vậy!” Nếu anh thật sự trở thành tổng tài, cô mới muốn khóc đấy!

Cứ như vậy, Cecil thành công nhận được nguồn năng lượng cần thiết, mà Dịch Đề cũng không còn cảm giác gấp gáp như lúc trước, hơn nữa “Công cụ chuyển đổi tư duy” vừa hay cũng đã được chỉnh sửa xong, vì vậy cô liền phản khởi chơi thử món đồ công nghệ cao này.

Bề ngoài của nó khá giống chiếc vương miện màu bạc, nạp điện bằng năng lượng ánh sáng, nói đơn giản hơn, hết điện chỉ cần đặt nó dưới ánh mặt trời là được.

Sau khi Dịch Đề đội nó lên đầu, Cecil nối đường truyền hình ảnh vào máy tính. Lúc điều chỉnh công cụ chuyển đổi tư duy, anh nhận tiện cái tiến hai máy vi tính trong nhà, bây giờ xem ra kỹ thuật của anh cũng rất tốt, ít nhất không xuất hiện tình trạng “khởi động chậm”.

Nghe nói chỉ cần nghĩ đến là được, vậy nên nghĩ gì đây?

Cecil!

Vì vậy, Dịch Đề tí mĩ nhớ lại dáng vẻ của Cecil trong đầu: Tròn vo... Mềm oặt... Trơn tuột... Dạng thạch rau câu... Màu xanh lam trong suốt...

Công cụ này vốn có tác dụng dẫn truyền, vì vậy một bức tranh nhanh chóng trở nên rõ ràng hơn trong đầu Dịch Đề.

Đây là một cảm giác rất thần kỳ.

Thế nên cô lập tức mờ mắt, tầm mắt vừa hay đối diện với hình ảnh quen thuộc trong máy tính.

“Là tôi sao?” Cecil ngồi trên đầu gối cô, hỏi.

“Ừ!” Cảm giác khi sử dụng đơn giản hơn nhiều so với trong tưởng tượng, cũng đúng thôi, đồ chơi này vốn dành cho trẻ nhỏ, nếu người lớn như cô cũng không thể dùng, vậy là “lừa” quá rồi nhỉ?

Thế thì, nên nghĩ gì tiếp theo đây?

Dịch Đề nghiêng đầu hơi suy nghĩ, sau đó tìm kiếm một cuốn tiểu thuyết cô yêu thích nào đó.

Đây là một quyển tiểu thuyết võng du, lấy cái tên đang “hot” nhất hiện nay – game “Thế giới giả tưởng” – làm nguyên mẫu, xây dựng nên một câu chuyện trong toàn giới võng du. Nam chính là một tên may mắn có giá trị E (2), cuộc sống thật chịu đủ bất hạnh vẫn chưa là gì, trong giới võng du, anh ta vốn muốn chọn nghề nghiệp là chiến sĩ, thế nhưng vì đủ loại nguyên nhân nhảm nhí lại trở thành một... Mực sư vũ em.

(2) Giá trị E: Ở đây xếp hạng về mức sống và giá trị của nhân vật, là thứ hạng thấp.

Vì vậy ở thôn Tân Thủ lưu truyền một truyền thuyết vĩnh hằng: Một vị mực sư nào đó không chịu dùng quả cầu Thánh Quang, kiên trì dùng pháp trượng đánh đập lợn rừng một cách tàn bạo.

Sau khi nhân vật chính kết bạn với những chiến hữu thú vị, ví như người bán cung có khuôn mặt còn uy vũ hùng tráng hơn so với đàn ông thời Hán, người chiến sĩ có khuôn mặt mang nét thô tục đáng khinh, vị pháp sư thần bí mãi mãi chỉ nhắm vào chiến hữu... Tạo nên những câu chuyện dở khóc dở cười.

Giống như rất nhiều bạn đọc khác, Dịch Đề vô cùng yêu thích quyển tiểu thuyết này, đồng thời cũng tham gia vào hội người hâm mộ.

Tuy rằng tác giả viết ra nhân vật không có chí khí cương trực, nhưng chí khí cương trực của bản thân anh ta vẫn rất đầy đủ. Khi bắt đầu viết anh ta đã nói sẽ không đưa truyện vào VIP, cuối cùng truyện thành công một cách bất ngờ, quả thật khó mà tin nổi. Tuy rất nhiều độc giả nói với anh ta rằng cho dù vào VIP vẫn sẽ tiếp tục đọc, tuy anh ta cũng đã kí hợp đồng đăng tải độc quyền với web Ngự Phong, nhưng từ đầu đến cuối vẫn viết truyện miễn phí, nhân tiện còn thỉnh thoảng bàn luận về diễn biến truyện với các độc giả trong nhóm.

Đương nhiên, Dịch Đề chỉ là một tên lặn nước lâu năm (3).

(3) Lặn nước: Đọc, xem bài mà không để lại bình luận, nhận xét.

Yêu anh ta thì sẽ nhìn trộm anh ta, tiêu chí này được cô thực hiện rất nhuần nhuyễn.

Đương nhiên, cảm giác này chỉ đơn giản là sự yêu mến mà độc giả dành cho tác giả, còn những chuyện như tình yêu qua mạng với một người chưa gặp mặt bao giờ gì đó... Đối với Dịch Đề mà nói, thật sự là chuyện rất khó tin, không phải cô phản đối hay xem thường, chỉ là cô khó tưởng tượng ra được những chuyện như vậy.

Sau khi có được “Công cụ chuyển đổi tư duy”, chuyện đầu tiên Dịch Đề muốn làm đó chính là vẽ manhua (4) cho quyển tiểu thuyết này.

(4) Manhua: Truyện tranh Trung Quốc, tương tự như manga của Nhật Bản.

Dịch Đề mở chương nam chính “lên sàn”, cẩn thận đọc lại, sau đó mới nhắm mắt bắt đầu tưởng tượng.

Dáng vẻ của nam chính như thế nào nhỉ?

Đúng rồi, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, vóc người thon gầy, có một khuôn mặt miễn cưỡng xem như đẹp trai tỏa nắng, mái tóc dài đặc biệt của nhân vật được buộc lỏng sau gáy, rũ đến ngang hông. Anh ta mặc một chiếc áo mực sư trắng tinh rất thần thánh, vẻ mặt có chút không cam tâm. Trong tay còn cầm một cây pháp trượng lấp lánh ánh sáng thiêng, chân giẫm lên một con lợn rừng đáng thương hai mắt tròn xoe mồm phun đầy máu tươi.

Rất nhanh, hình vẽ đã được hoàn thành.

“Thật là lợi hại...” Có thể hoàn toàn tái hiện lại suy nghĩ của cô, còn có màu sắc nữa chứ.

Dịch Đề vừa định đăng nhân vật này lên nhóm, đột nhiên ngừng lại.

“Sao vậy?” Cecil hỏi cô, “Không đăng lên cho người khác xem sao?”

“Muốn đăng, nhưng mà, dùng tài khoản này hình như không hay cho lắm.” Nói thế nào nhỉ? Cô luôn có cảm giác chiếm đoạt công sức của người khác, tuy hình ảnh này quả thật do nãi cô vẽ nên, nhưng cũng không thể chỉ vì thế mà nói tất cả công lao đều là của cô, “Cecil, người phát minh ra công cụ chuyển đổi tư duy này là ai?”

“Rooney • Ismaila.”

“Vây là được rồi.” Dịch Đề vỗ tay một cái, “Thứ này do ông Rooney phát minh, Cecil anh mang đến, cuối cùng do đầu óc của tôi dùng. Vì vậy, lấy chữ đầu tiên trong tên Rooney, sau đó là chữ cái ở giữa trong tên Cecil, cuối cùng là chữ cái cuối tên tôi, sẽ là LXT (5), cái tên đầu tiên có thể ghép vào là...” Tuy đây cũng chỉ là đang an ủi bản thân, nhưng ít ra cô có thể nhận được sự yên ổn trong tâm lý.

(5) Tên Rooney (theo âm Pinyin) phát âm là “Lu Nǚ”, tên Cecil (theo âm Pinyin) phát âm là “Sai Xi Er”, tên Dịch Đề (theo âm Pinyin) phát âm là “Yi Ti”. Ghép các chữ cái theo lời nhân vật sẽ là LXT (Lu • Xi • Ti)

Vừa nói chuyện, cô vừa nhập mấy chữ cái mẫu này vào phần mềm ghép vần Pinyin, sau đó tạo được một danh từ khiến cô rơi lệ đầy mặt – Long Khiếu Thiên (6).

(6) Long Khiếu Thiên (rồng thét trên trời): Một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp (Kiếm khách hành), khai sáng môn phái “Nam Hải môn”, biệt hiệu “Hải Long Thần”, sau lại xưng “Vua Nam Hải”. Cái tên này xuất hiện rất nhiều trong tiểu thuyết võ hiệp và huyền huyền, cách phát âm của tên làm người ta cảm thấy rất mạnh mẽ, đây cũng là nguyên nhân nó được rất nhiều tiểu thuyết gia lựa chọn vào tác phẩm của mình.

Thế nhưng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây sẽ là danh hiệu sau này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đám Đông Bàn Tán Thật Đáng Sợ

Dựa theo lời giải thích của Cecil, máy tính sau khi đã được anh cải tiến sẽ không bị bất kỳ người nào tra ra IP, cũng có thêm một vài chức năng gì đó. Tuy Dịch Đề cũng không hiểu lắm, tóm lại chỉ cần biết rất lợi hại là được rồi. Cô cảm thấy nếu anh có thể biến thành hình người (đương nhiên không phải tạo hình giáo sư Do kia), chỉ cần tay nghề kỹ thuật thế này đã có thể vào làm việc cho các công ty lớn rồi. Có điều nếu như vậy, có lẽ bọn họ đã chẳng gặp được nhau.

Sau khi nhanh chóng tạo một tài khoản QQ (1) mới, đồng thời đặt tên là Long Khiếu Thiên, cô lặng lẽ xin gia nhập nhóm.

(1) QQ: Một ứng dụng chat của Trung Quốc, tương tự như Yahoo hoặc Skype.

Gần như ngay lập tức, “quý danh” của cô trong group nhận được rất nhiều bình luận như thế này:

[Bé mập phấn hồng] (XXOOXXOO) [16:23:54]: Trời ạ! Có một người mới rất trâu bò vừa xin vào group kia!

[Giẻ lau đẹp trai] (XXOOXXOO) [16:24:00]: Yêu cầu xem!

[Tác giả xin buông tha!] (XXOOXXOO) [16:24:01]: Yêu cầu xem +1

[Phân khối] (XXOOXXOO) [16:24:02]: Yêu cầu xem +2

[Bé mập phấn hồng] (XXOOXXOO) [16:24:07]: (Screenshot) Nhìn cái tên thô bạo hù lù này, tôi trực tiếp bị dọa rồi đây này!

[Đi qua] (XXOOXXOO) [16:24:14]: Phụt! Vừa lên đã nhìn thấy thứ “mạnh” như vậy!

[A Ảnh] (XXOOXXOO) [16:24:22]: Không phải đến nhận đồ đệ đấy chứ?

[Giẻ lau đẹp trai] (XXOOXXOO) [16:24:30]: ... Yêu cầu bước vào vậy xem (2)!

(2) Vây xem: Ngôn ngữ mạng. Một người làm ra những việc gây chú ý sẽ nhận được rất nhiều sự “vây xem”, cũng để chỉ sở thích vây xem truyền thống của người Trung Quốc.

[Ali Ruia] (XXOOXXOO) [16:24:35]: Yêu cầu vây xem +1

[Vòng thực thể đáng yêu] (XXOOXXOO) [16:24:43]: Yêu cầu vây xem +2

...

Mất thấy mấy chục câu bình luận kia, Dịch Đề không kim được dòng lệ bị ai trào ra.

Rất nhanh, cô đã nhận được thông báo “cho phép vào nhóm”.

Vừa bước vào lại là một phen oanh tạc, sau khi đám đông bàn tán nhiệt tình này hơi dừng lại, Dịch Đề rốt cuộc mới nói được một câu.

[Long Khiếu Thiên] (XXOOXXOO) [16:32:35]: Chào mọi người.

[A Ảnh] (XXOOXXOO) [16:32:40]: (Giật mình) Không phải thật sự vào đây nhận tác giả làm đồ đệ đấy chứ?

[Đi qua] (XXOOXXOO) [16:32:45]: Tác giả ngốc mau ra đây nhận phi tần này!

[Nhóm năm người chinh phục thế giới] (XXOOXXOO) [16:32:51]: 23333, nhận phi tần +1

...

Tiếp theo lại là một phen bình luận dài mấy phút, cùng với mấy tấm ảnh meme, Dịch Đề nhìn khung chat trước mặt mình không ngừng chớp mắt, chỉ cảm thấy dựng tóc gáy, sao trước đây cô không phát hiện một group lăm lờ lại đáng sợ đến vậy chứ?

Theo lời kêu gọi của mọi người, tác giả đại nhân rốt cuộc cũng khoan thai mà đến muộn.

[Sa Thạch] (XXOOXXOO) [16:39:05]: Tôi qua uống nhiều, các vị ái khanh có lời gì cứ nói, nếu không bãi triều. (Xia răng)

Dịch Đề vừa nhìn thấy tác giả, lập tức mở phòng chat riêng, nói ngắn gọn rằng muốn chuyển thể sách của Sa Thạch thành manhwa, xin hỏi có được nhượng quyền hay không. Cô nhớ trong group đã nói, hợp đồng của web Ngụy Phong khá thoải mái, thứ kí kết chỉ là bản quyền tác phẩm online, về những bản quyền còn lại... Ví dụ như xuất bản chữ phồn thể, xuất bản chữ giản thể, chuyển thể thành phim, vân vân, vẫn còn trên tay tác giả, họ có thể tự mình tìm nơi làm riêng.

Đương nhiên, nếu là chỗ mà tác giả tự tìm thì không cần phải chi trả cho trang web một đồng nào cả; nhưng nếu đó là chỗ do trang web tìm giúp tác giả thì phải chia tỷ lệ mà trả lợi nhuận.

Xét trên các phương diện khác nhau, chúng đều được xem là những điều khoản có lương tâm.

Lúc Dịch Đề mở lời có hơi căng thẳng, bản thân Sa Thạch đại nhân viết quyển tiểu thuyết này vốn không vì mục đích lợi nhuận, mà việc làm này của cô đoán chừng cũng sẽ không giúp anh ta thu được bất kỳ lợi ích gì về mặt kinh tế cả. Nhưng sự thật nhanh chóng chứng minh, nỗi lo lắng của cô là dư thừa:

[Sa Thạch] [16:54:27]: Xem tên của anh “khốc” như vậy, nét vẽ nhất định không tệ, được đó, vậy giao cho anh (3). (Ngoáy mũi)

(3) Ngôi thứ 1, 2 trong xưng hô của TQ chỉ có một chữ “ta” và “ngươi”, mà tên này của nữ chính rất dễ bị hiểu lầm là nam.

[Long Khiếu Thiên] [16:55:34]: Vậy nghĩa là tôi được cho phép rồi sao?

[Sa Thạch] [16:55:45]: Đúng, bạn trẻ cố lên, nhớ vẽ nhân vật của tôi kiều ngạo thô bạo một chút. (Móc cằm)

[Long Khiếu Thiên] [16:55:53]: Thật ra, đã có một bản vẽ về nhân vật chính rồi, Sa Thạch đại nhân muốn xem thử chút không?

Sau khi được đồng ý, Dịch Đề gửi hình ảnh đã được lưu vào máy tính lúc nãy, sau khi Sa Thạch xem xong cũng không nói gì, một lát sau, cô phát hiện anh ta đăng bức ảnh này lên group. Sau một giây phút im lặng ngẩn ngui, lại là một phen bình luận điên cuồng, hầu như đều là khen ngợi. Sa Thạch cũng xen lẫn trong đó nhưng lại như một tảng đá bị lũ quét đi, ném một cái phao đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Dịch Đề: “...”

Nhưng đúng lúc này, phòng chat riêng lại phát ra tín hiệu.

[Sa Thạch] [16:55:45]: Xem đi, mọi người đều rất thích, vì vậy anh cứ yên tâm mà tiếp tục làm đi. (Cười)

[Long Khiếu Thiên] [16:55:45]: Ừm! Cảm ơn Sa Thạch đại nhân.

Nói xong, Dịch Đề lặng lẽ đóng QQ.

Cecil nhìn cô, hơi khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

“Không...” Cô cảm nhận lại tâm trạng của bản thân, trả lời, “Nói thế nào nhỉ? Hơi vui mừng, lại hơi ngại...” Vui mừng là vì được tác giả mình yêu mến tán thành, ngại là vì, “Cecil, nếu tôi tiếp tục thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Tiểu Đề.” Thạch rau câu dường như hiểu được tâm trạng này của cô, nói, “Trong vũ trụ có rất nhiều người dùng những công cụ tương tự để làm nên

phim ảnh, cho những người khác xem câu chuyện do chính họ tưởng tượng ra, đây là hợp pháp.”

“Thật không?”

“Ừm.” Cecil ngồi trong lòng Dịch Đề gật đầu một cái, tiếp tục nói, “Hon nữa, cho dù xuất phát từ cùng một văn bản, hình ảnh mọi người tưởng tượng ra đều sẽ hoàn toàn khác nhau. Bức tranh này đẹp như vậy là do cô tạo nên, về mặt ý nghĩa mà nói, cô đích thực là tác giả của nó. Và lại, cô chưa từng nghĩ đến việc thu nhận bất kỳ lợi ích gì từ nó mà, không phải sao?”

“... Nói cũng đúng.”

Lời Cecil nói như một nguồn sáng, soi rọi con đường đang đi vào ngõ cụt của Dịch Đề. Quả thật, lúc bắt đầu cô không nghĩ tới việc thu lợi nhuận từ manhua, chỉ muốn... Muốn chia sẻ cho Sa Thạch và những người yêu thích bộ tiểu thuyết này, để họ cũng có thể cảm thấy vui sướng với việc “hóa câu chữ thành hình ảnh” như cô.

“Cecil, cảm ơn anh.” Dịch Đề nâng bánh pudding trong lòng lên, đặt ngang tầm mắt của mình, “Có anh ở đây thật là tốt quá!”

“...”

“Xèo xèo...”

“Này!”

Sau khi bắt đầu đi đặt cái bánh bột xanh lam này trở lại trên đầu gối, Dịch Đề bắt đầu “hành trình đăng manhua theo nhiều kỳ”.

Không thể không nói, tuy manhua trông như vừa xem đã hiểu ngay, thật ra lại khá phức tạp. Ví như cách sắp xếp cấu trúc... Phải suy xét thật kỹ càng. Vì thế, Dịch Đề không thể không lật mấy quyển manhua khác, nghiên cứu sơ qua một chút, mới có thể nghĩ ra nên bố cục thế nào.

Dù vậy, cô cũng phải bỏ ra khoảng một giờ mới hoàn thành xong chương đầu tiên.

Dịch Đề lấy cái “cài tóc” trên đầu xuống, xoa nhẹ thái dương, tập trung tinh thần trong một thời gian dài làm cô cảm thấy hơi vất vả. Nhưng nhìn những thứ trong máy tính, cô lại cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn, còn có một loại kích động không thể đợi được, rất muốn chia sẻ với người khác.

Cô thầm nghĩ: Không được, phải nhịn xuống. Vừa được giao quyền, lại đột nhiên đăng chương một của manhua lên ngay thì rất không ổn. Hon nữa, vài trang manhua này cho dù là hình ảnh hay màu sắc đều rất sinh động, rõ ràng không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn.

Cuộc “viếng thăm” của Lương Thần đúng lúc cứu vớt cô ra khỏi cảm giác xoắn xuýt này.

Từ khi quyết định “giao dịch”, mỗi ngày anh ta đều đích thân đưa bữa trưa và bữa tối đến cho cô. Đương nhiên, vào những ngày thịnh thoàng có hứng muốn nấu cơm, Dịch Đề sẽ gọi điện báo trước với anh ta, tuy lúc nào cũng nhận lấy những câu nói khinh bỉ từ đối phương như “Thức ăn cho lợn đáng để hỏi tương vậy sao?”... Có điều Dịch Đề cũng biết do miệng anh ta thối mà thôi, những món ăn đưa đến đều đảm bảo chất lượng, hon nữa đều được đựng trong hộp cơm gia dụng.

Bữa trưa thường ngày đưa đến vào khoảng một giờ, tuy vẫn đang trong giờ cao điểm, nhưng tốt hơn nhiều so với mười một, mười hai giờ, buổi tối thì khoảng sáu giờ rưỡi.

Sau khi nhìn đồng hồ, ra cửa nhận lấy hộp cơm từ chàng trai có khuôn mặt non nớt, Dịch Đề nhân tiện trả hộp cơm lần trước đã được rửa sạch sẽ lại cho anh ta: “Mùi thơm thật, hôm nay là thịt hầm sao?” Trong túi đựng hộp cơm trả lại luôn đặt một bó hoa, từ ngày đầu tiên đã như vậy rồi. Lý do cô đưa ra chính là “có thể đặt trong quán để trang trí”, tuy lúc đầu Lương Thần có lăm bầm mấy lần nhưng cũng không từ chối.

Thường xuyên như vậy nên thành thói quen.

Lương Thần vốn đang định rời đi lại hơi liếc nhìn cô: “Hôm nay tâm trạng cô rất tốt à?”

“Có thể nói là vậy.” Dịch Đề không hề che giấu, thẳng thắn thừa nhận.

Chế tạo ra thuốc đồng thời thành công bán nó đi, có thể mua năng lượng cho Cecil, nói chuyện với tác giả mình yêu thích, tất cả đều là những chuyện vui vẻ, sao tâm trạng có thể không tốt chứ?

“Cười cứ như kẻ điên vậy.”

“...” Tuy đã quen với sự độc miệng của tên này, nhưng nói thế nào nhỉ? Cô không phải M (4), quen thì quen, nhưng đoán chừng mãi mãi cũng không thể thích nó được. Có điều Dịch Đề nhắc đến chuyện khác, “Đúng rồi, Lương Thần, anh biết làm thế nào để lấy giấy phép mở tiệm không?” Sau khi mọi chuyện đều trở về quỹ đạo, Dịch Đề cảm thấy mình vẫn nên tiếp tục điều hành của tiệm của sư phụ, nếu cứ bỏ bê thì quá lãng phí.

(4) Trong SM, S là người thích ngược đãi, M là người thích bị ngược đãi.

“Chín giờ rưỡi sáng mai.”

“... Hả?” Dịch Đề hơi sững sốt, sau đó mới phản ứng lại, “Anh muốn đưa tôi đi sao?”

Anh ta không nhận được xoa người, hung dữ nói: “Bớt tưởng bỏ đi, chỉ là tiện đường thôi! Nếu dám ngu quên, tôi bỏ đói cô ba ngày!”

Dịch Đề: “...” Cả đời này đoán chừng anh ta chỉ có thể tìm bạn trai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sự Thật Phá Hủy Tam Quan (1)

(1) Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Hôm sau, dưới sự dẫn dắt “tiện đường” của Lương Thần, Dịch Đề đã thuận lợi lấy được những giấy chứng nhận liên quan.

Sau đó, tiệm hoa đã thật sự khai trương lại.

Đương nhiên, cô không tốn sức làm những việc hoành tráng như đốt pháo gì đó, chỉ nhắc cửa cuốn lên trước mười giờ sáng, đặt một vài loại hoa yêu thích ánh nắng mặt trời ở hai bên cửa, khi mặt trời lớn hơn sẽ hạ hiên xuống che nắng...

Đối với một Linh thực sư mà nói, làm được việc này không khó, vì họ có thể dễ dàng cảm nhận được tâm trạng của cây cỏ dù chỉ là rất nhỏ như muốn ánh nắng mặt trời, nước mưa hay là khí trời âm u... Cũng theo đó mà điều chỉnh cho phù hợp.

Trong tiệm hoa của bà lão đều trồng những loại hoa thường gặp, ví như hoa hồng, bách hợp, cẩm chướng, hoa thủy vu, uất kim hương, vân vân... Trong khoảng thời gian dài không ai chăm sóc, phần lớn trong số đó đã khô héo rồi, chỉ khoảng bốn phần mười được Dịch Đề cứu sống thành công, điều này cũng có nghĩa rằng chỗ trồng trong tiệm khá lớn.

Cô định mua một nhóm cây mọng nước về, đây là loại thực vật giới trẻ rất yêu thích hiện nay, trong số đó cô đặc biệt yêu thích họ lá bông, chỉ là trước đây không có điều kiện nuôi chúng, đại bộ phận họ lá bông đều thích ánh sáng, không cần nhiều nước, nếu không hấp thu đầy đủ ánh sáng mặt trời hay bị tưới quá nhiều nước, chúng sẽ không thể trưởng thành ra các dáng vẻ xinh đẹp.

Bây giờ, cũng xem như đã thỏa mãn ước vọng của cô một chút. Hơn nữa lúc này là mùa hạ, nhằm vào mùa lạnh của các loại thực vật mọng nước, vì để giảm thiểu tổn thất, rất nhiều doanh nghiệp sẽ xả hàng, bây giờ nếu không thừa dịp mua, đến mùa thu giá sẽ tăng lên trở lại.

Dịch Đề vốn định dành chút thời gian dạo chợ cây cảnh một chút, không ngờ Lương Thần lại mang một đám cây mọng nước đến đây. Hôm qua cô chỉ vô tình nói một câu, anh ta đã mua nhiều như vậy sao? Không phải có âm mưu gì chứ...

“Đừng hiểu lầm!” Qua ánh mắt ngờ vực của cô, Lương Thần như bị xúc phạm mà quát lên.

Dịch Đề cảm thấy nếu bây giờ anh ta lộ đuôi, nó chắc chắn sẽ xù lên như chổi lông gà.

“Tôi dẫn tên này đến.”

Lúc này Dịch Đề mới phát hiện, từ trong buồng xe chứa đầy các loại thực vật mọng nước kia, xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

“Anh... Tiết?”

Hay nên nói là anh ma cà rồng.

Chàng trai trẻ đi đến trước mặt cô, dáng vẻ chào hỏi rất ra dáng tầng lớp thượng lưu: “Cô Dịch, tôi đến xin lỗi vì sự mạo phạm lần trước.”

Nếu trước đây khi nhìn thấy hành động này của anh ta, Dịch Đề sẽ cảm thấy không ổn, nhưng bây giờ lại thấy rất bình thường, dù sao trong những tài liệu được ghi chép, ma cà rồng là một chủng tộc tồn tại lâu dài, hơn nữa còn có danh xưng là “chúa tể bóng đêm”, hành động này cũng không có gì kỳ lạ. Ngược lại, nếu anh ta đứng trước mặt cô vừa khiêu vũ cười ngửa, vừa hát một bài nào đó trong vở kịch Thần Khúc (2), cô sẽ sụp đổ ngay lập tức.

(2) Thần Khúc (La divina commedia): Là trường ca của nhà thơ Ý thời Trung cổ Dante Alighieri (1265-1321), là một trong số những nhà thơ kiệt xuất nhất của nước Ý và thế giới.

“Vốn khi vừa biết tin đã muốn đến xin cô thứ lỗi, nhưng cô lại rất ít khi ra ngoài.” Đối với chuyện này Tiết Dạ thật sự bất đắc dĩ, anh ta không ngờ cô gái có mùi vị thơm ngon này lại là một Linh thực sư, hơn nữa... Mức độ “trạch nữ” còn rất đáng sợ, cứ đóng cửa ở miết trong nhà biết bao lâu nay, chỉ nhờ một tên người sói đến đưa cơm để sống qua ngày thật sự không phải chuyện mà người bình thường có thể làm. Đương nhiên, Linh thực sư vốn cũng không tính là người bình thường.

Anh ta là người đến xin lỗi, vì vậy không thể chủ động đột nhập vào nhà cô, làm thế sẽ càng khiến cô tức giận hơn. Với tính hướng bình thường, không một chủng tộc nào muốn mạo phạm Linh thực sư, bởi vì chẳng biết lúc nào bản thân sẽ cần đến sự giúp đỡ của họ.

Hơn nữa, là Huyết tộc, tuy phần lớn những ghi chép mà loài người lưu truyền lại đều không đúng, ví như bọn họ có thể tắm nắng, có thể ăn tòi, cũng không sợ những dụng cụ bằng bạc, nhưng đồng thời cũng có những thứ thật sự tác dụng lên bọn họ, ví dụ như... Trừ phi chủ nhà mời, bọn họ sẽ mãi mãi không thể bước vào nhà đối phương.

Sau khi đánh đổi một cái giá to lớn, tên người sói chết tiết này rốt cuộc cũng giới thiệu anh ta với Linh thực sư, cũng nói cho anh ta thứ cô đang muốn có.

Thế nhưng!

Cô lại mở tiệm!

Chuyện này nghĩa là hần vốn có thể tự đến đây!

Trong nháy mắt Tiết Dạ biết mình đã bị tên người sói chết tiết dễ sai khiến này (rõ ràng chỉ số thông minh của bộ tộc anh ta là 5!) hãm hại, thế nhưng giao ước chính là giao ước, một khi đã ước định, dù có phun ra một ngụm máu cũng phải cố gắng thực hiện.

Lương • Thần • cậu • đợi • đó!

Tuy trong lòng gào thét phẫn nộ, trên mặt chàng trai trẻ vẫn mang theo nụ cười tao nhã mà khiêm nhường: “Hy vọng cô có thể tha thứ cho tội lỗi lúc trước của tôi.”

Dịch Đề không thể vì chiếc bánh được dâng đến tận cửa mà mừng rỡ, cô nhìn anh ta, nói: “Thật ra anh chưa làm tôi bị thương gì cả. Nhưng tôi muốn biết, anh vốn định làm gì với tôi?” Cô có thể hiểu sự khao khát của ma cà rồng đối với máu, nhưng không có nghĩa cô có thể chấp nhận việc sẵn lòng tính mạng con người.

“Không, tôi nghĩ cô đã hiểu làm gì rồi.” Tiết Dạ giải thích, “Đa số ma cà rồng sẽ không làm hại con người, bởi vì chúng tôi hiểu rất rõ, một khi đã làm vậy, bộ tộc sẽ gặp sự tấn công mang tính hủy diệt.” Địa cầu bây giờ, từ lâu đã nằm dưới sự thống trị của loài người có phần yếu đuối nhưng cũng rất mạnh mẽ này, “Mà bình thường chúng tôi không duy trì sự sống bằng máu người, dù sao bây giờ mỗi người đều mang trong mình rất nhiều loại bệnh, máu của các người cũng chưa chắc sạch sẽ.”

“... Vậy các người ăn gì?” Cảm giác bị ghét bỏ này khiến Dịch Đề cảm thấy dờ khóc dờ cười.

“Máu động vật.”

Khóe miệng Dịch Đề co giật, trong lòng lặng lẽ tưởng tượng cảnh tên thanh niên nhìn như tao nhã này lại thừa dịp đêm sâu thăm thẳm, lén lút lên vào ổ gà nhà người khác ăn vụng, cuối cùng mang theo một miệng đầy lông lá về nhà.

“... Tuy không biết cô đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn không phải như vậy.” Tiết Dạ nhạy cảm nói, “Chúng tôi đều có nơi chuyên cung cấp máu, ví như chuồng nuôi lợn, sân nuôi gà,... Tất cả đều do người của Huyết tộc quản lý.”

Dịch Đề: “...” Trong nháy mắt này, cô cảm thấy tam quan của mình đã bị “tổ hợp” lại.

Ma, ma cà rồng là chủ trại nuôi lợn? Đùng đùng chứ!

“Sau khi lấy máu của những gia súc này, các bộ phận còn lại có thể bán ra.” Tiết Dạ hoàn toàn không chú ý đến việc lời nói của mình đã hai lần sát thương Dịch Đề, tiếp tục giải thích, “Không ít ma cà rồng như tôi mở siêu thị trong mọi nơi trên toàn quốc, cũng tiến hành buôn bán ở đó.”

Dịch Đề: “...” Ma cà rồng mở siêu thị...

“Trên thực tế, chúng tôi đã sớm trở thành một trong những nhà cung cấp thịt tươi lớn nhất toàn quốc, được khen ngợi vì sản phẩm tươi ngon an toàn. Đồng thời, còn có những công ty chế biến thịt nổi tiếng như...”

Sau đó, chàng trai trẻ nói ra mấy tên công ty mà cô đã được nghe qua rất nhiều.

Dịch Đề: “...” Mệt mỏi quá... Cảm thấy không thể nào tiếp thu được nữa...

“Không chỉ như vậy, ở nước ngoài...”

“Được rồi!” Trước khi để bản thân bị thực tế ép đến phát điên, Dịch Đề cắt ngang lời nói của anh ta, “Đã như vậy, tại sao anh lại muốn ra tay với tôi?”

“Cô Dịch, cô xem.” Chàng trai trẻ ma cà rồng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tuy con người ăn chay cũng đủ để sống sót, nhưng thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ ăn một ít món mặn. Đương nhiên, không phải chúng tôi làm hại loài người, mà chỉ đến bệnh viện mua vài túi máu để hưởng thụ. Dù sao, trải qua những ngày tháng trước đây, gộp tất cả những loại máu tôi từng nếm qua cũng không thể bằng máu của cô, khiến tôi nhất thời mất kiểm chế.” Thật sự rất thơm, nếu cô không phải Linh thực sư...

Dịch Đề thấy vẻ mặt anh ta rất thành khẩn, điều này khiến cô cũng bất đắc dĩ: “Tôi nên cảm ơn anh sao?” Có điều, loại cảm giác bị xem là thức ăn này không phải thứ cô muốn.

“Đương nhiên, tôi vốn không nghĩ đến việc làm hại cô, chỉ muốn hơi hơi...” Chàng trai trẻ làm ra động tác tỏ ý rất nhỏ bé, “Lấy một chút máu mà thôi, sau đó cô sẽ không cảm thấy bất kỳ sự đau đớn nào, cũng sẽ không vì thế mà nảy sinh ký ức đáng sợ, thậm chí còn thoải mái tự nhiên hơn so với việc hiến máu. Đương nhiên, để bồi thường, trong vòng vài ngày tới cô sẽ nhận được một ít món quà nhỏ, ví như một số vật dụng cần thiết gần đây.”

Dịch Đề giật giật khóe mắt, cũng thành khẩn nói: “Anh không làm nhân viên tiếp thị thì thật đáng tiếc.”

“Cám ơn cô đã khích lệ.” Tiết Dạ vui vẻ nhận lấy lời “khen” của cô, “Tôi không phủ nhận việc đã từng có ý đồ không tốt với cô Dịch đây, nhưng đó là vì tôi không biết cô là một vị Linh thực sư cao quý, nếu đã biết, tuyệt đối sẽ không, cũng không dám làm vậy.” Máu của Linh thực sư là món ngon mà Huyết tộc tha thiết ước mơ, đáng tiếc, người bình thường đều không thể lấy được. Nghe nói trước đây rất lâu, có một người trong Huyết tộc vì thèm khát quá mức nên đợi lúc một vị Linh thực sư nào đó đến thắng vội đi lục thùng rác nhà cô ấy... Chuyện như vậy, anh ta không tài nào làm được. Hơn nữa, mùi vị của loại máu phế phẩm do cơ thể bài trừ kia chắc chắn không ngon, ngay cả điều này cũng không biết, tên kia thật sự quá ngu xuẩn. Nghĩ vậy anh ta liền nói tiếp, “Tôi biết những món quà này không thể đền bù tội lỗi của tôi, nếu cô có yêu cầu gì, cứ nói thẳng ra. Chỉ cần có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức.”

“Không cần.” Dịch Đề hơi lắc đầu, “Tôi nhận lời xin lỗi của anh.” Dù sao anh ta thật sự không (kịp) gây hại gì cho cô, hơn nữa, anh ta là người do Lương Thần đưa đến, vẫn phải chừa một chút mặt mũi cho anh ta.

“Vậy thì...”

“Nhưng tôi hi vọng anh hiểu rằng, việc này không có nghĩa là tôi đồng ý với hành động của anh.”

“...”

Dịch Đề nhìn khuôn mặt hơi kinh ngạc của anh ta, nghiêm túc nói: “Tuy nghe anh nói việc lấy máu có vẻ rất dịu dàng an toàn, đồng thời còn có thù lao, nhưng tôi nghĩ anh đã quên mất điều cơ bản, đó chính là người bị lấy máu có tự nguyện hay không... Quyền lợi cơ bản này của tôi đã bị cướp đoạt.” Tự mình chủ động bán để đổi lấy tiền hoàn toàn khác so với việc bị người cướp đi rồi nhận lấy bồi thường.

Cô có thể không ngại việc anh ta hy vọng có được lúc trước, cũng tỏ ra kính nể đối với việc ức chế bản năng không làm hại đến con người và hành động tự lực cánh sinh của họ, ngẫu nhiên xảy ra tình trạng mất khống chế nhỏ nhỏ quả thật cũng có thể tha thứ, nhưng cô không vì vậy mà cho rằng hành động của đối phương là đúng, không thể chỉ trích.

Đối với Tiết Dạ thân là ma cà rồng, hành động của anh ta có thể rất chính đáng; nhưng đối với Dịch Đề thân là con người thì không như vậy.

Nếu cô là một người bình thường, vậy thì tuy bây giờ vẫn đang nằm trong sự bảo vệ của Lương Thần, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng anh ta đột nhiên đánh úp; nhưng may vì cô là một Linh thực sư, thế nên có thể dứt khoát nói ra quan điểm của mình.

Vì vậy, so với Tiết Dạ tao nhã, cô muốn làm bạn bè với Lương Thần độc miệng hơn.

Đương nhiên, ý kiến này tuyệt đối không liên quan đến hai bữa cơm hối lộ mỗi ngày!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tôi Thật Sự Không Phải Gian Phu

Dịch Đề vốn không muốn nhận hoa, không phải sợ anh ta có âm mưu gì, mà vì phân nửa chúng đều là những giống quý hiếm, chỉ có một số là loại phổ biến, hơn nữa chất lượng lại tốt một cách bất ngờ. Thế nhưng Lương Thần lại nói: “Nếu không nhận, chắc chắn mỗi ngày tên khốn kia sẽ đến cửa hàng đưa những giống khác.” Vì vậy cuối cùng cô vẫn nhận chúng.

Sau đó lại nghĩ có thể chỉ vì anh ta muốn Tiết Dạ phải ăn quả đắng mà thôi.

Sau hôm ấy, Tiết Dạ vẫn thường xuyên đến tiệm hoa, đương nhiên không phải quấy rầy gì, chỉ mua chút hoa tươi, nói chuyện với cô vài câu rồi trả tiền rồi đi.

Một cuộc mua bán rất bình thường, bình thường đến mức khiến người ta không thể chỉ trích, nhưng mỗi ngày anh ta đều đến một lần như vậy, cho dù vào những hôm mưa xối xả cũng không ngoại lệ.

“Tên kia không phải người tốt, tuyệt đối đừng tin hắn!” Sau khi biết chuyện này, Lương Thần đã nói vậy.

Nhưng có câu nói “không ra tay đánh người tươi cười”, hơn nữa, tuy Dịch Đề không có ý định sẽ yêu thích vị ma cà rồng này, nhưng cũng không thể lãng phí chuyện làm ăn ngay trước mắt, lâu dần, Dịch Đề cũng xem anh ta như một vị khách quen, đương nhiên, cô cảm thấy không cần thiết trở thành bạn bè tri kỷ gì đó.

Trong lúc này, tất cả đều được tiến hành đều vào đấy.

Sau khi nhận được sự hứng thú của các bậc thầy bào chế thuốc, Dịch Đề dựa theo chỉ dẫn của Cecil, tiếp tục đăng bán một lọ thuốc sơ cấp, nhưng hình thức cô lựa chọn lần này là “đấu giá”, cùng một thời gian, người nào trả giá cao nhất sẽ có được món hàng này.

Kết quả cuối cùng làm cho cô phải kinh ngạc khen ngợi, thông qua sự tranh đoạt lẫn nhau của đám địa chủ này, chỉ một lọ nước thuốc như vậy cũng có thể bán được với giá hơn mười ngàn điểm.

Sau khi kinh ngạc đến ngất người, Dịch Đề làm theo những điều Cecil đề nghị, mua thêm hai lọ thuốc cải tạo gen sơ cấp. Dựa theo lời giải thích của anh, sau khi dùng hết năm lọ thuốc cải tạo gen sơ cấp, cô gần như có thể sử dụng được loại trung cấp. Đương nhiên, trước đó cô vẫn phải tích góp đủ tiền, phải biết rằng, giá cả giữa thuốc sơ cấp và trung cấp cách nhau đến mười lần.

Điểm bị giảm đi ào ào như vậy dĩ nhiên khiến lòng người đau đớn, nhưng cô không lập tức bán ra lọ thuốc mới, không thể không nói, tuy bình thường tên Cecil này hơi ngốc một chút, nhưng đối với những chuyện như thế anh am hiểu hơn cô rất nhiều.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Sau khi các bậc thầy bào chế thuốc, lấy Zaku làm ví dụ, “vô tình” mua được thuốc sơ cấp có độ tinh khiết 100% đã khiến toàn giới bào chế thuốc vô cùng khiếp sợ. Nếu chỉ có một người mua được, có lẽ người đó sẽ che giấu chuyện này, nhưng dĩ nhiên sự thật không phải vậy, vì thế tin tức được truyền ra một cách tự nhiên.

Cuối cùng, tạo thành quy mô “tam đường hội thảo (1)”, vì vậy các nhà bào chế thuốc từ cao cấp trở lên đều lần lượt tập trung ở trụ sở chính, ngay cả những bậc tiền bối đã lui về ở ẩn nhiều năm cũng bị chấn động mà đến, sau đó họ cùng nhau nghiên cứu loại nước thuốc có thể được coi là “kỳ tích” này, đáng tiếc, đến nay tiến độ vẫn giậm chân tại chỗ ở mức... 0.

(1) Tam đường hội thảo: Nhiều người cùng điều tra, suy xét về việc gì đó.

Không ai biết chúng được tạo ra thế nào, cũng không ai ngờ chúng do một “lính mới” luyện chế ra.

Cho dù thật sự có người nói vậy, cũng sẽ không ai tin.

Hiện nay khuynh hướng giải thích duy nhất của mọi người chỉ có một: Đây chính là tác phẩm của nhà bào chế thuốc thần cấp.

Vì sao nhà bào chế thuốc thần cấp lại muốn luyện chế thuốc sơ cấp?

Việc này còn cần phải hỏi sao?

Chắc chắn bởi vì luyện chế thuốc sơ cấp dễ hơn nhiều.

Sau khi hoàn toàn nắm giữ phương pháp tinh luyện thuốc sơ cấp, tự nhiên sẽ phát triển rộng hơn đến trung cấp, cao cấp... Thậm chí những cấp bậc cao hơn nữa.

Sự thật dường như cũng chứng minh suy đoán của họ, vì sau một thời gian, trong công cụ giao dịch lại tiếp tục đăng một lọ nước thuốc có độ tinh khiết 100%, là thuốc sơ cấp khác với loại trước đây. Trên sàn đấu giá, một vài tên oắt có mắt không trông đường như có ý định tranh đoạt với hiệp hội các nhà bào chế thuốc, nhưng sau khi bị họ lần lượt đe dọa, những thế lực này quyết định dừng tay. Quả thật, tuy trao đổi thông qua công cụ giao dịch sẽ không ai có thể biết thân phận của họ, nhưng vấn đề là sau khi thuốc về tới tay, dù sao vẫn phải mời người phân tích chứ?

Bí mật một khi bị người thứ hai biết, sẽ không còn là bí mật nữa.

Đắc tội với một nhà bào chế thuốc thì không sao, nhưng đắc tội với tất cả bọn họ, rõ ràng là đi tìm đường chết!

Cecil nói với Dịch Đề, lần đăng bán tiếp theo không chọn hình thức đấu giá nữa, trực tiếp dùng giá tiền lần này để bán. Trước khi loại thuốc sơ cấp mà cô có thể chế tác trong tầm tay này được phổ biến, bọn họ tạm thời không có gì đáng phải bận tâm.

Đương nhiên, cũng có người đưa ra nghi vấn đối với hành động bán thuốc trên công cụ giao dịch của người có thể là nhà bào chế thuốc thần cấp này, nhưng ngay lập tức bị mắng lại:

“Nếu không rao bán, anh hy vọng bậc thầy cao quý này sẽ đưa chúng miễn phí cho anh à?!” Nguyên liệu chế thuốc không tốn tiền sao? Hơn nữa, tri thức chính là tiền tài!

“Có thể trước khi hoàn thành toàn bộ thí nghiệm, nhà bào chế thuốc vĩ đại này cũng không muốn công khai thân phận để nhận lấy vinh dự... Không, là vinh quang!” Đúng vậy, những nhà bào chế thuốc đều là những tên có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, họ luôn theo đuổi sự “hoàn mỹ”, ai dám ngăn cản họ, người đó chính là kẻ địch!

“Nhưng tôi thắc mắc... Tại sao lúc trước đăng bán giá thấp, bây giờ lại cao như vậy chứ?” Có người tiếp tục đưa ra nghi vấn.

“Trong tình huống chưa được kiểm chứng, sẽ có người mua một lọ thuốc sơ cấp với giá mười ngàn điểm sao?”

“À...” Thật vậy, tuy người mua có thể chứng thực hàng hoá là giả sẽ nhận được bồi thường, nhưng “cảm giác bị lừa gạt” sâu trong nội tâm lại không hề dễ chịu, nó sẽ khiến bản thân cảm thấy mình là một tên ngu ngốc.

Còn tại sao lại dùng hình thức đấu giá?

Chuyện này rất dễ hiểu thôi.

Mỗi bậc thầy chế thuốc đều là một nhà nghệ thuật, sáng tạo ra những kỳ tích trong lĩnh vực của mình, đồng thời, bọn họ có “ý muốn khoe khoang” mãnh liệt. Trước khi công khai tác phẩm của mình với người khác, đương nhiên sẽ hy vọng có thể để chúng đạt được giá trị nên có.

Vậy nên bọn họ cũng thể hiện thành ý tương tự.

Chưa nói đến giá trị nghiên cứu, một lọ thuốc sơ cấp có thể bán ra với giá mười ngàn điểm là một kỳ tích không thể xảy ra.

Sau này, nhà bào chế thuốc vĩ đại ấy chắc hẳn sẽ không tiếp tục đấu giá nữa.

Chuyện này “không hẹn mà gặp” với suy đoán của Cecil, tuy anh chưa từng tay tiếp xúc qua những thứ này, nhưng những luồng thông tin đã tiếp nhận có thể giúp anh đưa ra những phán đoán chuẩn xác.

Mà trong thời gian này, công việc vẽ minh họa của Dịch Đề không hề gián đoạn, sau khi nhận được sự cho phép của Sa Thạch đại nhân, cô đăng minh họa lên chuyên mục riêng cho phần này trên trang web Ngự Phong. Dưới sự tận lực không chể, khoảng thời gian ra chương mới không nhanh, nhưng chúng đều là những tranh màu rất sống động. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, tài khoản “Long Khiếu Thiên” bình thân nắm giữ một lượng lớn người hâm mộ, được tôn là “Long đại xúc”.

Tuy có lẽ nên cảm thấy vui vẻ, nhưng Dịch Đề luôn cảm thấy cái tên này không hài hòa một cách vi diệu.

Áo giác sao?

Trái ngược với việc đó, số lần tán gẫu của cô với Sa Thạch tăng nhanh, chớp mắt đã có xu hướng phát triển tình bạn qua Internet.

Tất cả dường như đều rất tốt, mãi đến khi...

Sáng sớm hôm đó, Dịch Đề nhận được một cuộc điện thoại.

Gần như ngay khi nhìn thấy cái tên xuất hiện trên màn hình, cô đã lập tức tỉnh táo, bất cứ lúc nào, cuộc điện thoại đến từ người này luôn khiến người ta phải lấy lại tinh thần như vậy.

“A lô?”

...

“Sao gọi qua đây sớm vậy?”

...

“Cái, cái gì?”

...

“Vẫn nên để em qua đón anh đi! Anh đợi em nửa tiếng!”

Dịch Đề vừa nói vừa vén chăn ngồi dậy.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Cecil thu lại xúc tu trên cánh cửa, tò mò nhìn Dịch Đề: “Sao hôm nay cô dậy sớm thế?” Rõ ràng lúc trước đều cần anh gọi mà.

Tiếp theo, anh nhìn thấy vẻ mặt “trời long đất lở” của cô.

“Sao có thể có giọng đàn ông được chứ? Anh nghe lầm rồi!”

...

“Chắc chắn anh đã nghe lầm rồi! Trong nhà chỉ có một mình em thôi!”

...

“Đã nói rồi mà, em không giấu anh, không lén lút ở chung với đàn ông, được chưa?”

...

“Thật mà! Em thề!”

...

Dịch Đề vừa nói chuyện lung ta lung tung trong điện thoại, vừa co quắp mặt làm động tác tỏ ý “im lặng” với Cecil.

Cecil: “...”

“Em thật sự không có bạn trai!”

...

“Anh đừng suy nghĩ quá nhiều! Người đàn ông em thích nhất trên đời sao? Được, là anh, là anh, chính là anh, được chưa?”

...

“Lặp lại lần nữa sao? Thôi đi!”

...

“Tóm lại, cho em nửa tiếng, em sẽ lập tức đến gặp anh.”

...

“Ừm ừm, tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại, Dịch Đề thở phào nhẹ nhõm, tiện tay lau mồ hôi trên trán, một lát sau mới đưa ánh mắt đến phía Cecil trông hơi suy sụp: “Xin lỗi, Cecil, không phải tôi nghĩ anh ôn ào, do lúc này không tiện nói chuyện.”

“... Ừm.”

Cô nhảy xuống giường, đi đến cạnh cửa, cúi đầu nghiêm túc nhìn Cecil: “Có thể nhờ anh một việc không?”

“?”

“Có lẽ sau này sẽ có người đến nhà ở, tôi muốn xin anh cho dù thế nào cũng không thể để anh ấy phát hiện.”

“...”

“Tôi biết yêu cầu này hơi quá đáng.” Dịch Đề có chút lúng túng nói, “Thế nhưng, nếu anh ấy nhìn thấy anh, e rằng... Sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu không phải tôi bị ép rời khỏi nơi này, thì chính là anh phải rời khỏi nơi này, hoặc anh ấy sẽ ở lại đây mãi mãi.” Bất kể là thế nào cũng không phải chuyện mà cô muốn xảy ra bây giờ. Vì vậy, “Mấy ngày sau đó, anh có thể ở trong phòng tôi không?”

“...”

Dịch Đề nhìn Cecil với trạng thái càng thêm ủ rũ, trong lòng nháy mắt dâng lên cảm giác tội lỗi: “Đương nhiên, anh từ chối cũng được, tôi sẽ nghĩ cách khác.” Không thể vì chuyện riêng của mình mà làm khó anh được.

“Tôi ở lại.”

“Hả?”

Cecil nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ trốn trong phòng cô không để bị phát hiện.”

“Tốt quá rồi.” Dịch Đề thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ nhẹ đầu anh, “Vậy nhờ vào anh nhé!”

Nói xong, cô nhanh chân nhanh tay rửa mặt thay quần áo rồi rời khỏi.

Mười phút sau, theo tiếng bước chân “lộp cộp” đi xa, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Cecil đứng trong không gian yên tĩnh này, chẳng biết vì sao hơi cảm thấy không vui, anh nghĩ có lẽ do từ khi đến đây, một là cô ở nhà cùng anh, hai là sẽ dẫn anh cùng ra ngoài, chưa bao giờ bỏ anh lại một mình như vậy. Thạch rau câu yên lặng đi chuyển đến cạnh giường, giờ xúc tu giúp nữ chủ nhân căn nhà xếp lại chăn, sửa lại gối, nhân tiện kéo phẳng ga trải giường như thường ngày.

Vừa làm những việc này, anh vừa phân tích những thông tin liên quan đến sự việc lúc này từ luồng thông tin đã thu thập trước đây.

Có đàn ông muốn đến đây...

Không có bạn trai...

Người đàn ông em yêu nhất là anh...

Tuyệt đối không thể bị phát hiện...

Nếu không hậu quả rất nghiêm trọng...

Cuối cùng, một từ ngữ nhảy ra...

Bất gian!

“...”

“Xèo xèo...”

Bạn học Slime phát hiện bản thân dường như đã biến thành một tên “gian phu” cực kỳ vô đạo đức trong truyền thuyết, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người Mắc Bệnh “Kiểm Soát Em Gái” Nặng

Dịch Đề lúc này không biết tên thạch rau câu ở nhà kia đang miên man suy nghĩ những gì, chỉ cố gắng chạy đến nhà trọ lúc trước mình đã thuê.

Rốt cuộc, sau gần ba mươi phút, cô cũng thành công đến chỗ cần đến.

Từ xa xa đã trông thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng gần bồn hoa dưới lầu, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu phấn nhạt và một chiếc quần tây màu kem, phía dưới là một đôi giày thể thao rất thích hợp để ra ngoài. Lúc này anh đang quay lưng về phía cô, tay trái cầm một chiếc túi du lịch loại nhỏ, còn tay phải đang rút túi quần.

Cô nhất thời muốn đùa giỡn một chút giống như khi còn bé nên hơi khom người, rón ra rón rén đi đến từ phía sau anh, chuẩn bị cho anh một “niềm vui bất ngờ”. Có điều, người kinh ngạc đầu tiên là bản thân cô, bởi vì trước đây chưa từng “hành động” thành công, nhưng lần này... A, đúng rồi, tổ chức cơ thể của cô đã tăng cao.

Mắt thấy sắp chạm đến anh rồi, Dịch Đề tựa như một chú mèo vồ cuộn len, vurun hai tay nhảy lên, mượn thế đánh lên bả vai anh, treo cả người trên lưng Dịch Thiệu: “Anh!”

Chàng trai trẻ có vóc người thon dài lúc này mới phản ứng được, sau khi kinh ngạc, khuôn mặt tuấn tú lảng tử của anh lộ ra nụ cười vô cùng dịu dàng, rất tự nhiên ném túi du lịch sang một bên, hai tay vurun lên nắm lấy tay em gái bảo bối, xoay cô xung quanh như khi còn bé.

Mấy phút sau, dưới sự thúc giục của Dịch Đề, Dịch Thiệu mới lưu luyến buông lỏng tay ra, tùy ý để cô nhảy xuống khỏi lưng mình, sau đó xoay người tỉ mỉ nhìn cô em gái đã mấy tháng không gặp này.

Dịch Đề cũng vậy.

Nói thật, nếu bàn về khuôn mặt, anh trai xuất sắc hơn cô rất nhiều. Đây là một sự thật bi ai nhưng lại không thể phủ nhận. Nhìn hình sẽ biết ngay, đường nét của Dịch Thiệu đều được di truyền từ người mẹ xinh đẹp của họ, không thể bàn cãi anh là một người rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt phượng hơi xếch ở đuôi kia, khiến Dịch Đề vô cùng ước ao ghen tị; mà về ngoài của cô giống ba hơn, vì vậy chỉ có thể được tính là thanh tú.

Chuyện khiến người ta đau khổ hơn chính là Dịch Thiệu cao đến một mét tám lăm, còn cô chỉ hơn một mét sáu.

Mỗi lần đi cùng với anh, áp lực của cô rất lớn, quả thật như một sự kết hợp giữa hoàng tử thiên nga và cô hầu gái vịt bầu.

Đương nhiên, cùng một sự vật, trong mắt những người khác nhau lại tạo nên những đánh giá khác nhau.

Trong mắt Dịch Thiệu, em gái của anh trông rất mềm mại đáng yêu, như một cô gái Giang Nam truyền thống, cảm giác khi ôm rất thoải mái. Da dẻ khá hơn nhiều so với lần gặp mặt trước, trắng nõn nhẵn nhụi, như một loại gốm sứ tinh tế thượng hạng. Lúc này cô đang mặc một chiếc váy trắng không tay dài đến đầu gối, rất gọn gàng, gần như không có bất cứ trang sức dư thừa nào, mái tóc đen được buộc thành đuôi ngựa, trông rất hiền dịu tự nhiên, trên trán là một lớp mái ngang mỏng, khiến người ta rất muốn được sờ lên.

Nói đơn giản chính là: Lại • đáng • yêu • hơn • rồi!

Tuy Dịch Đề đã qua tuổi để được khen là “đáng yêu” từ lâu, nhưng trong mắt người nào đó, một loạt những từ dùng để khen ngợi như đáng yêu, lương thiện, dịu dàng, trang nhã, khiến người khác vui vẻ,... Đều có thể đặt trên người cô, đồng thời cũng không hề cảm thấy có gì bất ổn.

Cảm giác lo lắng mãnh liệt lại tiếp tục xuất hiện trong lòng Dịch Thiệu, cứ để cô một mình bên ngoài như vậy thật sự quá nguy hiểm! Ai cũng biết, nam giới từ mười hai tuổi trở lên đều là cảm thú, đương nhiên, trừ anh ra.

Tất nhiên bọn họ cũng đã từng thảo luận về chuyện này rất nhiều lần.

Dịch Thiệu biết rõ từ nhỏ em gái đã rất ngoan ngoãn, luôn cố gắng hết sức để anh không phải lo lắng – Ngoại trừ sau khi tốt nghiệp đại học, đột nhiên kiên quyết muốn ra ngoài làm việc, sau đó cứ vẫy đôi cánh nhỏ bé non nớt rồi khỏi chiếc tổ ấm áp mà anh đã tạo nên cho cô.

Sau đó anh đã rất ừ ừ tự kiểm điểm lại mình, cảm thấy do bản thân đã bảo vệ cô quá cẩn thận, cẩn thận đến mức làm cô cảm thấy mình không có không gian riêng tư, vì vậy mới nghĩ cách ra ngoài để hít thở.

Anh tạm thời ném những phiền não này sang một bên, đưa hai tay ra vỗ nhẹ, sau đó mở rộng vòng tay, cười nói: “Lâu rồi không gặp, không ôm một lúc sao?”

“Buồn nôn chết đi được.” Tuy nói như vậy, Dịch Đề vẫn bước lên một bước, ôm chặt lấy người anh trai có huyết thống gần nhất với cô trên thế giới này.

Dịch Thiệu ước lượng vòng tay của mình một chút, sau đó chắc chắn nói: “Gầy rồi.”

Dịch Đề: “...” Có thể đừng xem cô là bao tải hay không?

“Gầy hơn so với lần trước khoảng năm cân rưỡi.”

Dịch Đề: “...” Vậy mới nói, tại sao lần nào anh cũng có thể đưa ra con số chính xác như thế chứ?

“Phí sinh hoạt không đủ dùng sao?” Chàng trai trẻ buông em gái bảo bối ra, đưa tay véo nhẹ khuôn mặt cô, “Sao không nói với anh?”

“Không có mà!” Dịch Đề kéo bàn tay dày rộng ấm áp của anh xuống, bắt đắc dĩ nói, “Em không phải gầy đi mà là giảm béo thành công!” Cái bụng nhỏ vốn hơi nhô lên bây giờ đã phẳng rồi! Phẳng rồi!

“Giảm béo cái gì.” Dịch Thiệu không đồng ý lắc đầu, “Béo một chút, ôm vào mới thoải mái.”

Dịch Đề: “...” Vì vậy, rốt cuộc anh xem cô là thứ gì hả! Cô bắt đắc dĩ nói, “Anh, gu thẩm mỹ của anh vẫn khác người như vậy.”

“Có sao?”

“Đương nhiên là có.” Dịch Đề thờ dãi, “Anh cảm thấy người xinh đẹp nhất trên thế giới này là ai?”

“Em”

“Đáng yêu nhất?”

“Đương nhiên là em” Dịch Thiệu trả lời như thể vô cùng hiển nhiên, vẻ mặt rất nghiêm túc, dường như điều anh nói chính là chân lý.

“Đáng người chuẩn nhất?”

“Vẫn là em”

“...” Dịch Đề đỡ trán, “Như vậy anh còn dám nói gu thẩm mỹ của mình là bình thường sao?” Cô rất bất lực, từ nhỏ anh trai đã như thế rồi, dường như ở trước mặt anh, dù cô thế nào cũng là đẹp nhất, vì vậy không hề có cảm giác thành công khi được anh khen ngợi.

“Anh thấy bình thường là được rồi.” Dịch Thiệu thờ ơ trả lời, “Những người đồng ý với anh thì không nói, nếu có ai phản đối, anh sẽ mắng bọn họ chưa đủ trình độ thưởng thức.” Em gái nhà anh đương nhiên là tốt nhất! Nói xong, anh liền kéo cô qua, đưa tay mạnh mẽ xoa đầu cô như ý nguyện, hài lòng rồi mới nói: “Được rồi, đừng cố gắng lãng sang chuyện khác, thành thật khai báo cho anh, sao không nói với anh chuyện chuyển nhà?”

Dịch Đề hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh: “Em nói rồi mà!”

Dịch Thiệu rất hiểu em gái, biết rõ cô sẽ không nói dối những chuyện như vậy, anh suy nghĩ một chút, hỏi: “Nói thế nào?”

“Gửi, gửi tin nhắn.” Dịch Đề hơi chột dạ đưa mắt sang chỗ khác, việc này không thể trách cô, chuyện như vậy cô thật sự không có can đảm gọi điện thoại trực tiếp. Có điều sau đó cô cũng cảm thấy khó hiểu, anh trai lại không lo lắng gọi điện đến hỏi, mà trong cuộc điện thoại “báo bình an” mỗi ngày, anh cũng hoàn toàn không đề cập đến.

Lúc đó cô chỉ biết thở phào nhẹ nhõm, bây giờ nghĩ lại, quả thật hình như có chỗ không đúng lắm...

“Hắn là vào lúc ấy.” Dịch Thiệu nhanh chóng nhớ ra, “Anh đã từng mất điện thoại một lần, sau đó phải làm lại thẻ.”

“Hóa ra là vậy à...” Dịch Đề gật nhẹ đầu.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Chẳng trai trẻ xách túi du lịch lên, một tay khác ôm vai em gái, “Đi, đưa anh đến chỗ ở bây giờ của em xem một chút.”

“Anh, anh vẫn chưa ăn điểm tâm đúng không? Em dẫn anh đi ăn!” Tuy đã dặn dò Cecil, nhưng Dịch Đề vẫn muốn cố gắng hết sức kéo dài thời gian, bởi vì đối với những chuyện liên quan đến cô, trực giác của Dịch Thiệu luôn nhạy cảm đến mức đáng sợ.

“Anh không đói bụng.”

“... Thật ra em cũng chưa ăn.”

“Đến đó anh sẽ đích thân nấu cho em” Dịch Thiệu quay đầu lại nhìn em gái mình, khuôn mặt tiếp tục vẽ nên nụ cười dịu dàng, “Đi đâu cũng không thể mua được bữa sáng yêu thương do anh tự mình làm đâu.”

“...”

“Tiểu Đề.” Dịch Thiệu hơi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, “Không phải em đang giấu anh chuyện gì đấy chứ?”

Nhìn chằm chằm...

“... Không, không có mà.” Dịch Đề thắm nuốt một ngụm nước bọt.

“Thật không?” Dịch Thiệu nhẹ nhàng gật đầu, dứt khoát dẹp đề tài này sang một bên, “Vậy chúng ta đi thôi.”

“... Ừm”

Dọc theo đường đi, hai anh em thuận miệng tán gẫu.

“Gần đây vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt.”

“Có ăn uống đầy đủ không?”

“Có.”

“Buổi tối đi ngủ...”

...

Cứ một người hỏi, một người trả lời như vậy, mãi đến khi...

“Có bạn trai chưa?”

“Chưa.” Dịch Đề thuận miệng trả lời, sau đó mới phát hiện có chỗ nào không đúng, liền nổi giận, “Anh!” Cô biết ngay mà, anh quả nhiên vẫn nhớ kỹ chuyện trong điện thoại. Thế nhưng lại không thêm nói thẳng, còn lựa chọn cách thức dễ tiện này để dò hỏi! Vô liêm sỉ quá!!!

Đối diện với ánh mắt lên án của em gái, Dịch Thiệu làm như chưa phát hiện, ngay thẳng nói rằng: “Tiểu Đề, người làm anh trai như anh đây vẫn rất tiến bộ, em cũng lớn như thế rồi, tìm bạn trai là chuyện bình thường, anh sẽ không phản đối. Nếu thật sự có, chỉ bằng dành ra chút thời gian để anh gặp cậu ta, anh có thể đánh giá giúp em.”

Lời nói này có vẻ rất dịu dàng quan tâm.

Nhưng đối với giọng điệu này của anh trai, trong lòng Dịch Đề chỉ thầm trả lời một câu: Ai • thêm • tin!

Lúc học cấp ba, cũng vì lời đảm bảo như thế của anh, cô đưa bức thư tình mình đã nhận được ra. Kết quả, sau kỳ nghỉ cuối tuần trở lại trường học, cậu bạn kia mỗi lần nhìn thấy cô cứ như nhìn thấy quỷ, tuy cô cũng định từ chối, nhưng còn chưa kịp tới gần, cậu ta đã hét lớn rồi chạy đi: “Đừng tới đây!”

Tránh xa tôi ra!” Thật sự tổn thương lòng tự trọng của người ta quá đi chứ?

Nếu nói Dịch Thiệu không giờ trò chuyện này, có chết cô cũng không tin!

Bây giờ lại định giờ trò cũ, hừ, cô tin mới là lạ!!!

Vì vậy Dịch Đề dứt khoát trả lời: “Đã nói không có là không có mà!” Dù sao cô cũng không nói dối.

Dịch Thiệu cẩn thận nhìn khuôn mặt em gái, dựa vào sự hiểu biết của anh đối với cô, tuy quả thật cô có chuyện giấu anh, nhưng dường như không phải chuyện hèn hò với bạn trai, vì vậy anh âm thầm gạch bỏ bảy, tám kế hoạch đã chuẩn bị sẵn trong đầu.

Cứ như vậy, Dịch Đề đưa anh trai về nhà, trên đường nói sơ qua về chuyện chuyển nhà.

Dịch Thiệu quan sát cảnh vật chung quanh, âm thầm gật đầu, đây quả thật là một nơi không tệ, giá trị nhà ở hẳn cũng không nhỏ. Có điều, chỉ mới gặp mặt một lần đã tặng cho cô cả một căn nhà, hào phóng quá mức rồi nhỉ? Chẳng lẽ trong đó có điều bí ẩn gì sao? Tiểu Đề thật sự không biết, hay đang cố gắng gạt anh đây?

Thân là anh trai, tâm trạng Dịch Thiệu cực kỳ phức tạp. Vừa muốn cô gặp một chút trở ngại, vì đây là yếu tố thúc đẩy cô về nhà sớm, nhưng anh lại không nỡ để cô chịu uất ức. Trong quá trình này, cô đã về nhà nhiều lần, anh cũng đến đây thăm cô rất nhiều lần, cuối cùng Tiểu Đề ngày càng thích ứng với cuộc sống bên ngoài, điều này làm anh vừa vui mừng, vừa mất mát. Vui mừng vì cô rốt cuộc đã trưởng thành, còn mất mát là vì cô không còn ý lại vào anh như trước nữa.

“Anh!”

“... Hả?”

“Anh tự nhiên đơ ra thế làm gì?” Dịch Đề nhìn kỹ anh trai đang thất thần của mình, nói, “Em vẫn thường xuyên quét dọn phòng khách, anh cứ ở đấy đi.”

Dịch Thiệu lấy lại tinh thần, vừa trêu đùa vừa mong đợi nói: “Dự báo thời tiết nói tối nay ở đây sẽ có mưa dông, cần anh dỗ em ngủ không?”

“... Đó là chuyện đã qua rồi mà!” Từ năm thứ hai của Trung học cơ sở, cô đã hoàn toàn không sợ thứ này nữa được chưa? Anh rốt cuộc còn muốn nhớ bao lâu nữa!

“Anh có thể kể chuyện trước khi đi ngủ đó.” Nói xong, anh lấy di động từ túi quần ra, mở một ứng dụng, “Anh đã tải về hơn mười câu truyện cổ tích, chắc chắn sẽ có một truyện thích hợp với em.”

“Đã nói không cần mà!”

“Vậy tiểu thuyết tổng tài thì sao? Máy cô gái trong công ty anh đều rất thích thể loại này.”

“... Cái đó cũng không cần!”

“Vậy cái này? Đàm Mỹ, nghe nói bây giờ rất được nữ sinh ưa chuộng.” Dịch Thiệu giơ di động lên, cười vô cùng dịu dàng.

“Tạm biệt!” Anh trai, giới hạn cuối cùng của anh ở đâu?

Không thể dễ dàng đùa giỡn với nhau như thế nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thế Giới Quá Tàn Khốc

Sau khi nấu bữa sáng lót đầy bụng của mình và em gái, Dịch Thiệu dành chút thời gian thăm quan sát căn nhà, đáp án đạt được khiến anh rất hài lòng, trong căn nhà này chỉ có dấu tích thể hiện cuộc sống độc thân của em gái mình, không có những dấu hiệu cho thấy đã bị một người đàn ông không rõ lai lịch nào đó xâm lấn.

Chỉ là...

Tiểu Đề thích máy móc từ khi nào vậy?

Anh nhìn những linh kiện mình đã vô tình tìm thấy, thờ dài, đây là chỗ đáng ngại khi không ở bên cạnh cô, anh hoàn toàn không thể nắm chắc hướng đi chính xác của cô. Nếu không phải vì sợ tạo ra cảm giác bất mãn cho cô, anh đã sớm chuyển đến thành phố này sống cùng cô rồi.

Đợi thêm một thời gian nữa đi.

“Anh, muốn em đưa anh ra ngoài đi dạo không?” Sau khi rửa xong chén bát, Dịch Đề vừa lau tay vào tạp dề, vừa đi ra hỏi. Dù sao từ sáng đến tối tiệm hoa cũng không có bao nhiêu khách, không mở cửa cũng không lỗ việc.

“Không.” Dịch Thiệu lắc đầu, “Lúc này gần như đã đi dạo qua rồi, hơn nữa trời nóng lắm.” Chẳng may cô bị cảm nắng thì sao? Vừa nói, anh vừa lấy đi động ra, nhắm ngay cô em gái đang đeo tạp dề hồng nhạt của mình, “tách” một tiếng.

Dịch Đề: “...” Được rồi, cô đã quen rồi.

Chàng trai trẻ hài lòng đối một hình nền mới cho đi động, lại nghĩ đến hơn mười bức ảnh trong máy tính ở nhà, âm thầm vui mừng, cũng may cách một thời gian anh sẽ chuyển toàn bộ ảnh chụp trong điện thoại vào máy tính, hơn nữa sau khi phát hiện mất đi động, anh lập tức thông báo dịch vụ xóa hết dữ liệu trong đó, nếu không thật sự sẽ bị tổn thất rất lớn... Đồ đã mất, em gái lại bị người ta trắng trợn nhìn ngắm.

Dịch Thiệu không thể không thừa nhận, quản lý tiệm hoa thật sự là một công việc thích hợp với những cô gái nhỏ, giống như bây giờ, anh đang ngồi cạnh một chiếc bàn trong góc cửa tiệm, vừa uống tách trà nóng do em gái tự tay pha, vừa nhìn cô mặc chiếc váy vàng, tóc dài kẹp hơi nghiêng, đang bận rộn đi tới đi lui trong khóm hoa tỏa hương khắp nơi, thật sự là cảnh đẹp ý vui. Anh bắt đầu thăm cân nhắc, nếu nói với Tiểu Đề mình không muốn làm việc nữa, chạy theo đòi cô bao nuôi mình, tỷ lệ thành công sẽ cao bao nhiêu.

Nhưng tiếp theo, anh lại không vui vẻ như vậy nữa.

Bởi vì có một vị khách đến cửa tiệm.

“Cô Dịch.”

Giọng nói quen thuộc làm Dịch Đề ngẩng đầu lên, cô gật đầu với người vừa đến: “Anh Tiết, hôm nay muốn mua hoa gì? Vẫn như cũ sao?”

“Đúng vậy.” Tiết Dạ vẫn mỉm cười trước sau như một, lúc nói chuyện, ánh mắt do dự nhìn bao quát tiệm, rất tự nhiên hạ xuống người Dịch Thiệu: “Còn một vị khách khác ở đây sao, có cần xếp hàng không?”

“Hả?” Dịch Đề quay đầu lại nhìn, “Không, anh ấy không phải khách.”

Trong lòng Dịch Thiệu hừ lạnh, tên giả vờ giả vịt, loại người nói dối này chỉ có em gái anh mới bị lừa!

“Ồ? Là bạn trai sao?” Cũng khó trách Tiết Dạ hiểu lầm, vẻ ngoài của Dịch Đề và Dịch Thiệu thật sự không giống nhau lắm, hơn nữa, mùi vị trong máu của bọn họ cũng rất khác biệt, nếu máu của người đầu tiên làm anh ta khó có thể ức chế kích động, vậy máu của người sau dù chỉ ngửi thôi cũng không muốn. Có lẽ vì nguyên nhân này, anh ta không thể ngửi ra điểm chung trong máu của hai người họ, nếu nhất định phải nói chỗ giống nhau, vậy e rằng chỉ có một... Rất hiếm thấy.

“Không, anh ấy là...”

“Tiểu Đề.” Trước khi em gái nói lời tiếp theo, Dịch Thiệu đứng dậy, cầm tách trà chậm rãi đi tới giữa hai người, cười nói, “Anh chàng này là?”

“Là khách thường xuyên đến mua hoa.” Dịch Đề vừa nhìn về mặt của anh đã biết chắc chắn anh lại suy nghĩ lung tung, vội vàng giải thích.

“À, chỉ là khách thôi sao.” Dịch Thiệu hơi sâu xa lặp lại câu nói kia, nhìn sang phía Tiết Dạ.

Dịch Đề không chú ý đến ánh mắt của anh trai, chỉ cho rằng anh đang hiểu lầm, nói chắc chắn: “Đúng vậy!”

Đến khi cô lấy hoa xong, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt hai người họ đan xen vào nhau, có thể nói là vô cùng mãnh liệt, rất có ý “nồng nàn lưu luyến, lặng lẽ đưa tình”, khiến cô không kim lòng được mà nổi da gà, sau đó nhớ đến... Nội dung câu chuyện anh trai muốn đọc cho cô nghe. Không, không, chắc chắn do cô nghĩ nhiều quá thôi!

Dịch Đề hơi do dự gọi: “Anh...”

“Hả?” Dịch Thiệu đáp lời, chiếc cốc trong tay hơi rung lên, trà xanh ngay lập tức bắn lên quần áo Tiết Dạ. Giây tiếp theo, anh vội vàng “giải thích” ngay, “Thật ngại quá, tôi không cố ý.”

Tiết Dạ: “...” Không phải “cố ý”, là “cố tình” đúng không?

“Như vậy đi...” Dịch Thiệu đặt tách trà vào tay em gái, “Tiểu Đề, em tiếp tục gói hoa đi, anh đưa anh ta vào phòng rửa tay một chút.”

Dịch Đề cũng không nghĩ nhiều, chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Cứ như vậy, hai chàng trai trẻ một trước một sau đi vào nhà trong.

Dịch Đề chăm chú nhìn bóng lưng hai người, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không biết rốt cuộc không đúng ở đâu. Suy nghĩ một chút, cô hơi lắc đầu, tiếp tục động tác trên tay.

Một lát sau, hai người đi qua khoảng sân, vào trong nhà.

Sau khi đi sang trái vài bước, Dịch Thiệu đột nhiên dừng lại, quay đầu không hề có thành ý nói: “Xin lỗi, đang suy nghĩ vài chuyện nên không cẩn thận đi nhầm rồi.” Nói xong liền đi sang bên phải.

Nhưng trong lòng xác định rõ ràng một chuyện: Tên này hẳn là chưa từng vào nhà Tiểu Đề.

Điều này khiến anh cảm thấy rất hài lòng.

Tiếp đó, anh đưa đối phương vào phòng rửa tay, nhân tiện đóng cửa lại.

Tiết Dạ đi đến phía bồn rửa, thấm ướt khăn tay, vừa lau sạch nước trà trên người, vừa nhìn người phía sau thông qua tấm gương: “Anh trai này, nếu anh còn nhìn tôi như vậy, tôi sẽ hiểu lầm đấy.”

Dịch Thiệu không nhiều lời vô ích, nói thẳng: “Tránh xa cô ấy ra.”

Anh không phải người vô lý, thật ra, tuy Tiểu Đề có vẻ không tin những lời anh nói với cô hôm nay, nhưng hơn phân nửa đúng là sự thật, cô quả thật đã đến tuổi tìm bạn trai rồi. Tuy nghĩ đến đã cảm thấy rất không vui, nhưng anh không thể vì cảm giác ích kỷ này mà làm hỏng cả đời cô.

Yêu thương cô đương nhiên phải hy vọng cô được hạnh phúc.

Thế nhưng, cho dù thật sự có người cướp Tiểu Đề từ tay anh, cũng tuyệt đối không thể là người đang đứng trước mặt.

Dịch Thiệu thấy rất rõ ràng, lúc tên này nhìn chăm chú em gái anh, trong mắt hoàn toàn không có tình yêu, trái lại dần dần lộ vẻ tham lam, quả thật như xem em gái mình là một đĩa bò bít tết tươi ngon, đợi được cắt thành miếng bỏ vào miệng.

Chỉ như tên này mà muốn cướp Tiểu Đề ra khỏi anh sao?

Năm • mơ • giữa • ban • ngày!

Tiết Dạ mỉm cười: “Tôi nghĩ đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, không hề liên quan đến anh.” Anh ta biết đối phương có thể nhìn thấu ý đồ của mình, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ là một người bình thường, đáng để quan tâm sao?

Dịch Thiệu híp hai mắt lại, nói từng chữ: “Tất cả mọi chuyện của cô ấy đều liên quan đến tôi, tránh xa Tiểu Đề ra, đây không phải yêu cầu mà là cảnh cáo.”

“Ha ha...” Tiết Dạ cười khế, “Anh hơi kiêu ngạo rồi đấy.” Lúc nói chuyện, tròng mắt đen kịt của anh ta hiện lên màu đỏ, “Anh cho rằng bản thân có thể làm được gì?”

Đây là thuật thôi miên, là kỹ năng mà ma cà rồng thường dùng.

Anh ta cảm thấy, để vị “tự đại điên cuồng” này biểu hiện xấu một chút trước mặt Linh thực sư có lẽ sẽ rất thú vị.

Một giây sau, anh ta hài lòng nhìn hai mắt đối phương dần trở nên mờ mịt, tiếp theo...

Dịch Thiệu đưa tay ra, tẩn hấn ấn đầu chàng trai trẻ họ Tiết trước mặt vào bồn rửa, tiếng nước chảy “ào ào” liên tục vang lên, nước trong bồn nhanh chóng tràn ra, chàng trai trẻ bị anh áp chế không ngừng phát ra tiếng “ùng ục ùng ục”, cơ thể hơi run rẩy, dường như muốn gãy dựa nhưng lại rất yếu ớt.

Mặc dù anh ta trông vô cùng đáng thương, nhưng trong lòng Dịch Thiệu không hề có cảm giác thương xót, tuy không biết vừa nãy anh ta muốn làm gì, nhưng anh thật sự cảm giác được dụng ý xấu từ phía đối phương, loại cảm giác này đã từng cứu anh rất nhiều lần trong quá khứ, vì vậy anh rất tin tưởng vào nó.

Cùng lúc đó, sự sợ hãi trong lòng Tiết Dạ quả thật không thể dùng bất kỳ từ ngữ gì để hình dung.

Thôi miên thất bại thì thôi đi, nhưng anh ta đường đường là một ma cà rồng cao quý, cơ thể mạnh mẽ hơn vô số lần so với phần lớn các sinh vật khác, thế mà lại bị một con người yếu ớt chế trụ, hơn nữa ngay cả phản kháng cũng không được.

Sức lực của đối phương cũng không lớn, thế nhưng...

Thế nhưng anh ta vẫn không làm gì được!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?!

Nhưng ngay lúc này, có tiếng đẩy cửa, một giọng nói vang lên: “Anh... Anh đang làm gì vậy?” Sau khi gói hoa xong, Dịch Đề càng nghĩ càng cảm thấy

không đúng, cuối cùng vẫn lựa chọn đến kiểm tra tình hình.

Dịch Thiệu mỉm cười quay đầu, nhìn em gái đang tỏ ra kinh ngạc, rất tự nhiên trả lời: “Anh Tiết không cẩn thận để nước bắn đầy mặt, anh đang giúp anh ta lau.” Lúc nói, anh thật sự nắm cầm Tiết Dạ, tay kia dùng khăn tay tỉ mỉ lau mặt anh ta.

“Phải, phải vậy không?” Dịch Đề nhìn Tiết Dạ.

Anh ta nở một nụ cười rất không tự nhiên với cô: “Ừm... Ừm, đúng là vậy, không sai.” Cho dù là vì tôn nghiêm hay vì tính mạng, lúc này không thể không thuận theo ý đối phương.

Dịch Đề: “...” Cảnh tượng này tuy rằng trông rất đẹp mắt, nhưng... Cánh cửa cô vừa mở ra đúng là cửa phòng rửa tay, không phải cánh cổng của thế giới mới chứ? Cô loáng thoáng cảm thấy dường như mình đã quấy rầy việc gì đó, hơi mệt mỏi xoa trán, “Vậy hai người tiếp tục đi.”

Dứt lời cô liền xoay người, còn chưa đi được mấy bước đột nhiên lại nghe thấy âm thanh “ùng ục” kỳ lạ. Dịch Đề hơi nghiêng đầu, nhìn về phía sau: “Tiếng gì vậy?”

Dịch Thiệu vô tội nhìn lại cô: “Đâu có tiếng gì đâu.” Tiếp tục lau mặt.

“... Thật không?” Áo giặc à? Sao mặt anh Tiết càng lau càng ướt nh.

Mắt thấy cửa được đóng lại lần nữa, trong mắt Tiết Dạ lộ ra vẻ tuyệt vọng, cùng lúc đó, chàng trai trẻ đang mỉm cười nhìn anh ta như một ác ma, dùng giọng điệu êm dịu lạ thường nói: “Nếu Tiểu Đề đi rồi, chúng ta tiếp • tục • nói • chuyện đi.”

“...”

Sau đó, bọn họ ở lại trong phòng rửa tay vừa đứng nửa tiếng.

Lúc hai người một trước một sau đi ra đã phát hiện Dịch Đề đang ngồi trên sofa, trùng to hai mắt nhìn chăm chăm vào họ, ánh mắt đó như một ao nước đọng, lạnh lẽ. Mà điều bọn họ không biết chính là, giờ đây trong lòng cô đang điên cuồng thắc mắc...

Tại sao bọn họ lại ở trong phòng rửa tay lâu như thế?

Tại sao trong phòng rửa tay lại phát ra âm thanh kỳ lạ như vậy?

Tại sao vẻ mặt của anh Tiết trông có vẻ tiêu tụy thế kia?

Tại sao vẻ mặt anh trai trông thỏa mãn đến vậy?

Tại sao tư thế bước đi của anh Tiết hơi lảo đảo nhỉ?

Tại sao...

Tại sao...

Tại sao???

Tất cả dường như đang chứng minh một điều...

Anh trai yêu dấu của cô, hôm nay, nhất kiến chung tình (1) với một người đàn ông, sau đó còn XXX.

(1) Nhất kiến chung tình: Vừa gặp mặt đã yêu nhau sâu đậm.

Thế giới này... Thật sự tàn khốc đến mức khiến người ta khó mà chấp nhận được!!!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đây Mới Là Tình Yêu Chân Thành

Dịch Thiệu rất thỏa mãn.

Sau khi được anh “dịu dàng kiên trì khuyên bảo”, tên họ Tiết này có lẽ sẽ không tiếp tục có ý đồ xấu với em gái mình nữa. Đương nhiên, anh sẽ không hoàn toàn tin tưởng vào hắn, chỉ là... Về mặt em gái nhà mình sao lại đáng thương như vậy, ánh mắt sao lại khổ sở đến thế, khiến anh nhìn cũng cảm thấy

xót xa.

Chẳng lẽ cô thật sự thích tên kia sao?

Chuyện này rất không ổn.

Nhất định phải xóa bỏ loại cảm tình này đi mới được.

Vì vậy anh ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống đối diện em gái, sau một lát im lặng, anh thăm dò hỏi: “Tiểu Đề, em cảm thấy anh chàng họ Tiết kia thế nào?”

Ánh mắt bây giờ của Dịch Đề có thể dùng một câu danh ngôn của Lỗ Tấn để hình dung – Thịnh thoảng chuyển động một chút (1)! Cô vừa biết xu hướng tình cảm của anh trai, mới đó anh đã muốn giới thiệu “chị dâu” với cô sao? Cứu mạng, cho cô thêm chút thời gian suy nghĩ được không?!

(1) Biểu hiện khi chịu đựng sự dả kích to lớn, lòng đang ở trạng thái tê liệt, mắt chỉ biết nhìn đờ đẫn.

Vào lúc này, cuối cùng cô đã hiểu tại sao lúc nãy anh trai muốn đọc đam mỹ cho mình nghe, hóa ra đã sớm muốn chuẩn bị nền móng giúp cô sao? Nhưng có lẽ ngay cả anh cũng không ngờ rằng, tình yêu sẽ đến một cách mạnh mẽ như vậy, mãnh liệt như vậy... QAQ

Thế nhưng, tuy có thể nói lòng cô hiện giờ đang ào ạt từng đợt sóng to gió lớn, nhưng cô cũng không muốn làm anh buồn.

Vì vậy chỉ có thể cắn răng trả lời: “Rất, rất tốt.” Ít nhất về ngoại hình thì không cần bàn cãi, thế nhưng, hai chủng tộc khác nhau có thể yêu nhau sao? Nếu anh trai biết thân thế vốn có của anh Tiết, anh còn có thể kiên quyết như vậy không?

Dịch Thiệu: “...” Linh cảm không lành trong lòng anh ngày càng sâu, “Tiểu Đề, không phải em...”

Tâm trạng Dịch Đề cũng rất căng thẳng, cho dù thế nào cũng không thể để anh cảm thấy mình không thích Tiết Dạ, vậy nên vội vàng nói: “Thật ra em rất thích anh ta! Thật đó!”

Dịch Thiệu: “...” Thật sự là kết quả nát bét nhất!

Hai người không cùng chung suy nghĩ, cứ như vậy ngồi đờ người đối diện nhau.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí bỗng ngưng trệ lại.

Một lúc sau, Dịch Đề đứng lên, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh trai, chủ động nắm lấy tay anh, kiên định nói: “Anh, cho dù anh làm gì, em cũng ủng hộ anh.” Thật ra những chuyện như vậy hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, cho dù thế nào, anh cũng là anh trai của cô, là người thân cùng dòng máu duy nhất trên đời này của cô, điều này cho dù ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào cũng không thể thay đổi được.

Dịch Thiệu: “...” Sao câu nói này giống như...

“Tuy em không hề hiểu rõ về ‘vấn đề kia’, thế nhưng em biết, tình yêu chân thành không phân biệt giới tính, nếu anh thật sự thích anh Tiết, vậy thì...” Dịch Đề hít một hơi thật sâu, thành khẩn nói, “Đừng bận tâm đến em, chỉ cần anh thích, em cũng sẽ thích!” Cho dù không thích cũng sẽ cố gắng thích!

Nói xong, cô ôm chặt lấy anh trai mình, yên lặng vươn tay ra, nhẹ nhàng vòng lên lưng anh vỗ về, hy vọng có thể thông qua đó cho anh thêm chút an ủi và cổ vũ.

Dịch Thiệu: “...” Đây!

Chuyện đã đến nước này, cuối cùng anh cũng biết em gái mình đang suy nghĩ những gì. Nhưng cẩn thận nghĩ lại một chút, có vẻ cũng không thể nói hoàn toàn là lỗi của cô, đâm lao thì phải theo lao, hình như cũng không tệ chứ nhỉ? Thanh danh à? Thử đó hoàn toàn không quan trọng bằng em gái! Hơn nữa, được Tiểu Đề chủ động ôm lấy an ủi, anh thật sự rất hạnh phúc!

Hai người cứ như vậy mà tạo thành “nhận thức chung” trong im lặng.

Sau đó, Dịch Đề tranh thủ gọi điện cho Lương Thần, bảo anh ta hôm nay không cần đến đưa cơm, hiếm khi anh trai đến, cô muốn tự mình xuống bếp.

Sau khi nói mấy câu độc miệng theo thói quen, Lương Thần tiện tay cúp điện thoại, đột nhiên nhìn ra bên ngoài qua ô cửa sổ thủy tinh, một bóng dáng quen thuộc nào đó đang lao đảo đi ngang qua, trông có vẻ rất chật vật. Anh ta cau mày tự hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tên kia trông như đã bị người ta hành hạ hết lần này đến lần khác cả trăm đợt vậy, vấn đề là thể chất của Huyết tộc rất đặc biệt, chỉ cần không đâm trúng bộ phận nguy hiểm, họ đều có thể phục lại rất nhanh.

Lẽ nào con phỏ này lại xuất hiện một nhân vật nguy hiểm nào đó sao?

Hay là...

Bị cô ấy phát hiện ra ý đồ xấu, thế nên đã đánh hấn một trận?

Con doi không biết kiếm chế này đã bị mùi máu của cô hấp dẫn, tuy không dám hành động quá âm ỉ, nhưng lại đề tiện đến mức định ra tay trên phương

diện “tình cảm”, dùng thủ đoạn lợi dụng sơ hở để được đến gần “món ngon” khiến hắn thêm nhỏ dãi bấy lâu nay.

Lương Thần vẫn nhớ rất rõ, mấy ngày trước anh ta còn cảnh cáo “Đừng tùy tiện nảy sinh ý đồ xấu”, cuối cùng lại nhận được câu trả lời thế này:

“Đây không phải chuyện mà một tên chó hoang ngay cả bạn gái cũng không có nên quan tâm”

Đối với câu nói này, anh ta đáp lại bằng một câu cũng sắc bén không kém:

“Nói cứ như anh có bạn gái vậy.”

Người khác có thể không biết, nhưng anh ta lại rất rõ, “ông chủ siêu thị” áo quần bánh bao này có đủ thói hư tật xấu khiến phái nữ phải tránh xa ba mét, nếu không sửa đổi, nhất định sẽ cô đơn cả đời!

Cuối cùng, bọn họ tan rã trong tâm trạng không vui.

Nhưng rốt cuộc cô đã ra tay thế nào?

Mà lúc này, “nhân vật chính” trong suy nghĩ của Lương Thần đang đứng trong bếp rửa rau, chuẩn bị nguyên liệu để nấu cơm.

Tiếc là, sau khi nhận được điện thoại, Dịch Thiệu vốn định giúp đỡ lại phải báo cho cô một tin: “Tiểu Đề, anh phải đi rồi.”

“Hả? Không phải anh nói muốn ở lại sao?”

“Anh đang trên đường đi công tác, tiện thể đến thăm em một chút.” Dịch Thiệu thở dài, “Có điều công việc xảy ra vài vấn đề, anh nhất định phải đi ngay.”

Dịch Đề biết anh trai đang nói dối, bây giờ giao thông trong nước thuận tiện như vậy, cần gì phải đổi xe ở thành phố này, chắc chắn anh đã cố tình bớt chút thì giờ để đến đây, sỡ dĩ không nói thẳng ra chỉ vì không muốn cô càng thêm áy náy về chuyện bỏ nhà đi thế này thôi. Cô hơi mím môi, đi lên trước ôm lấy anh trai, nhẹ giọng nói: “Lần sau em sẽ về thăm anh.”

“Ừm, anh đợi em về.” Anh vừa nói, vừa nhẹ nhàng vỗ đầu cô.

Dịch Thiệu từ chối đề nghị “tiễn anh ra nhà ga” của cô, trực tiếp bắt xe ở đầu hẻm gần đó rồi đi.

Sau khi Dịch Đề trở về nhà, hai mắt mờ mịt nằm trên sofa một lúc, tuy rằng thời gian gặp nhau rất ngắn ngủi, nhưng cô luôn cảm thấy dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện. Có điều, những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, cô hoàn toàn không tìm được cơ hội để nói với anh, cô không có ý định gạt anh, chỉ là từ nhỏ anh trai đã rất căm ghét những sự vật tồn tại “không bình thường”, những sách vở và chương trình ti vi liên quan anh cũng hoàn toàn không xem, khi tình cờ bắt gặp trên đường cũng sẽ khịt mũi coi thường, bởi vì anh tin chắc rằng, những thứ như vậy đều là giả tạo lừa người, hoàn toàn không tồn tại trong cuộc sống thật.

Cho dù đã tận mắt nhìn thấy, anh trai vô cùng tin tưởng vào “khoa học” của cô cũng sẽ hoài nghi, vì vậy khỏi nói đến việc thông qua hình ảnh hay video. Thời đại học, có một lần cô tham gia cosplay, gửi bức ảnh mình hóa trang thành Ma pháp sư cho anh trai xem, cuối cùng anh lập tức gửi đến cho cô mấy chương trình phần mềm “Tiến gần khoa học”.

Thật ra trước đây Dịch Đề cũng đã cố gắng giải thích tình huống với anh, ví như cô đã từng gửi một tin nhắn thế này.

“Anh, thật ra bây giờ em là một Linh thực sư.”

Còn gửi một tấm ảnh lòng bàn tay cô phát ra ánh sáng xanh lục.

Một lát sau, có tin nhắn được gửi lại.

“Em gái, thật ra bây giờ anh là Vua Hải tặc.”

Còn gửi tấm ảnh một chàng trai trẻ đội mũ rom.

Dịch Đề: “...”

Sau đó, cô chưa từ bỏ ý định, gửi một tấm ảnh lúc trước cô chụp chung với Cecil cho anh.

“Anh, thật ra nhà em có một người ngoài hành tinh.”

Một lúc sau, lại có tin nhắn gửi đến.

“Em gái, thật ra nhà anh có một con Trùng Giang số 7 (2).”

(2) Trùng Giang số 7 (hay Siêu khuyến thần thông, Trùng Giang thất hiệu) là một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2008. Phim thuộc thể loại khoa học viễn tưởng hài hước, do Châu Tinh Trì làm đạo diễn, viết kịch bản kiêm nhà sản xuất. Nhân vật chính trong phim nhận được một quả trứng ngoài hành

rác, sau đó đã nở ra một người ngoài hành tinh rất dễ thương.

Trong ảnh, chàng trai trẻ ôm gấu bông làm vẻ mặt đáng yêu.

Sau lần đó, Dịch Đề đã từ bỏ, xem ra chỉ có thể nói rõ trực tiếp với anh, nhưng cho dù như vậy, cô cũng không dám để anh nhìn thấy Cecil, nghĩ nên cho anh thấy từng thứ từng thứ một thôi, để anh chậm rãi tiếp nhận.

Dịch Đề bất lực suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cảm thấy hình như mình đã quên điều gì, sau khi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Cecil!”

Sau đó, cô vội vàng chạy vào phòng mình.

Mất vừa nhìn vào, rỗng tuếch.

Đương nhiên, chuyện này cũng rất bình thường, nếu ngay cả kỹ năng ẩn nấp như vậy cũng không có, anh đã sớm bị anh trai phát hiện rồi.

“Cecil, anh đâu rồi?”

Theo tiếng hô của Dịch Đề, một xúc tu màu xanh lam hơi vươn ra từ gầm tủ quần áo, nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Cô chạy chậm tới, ngồi xổm xuống nói: “Cecil, anh có thể ra rồi.”

Mấy giây sau, bạn học Slime Monster mềm oặt chui ra khỏi gầm tủ quần áo, nhỏ giọng nói: “Tiểu Đề, tôi không bị anh trai cô phát hiện.” Với thánh giác nhạy cảm của mình, anh đã sớm biết người đến đây là anh trai cô, đồng thời trước khi Dịch Thiệu đến xem xét căn phòng này, Cecil đã bắt đầu nhẹ nhàng trốn.

“Làm tốt lắm.” Dịch Đề đưa tay xoa đầu anh hai lần, “Báo với anh một tin tốt, anh trai tôi đã về rồi, anh không cần tiếp tục trốn anh ấy nữa, đêm nay có thể về sofa ngủ!”

“... Ừm.”

“Sao vậy? Hình như dáng vẻ trông rất mệt mỏi.” Dịch Đề nở nụ cười, “Chẳng lẽ anh cũng sợ sấm sét, nên đêm nay muốn tôi đỡ anh ngủ sao?” Cô rất thân thiện dùng lời trêu đùa khi nãy của anh trai mà trêu chọc anh.

“Xèo xèo...”

“Này!”

Dịch Đề khẽ chọc vào cái bánh bột lớn, nhìn mặt đất sạch sẽ phía dưới, lập tức khoanh chân ngồi xuống, thở dài: “Cecil.”

Một xúc tu xanh lam cũng đưa đến bên má Dịch Đề, nhẹ nhàng chọc chọc: “Cô có phiền não gì sao?”

“Có thể nói vậy.” Cô tiếp tục thở dài, “Bởi vì hôm nay tôi đã phát hiện ra một bí mật khổng lồ.”

“Bí mật gì? Có liên quan đến Địa cầu sao? Hay là loài người?”

Dịch Đề: “...” Xin lỗi, bí mật của cô hoàn toàn không có đẳng cấp vĩ đại như vậy! Có điều cũng nhờ anh, cô cảm thấy nỗi phiền não của mình đột nhiên giảm đi rất nhiều. Sau khi hơi lưỡng lự, cô hỏi, “Cecil, chuyện của anh tôi, anh thấy thế nào?” Tuy cô rất muốn giữ kín bí mật này, nhưng Cecil vẫn ở trong phòng như thế thì không thể không biết.

Cecil nghiêm túc trả lời: “Bọn họ đúng là tình yêu chân thành.”

Dịch Đề suýt chút phun nước bọt ra, bị sặc không ngừng ho khan, cô vội vàng hỏi: “Tại sao anh lại nói vậy?”

Cecil rất thành khẩn trả lời: “Tôi đã tìm được rất nhiều thông tin nói về vấn đề này, ví như “Thiên chết tình yêu khác phái”, “Giới tính khác nhau sao có thể yêu nhau”, “Giới tính giống nhau mới là tình yêu chân thành”,... Hơn nữa, ở phương diện này dường như loài người có một thành quả nghiên cứu rất tân tiến, cho dù đồng tính cũng có thể thuận lợi duy trì sinh sản.”

“...”

“Trong này của tôi có rất nhiều tài liệu liên quan, có cần tôi lấy cho cô xem không?”

“...”

“Bây giờ tôi sẽ...”

“Anh • dừng • lại • cho • tôi!!!!”

Rốt cuộc anh lên Internet để học những gì hả?

Bây giờ cô thà rằng anh đi đọc loại tiểu thuyết tổng tài kia, thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vườn Hoa Của Tổng Tài

Suốt khoảng thời gian sau đó, Dịch Đề hưng dữ giảng dạy cho Cecil những thứ tổng quát về “cuộc đời”, từ văn ca thơ phú đến triết học nhân sinh, tranh thủ giúp anh xây dựng lại thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Còn vấn đề tại sao vừa bắt đầu không bao lâu đã trở thành “Lớp học về tri thức vũ trụ” của Cecil, sau này cô cũng không thể hiểu rõ. Có điều, buổi nói chuyện hôm nay kéo dài một mạch đến xế chiều, thứ nhắc nhở cô chính là tiếng chuông điện thoại. Cô bắt máy, nhận ra đó là cuộc gọi của Lương Thần, hỏi cô tối nay có muốn đưa com tới hay không.

Cô vừa phản ứng lại đã cảm thấy rất đói bụng, vì vậy dứt khoát chọn “muốn”!

Sau đó không lâu, Lương Thần đưa com đến đúng giờ, vừa mở miệng đã hỏi ngay:

“Xảy ra chuyện gì với Tiết Dạ vậy?”

“... Hả?” Câu hỏi trực tiếp như vậy khiến Dịch Đề hơi nghẹn họng, cô nên trả lời thế nào mới ổn đây?

“Tôi thấy hân hồn bay phách lạc đi ra hướng cửa hàng của cô.”

“...” Cho cô một lý do để không hồn bay phách lạc đi! Có điều cô dám chắc chắn, anh trai cô và Tiết Dạ là “anh tình tôi nguyện”. Nguyên nhân? Anh cô chỉ là một người bình thường, còn tên kia lại là ma cà rồng, chỉ cần một chút không vừa ý thôi thì không thể nào ở trong phòng rửa tay đến tận... Nửa tiếng đồng hồ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“...” Dịch Đề hơi sững sốt, sau đó cẩn thận trả lời, “Không nói có được không?” Cho dù thế nào, đây cũng là việc riêng tư mà? Càng không cần nói đến mối quan hệ của Lương Thần và Tiết Dạ rất xấu, nếu chuyện này bị lộ ra ngoài, hậu quả chắc chắn rất nghiêm trọng.

Chàng trai mặt non nớt hơi ngần ra, lập tức hừ một tiếng: “Tùy cô.” Nói xong liền xoay người rời khỏi tiệm hoa.

Dịch Đề: “...” Mới chỉ thế này đã tức giận rồi? Quá hẹp hòi rồi đấy.

Nhưng, cho dù như vậy cô cũng không thể tùy tiện nói ra “bí mật” của người khác, nếu không nguyên tắc làm người cơ bản của cô nên để ở đâu?

Thấy giờ này chắc sẽ không có thêm vị khách nào đến, Dịch Đề quyết định đóng cửa tiệm, trở vào nhà. Cô đặt hộp com lên bàn, ôm laptop lên theo thói quen xấu, định vừa xem phim thần tượng vừa ăn com.

Vừa mở laptop, cô đã vào QQ theo thói quen, tài khoản chính hay phụ gì cũng lên cả, tuy cô vốn không nói chuyện nhiều trong group, nhưng cái tên “Long Khiếu Thiên” này lại được hoan nghênh một cách bất ngờ, đến mức cô chỉ vừa đăng nhập vào, thông báo kết bạn và xin gia nhập phòng chat riêng đã liên tục “ting ting ting” không ngừng. Cũng may trước đó laptop đã được Cecil cải tiến qua, nếu không bây giờ chắc chắn hệ thống sẽ dừng hoạt động, rơi vào trạng thái đứng máy. Cũng chính vì lý do này, cô quyết định lặn đi, hoàn toàn không dám mạo hiểm nhô đầu lên, chỉ lo nếu vừa lên khỏi mặt nước sẽ bị “nước bọt đại dương” bao phủ ngay. Cuối cùng, người giúp cô giải quyết tình huống này chính là Sa Thạch đại nhân.

[Sa Thạch] [18:25:34]: Mấy ngày nay không thấy anh lên, rất bận à? (Ngáy mũi)

[Long Khiếu Thiên] [18:25:42]: ... Thật ra tôi vẫn lên mà.

[Sa Thạch] [18:25:49]: Sao vậy, bị sự nhiệt tình của quần chúng dọa sợ rồi à? (Cười gian)

[Long Khiếu Thiên] [18:26:03]: (Roi lệ)

[Sa Thạch] [18:26:07]: Trông tên anh thô bạo ngang ngược giống nam chính của tôi thế kia, không ngờ lại ngồi đợi như boss vậy à. (Ngáy mũi)

[Long Khiếu Thiên] [18:26:14]: ...

[Sa Thạch] [18:26:30]: Được rồi, chuyện này cứ giao cho tôi đi. (Cười gian)

Dịch Đề: “...” Dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, một giây sau cô thấy đoạn đối thoại thể này trong group:

[Sa Thạch] (XXOOXXOO) [18:26:55]: Khụ!

[Chàng trai ném mìn xuống sông] (XXOOXXOO) [18:27:04]: Bắt được một tác giả đại nhân đi lang thang!

[Ngậm máu nén cười] (XXOOXXOO) [18:27:04]: Ngăn chặn!

[Trung đục răng] (XXOOXXOO) [18:27:08]: Đánh gục!

[Điềm Mộ Tư] (XXOOXXOO) [18:27:15]: Lật đổ!

...

Lại là một phen bình luận.

Cuối cùng, khi sự náo nhiệt dần biến mất, Sa Thạch mới bình tĩnh nói một câu.

[Sa Thạch] (XXOOXXOO) [18:33:03]: Tôi muốn nói cho mọi người biết, phòng chat riêng của Long Khiếu Thiên... Do tôi quản lý! (Gác chân)

[Linh hồn mờ ảo] (XXOOXXOO) [18:33:13]: Tôi nhìn thấy gì vậy???? (Dụi mắt)

[Gà kho buồn tẻ] (XXOOXXOO) [18:33:19]: Có gian tình!!!!

[Lục lạc] (XXOOXXOO) [18:33:24]: Có gian tình +1

...

Ngay sau đó, group bị phủ đầy số ID.

Dịch Đề đang muốn ói máu, lại thấy Sa Thạch đại nhân mở khung chat riêng.

[Sa Thạch] [18:33:34]: Đã ổn rồi, đừng quá cảm kích tôi, thật ra biệt danh của tôi là khăn quàng đỏ. (Cười to)

[Long Khiếu Thiên] [18:33:40]: ... (Phun máu)

[Sa Thạch [18:33:45]: ???

[Long Khiếu Thiên] [18:33:50]: Bọn họ càng nhiệt tình hơn nữa, máy tính của tôi sắp nổ rồi.

[Sa Thạch] [18:34:06]: ...

Dịch Đề không nói dối, bởi vì biểu tượng flash dưới góc phải laptop của cô càng ngày càng chớp điên cuồng hơn, điều khiến cô vô cùng vui mừng chính là mình đã sớm tắt âm lượng, nếu không đoán chừng cô sẽ mắc phải chứng sợ âm thanh “tùng tùng tùng”!

[Sa Thạch] (XXOOXXOO) [18:34:46]: Thật ra, có chuyện quên nói với mọi người, trong truyện của tôi còn thiếu một bia đỡ đạn bị ngược rồi lại ngược, chết đi sống lại, mỗi ngày bị quật hơn trăm lần, ai có hứng thú không? (Mim cười)

[Thoải mái rậm rạp] (XXOOXXOO) [18:35:01]: ... Đây là uy hiếp trắng trợn đúng không?

[Tôi và đồng bọn] (XXOOXXOO) [18:35:03]: Xung quan nhất nộ vì hồng nhan!

[Mim cười với ánh nắng] (XXOOXXOO) [18:35:08]: Rõ ràng là lam nhan (1)!

(1) Xung quan nhất nộ vì lam nhan: (Tạm dịch: Giận dữ xung thiên vì lam nhan. Trong đó lam nhan chỉ thụ – người nằm dưới) Tên một bộ tiểu thuyết đam mỹ.

[Bùn bùn] (XXOOXXOO) [18:35:12]: Xung quan nhất nộ vì lam nhan +1

[Thiên xướng] (XXOOXXOO) [18:35:21]: 2333 Tôi muốn cho toàn Thế giới biết, phòng chat riêng của tiểu yêu tinh này, do tôi quản lý!

[Thịt thịt thịt] (XXOOXXOO) [18:35:25]: Sa Thạch bá đạo Khiếu Thiên xinh đẹp!

...

Dịch Đề: “...” Tư tưởng gì đây hả!

Có điều, biện pháp lần này rốt cuộc cũng phát huy hiệu quả, sau khi một người trong group bình luận một câu “Chúc hai người hạnh phúc!”, cuối cùng cũng không còn ai quấy rầy cô.

Rõ ràng chỉ là động tác mở ra đóng vào, thế nhưng cô cảm thấy còn mệt hơn cả chạy việt dã, đây có lẽ chính là khủng bố tinh thần trong truyền thuyết...

[Sa Thạch] [18:36:00]: Bây giờ thì sao?

[Long Khiếu Thiên] [18:36:12]: Yên tĩnh lại rồi. (Thờ một hồi)

[Sa Thạch] [18:36:15]: Vậy thì tốt. (Ngón cái)

[Long Khiếu Thiên] [18:36:27]: Cảm ơn Sa Thạch đại nhân.

[Sa Thạch] [18:36:34]: Không có gì. (Đại hán ăn dưa chuột)

Cũng kể từ hôm đó, Dịch Đề và Sa Thạch dần dần thân thiết với nhau hơn, đến bây giờ đã được tính như bạn bè tốt trên mạng, rảnh rỗi sẽ tán gẫu dăm ba câu, nếu tình cờ vào dịp anh ta chưa đăng chương mới lên, cô có thể đề xuất suy nghĩ của mình, thỉnh thoảng cũng sẽ gửi bức vẽ của nhân vật mới để xin ý kiến.

Theo từng kỳ manhua, không chỉ làm tăng sức ảnh hưởng của Sa Thạch lên một nấc thang, trong lúc vô tình, “Long Khiếu Thiên” cũng có fan group của mình, fan group này không chỉ hoạt động bình luận trên web Ngụy Phong, thậm chí còn tạo một Tieba (2) cho cô, xưng là “Vườn hoa của tổng tài”, thật sự khiến Dịch Đề muốn phun ra một ngụm máu. Đương nhiên, vì lý do “hợp tác”, phần lớn người hâm mộ của Sa Thạch và Long Khiếu Thiên đều trùng lặp, nơi gặp nhau chính thức vẫn là group tác phẩm kia.

(2) Tieba: Một dạng mạng xã hội là diễn đàn trao đổi dựa vào từ khóa, chia ra các FC nhỏ, đó là nơi các fan bàn chuyện và tán dóc, thảo luận nhóm, ngoài ra nó còn hoạt động như một cổng thông tin điện tử với các chuyên mục liên quan như điện ảnh, công nghệ, thể thao, giải trí.

Theo sự nổi tiếng của tiểu thuyết, group QQ vốn chỉ có thể gia nhập mấy trăm người trong lúc vô tình càng ngày càng phát triển, đã trở thành một group lớn mấy ngàn người, lượng thành viên cũng càng ngày càng tăng, vì vậy liền chia tổ một, hai, ba, bốn, năm theo thời thế. Dưới sự mời mọc của Sa Thạch, Dịch Đề cũng tham gia vào những tổ này, nhưng cô vốn là một người không giỏi tán gẫu trên mạng, vì vậy phần lớn thời gian đều lặn dưới nước.

Trong group cũng có một nhóm người rõ ràng có mục đích riêng, ví như Dịch Đề thường xuyên nhận được những phòng chat riêng “hẹn bàn thảo”, nhưng sau khi suy nghĩ, những người này gần như đều bị cô khéo léo từ chối.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cô cũng sẽ xuất hiện trong group, tán gẫu vài câu. Các “em gái nhỏ” bây giờ thực sự quá dửng dưng, dựa vào cơ hội tán gẫu vui đùa một chút vẫn chưa là gì, mọi người đều gọi cô là ‘Khiếu Thiên xinh đẹp’ là thế nào! Mà lâu dần, cô lại có thêm những biệt danh mới, ví như “Lãnh Khiếu Thiên”, “Diễm Khiếu Thiên”, “Cao Khiếu Thiên”, “Quý Khiếu Thiên”,...

Tuy đây chỉ là lời trêu chọc thiện chí, nhưng Dịch Đề thật sự không lãnh điểm cao quý gì đâu! Đối với danh xưng quý dị này, cô hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào mới ổn đây?

Chao ôi, nghĩ đến chuyện đau lòng, hình như ăn cơm cũng mất ngon rồi.

Dịch Đề yên lặng mở trình duyệt mới, chuẩn bị tìm phim xem, nhưng đúng lúc này, biểu tượng flash dưới góc phải đột nhiên chớp nháy. Cô mở ra:

[Sa Thạch] [18:35:15]: Có ở đó không?

Dịch Đề nhìn xuống khung thời gian, đã hơn sáu giờ bốn mươi.

Ngón tay cô đặt trên bàn phím, vừa chuẩn bị trả lời, laptop đột nhiên biến mất, nói chính xác hơn là đã bị “bắt cóc” rồi.

“Cecil?”

Xúc tu rút lại, đưa laptop đến bên cạnh thạch rau câu xanh lam cách đó không xa, sau đó anh nghiêm túc nói: “Nghiên cứu khoa học cho thấy, hành động ăn cơm dễ dàng ảnh hưởng đến sự thèm ăn, quá trình tiêu hóa thức ăn và hấp thu chất dinh dưỡng. Càng có thể khiến cho...”

“Tôi ăn! Tôi ăn được chưa?” Dịch Đề tóm lấy đôi đũa, từ khi mở lớp học “triết lý nhân sinh”, tên thạch rau câu nào đó vẫn chưa thoát khỏi ‘hình thức giảng đạo’. Có điều... Khụ, thật sự rất đáng yêu.

Nhưng, hình như không thể từ bỏ thói hư tật xấu một cách hoàn toàn.

Dịch Đề vừa ăn cơm vừa nói: “Cecil, còn bao nhiêu khối năng lượng?”

“Khoảng năm khối.” Vì lý do thể trạng, khi hấp thu năng lượng chỉ cần ổn định, không cần nhanh.

“Có cần mua thêm một khối nữa không?”

“Tạm thời không cần.”

“Bây giờ anh đã hồi phục đến đâu rồi?” Tuy miệng hỏi như vậy, nhưng trong lòng Dịch Đề không ôm ấp quá nhiều suy nghĩ lạc quan, dù sao tên người ngoài hành tinh trước mặt cô đây là một tên địa chủ chỉ chuyên sử dụng khối năng lượng đặc cấp.

“Vừa được một phần.”

“Vậy là nhanh lắm rồi.” Nếu tính như vậy, có lẽ chỉ cần thêm bốn mươi lăm khối năng lượng cấp thấp nữa là có thể hồi phục được hết.

“Không phải như thế.” Cecil bác bỏ suy nghĩ của cô, “Nếu xem một phần này là một trăm, vậy tôi vốn có hơn chín mươi.”

Dịch Đề: “...” Xin hãy tha thứ cho cô một đời truy lạc ngổ ngược không yêu toán học! Tóm lại, ý này nghĩa là còn cần rất nhiều khối năng lượng cấp thấp! Cô gật đầu, “Tôi sẽ cố gắng kiếm tiền.”

“Xèo xèo...”

“Này!” Dịch Đề tỏ ý bản thân đang rất khó hiểu, “Anh thẹn thùng cái gì?” Câu nói của cô rất bình thường mà?

Cecil nhỏ giọng nói: “Cô đang khen tôi đẹp trai sao?”

“... Điều gì khiến anh có suy nghĩ như vậy?”

“Trên Địa cầu chẳng phải có câu nói ‘Anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách việc xinh đẹp như hoa’ sao?”

Cũng may Dịch Đề đã sớm chuẩn bị, nếu không đoán chừng có thể bị sặc chết. Dù thế, cô vẫn ho khan vài tiếng: “Anh nghĩ quá nhiều rồi.” Về ngoài bây giờ của anh hoàn toàn không liên quan gì đến “đẹp trai” đâu. Ý nghĩa cuộc sống đã bàn luận đâu rồi? Hoàn toàn thất bại rồi, được chưa!

Cecil: “...” QAQ

Dịch Đề nhìn dáng vẻ như đưa đám của anh, bắt đầu tự kiểm điểm xem lời mình nói có nặng nề quá hay không. Có thể... Ở hành tinh Sutanna, ngoại hình của anh là tiêu chuẩn soái ca thì sao? Cô vốn đang suy nghĩ nên an ủi anh thế nào, anh đột nhiên nói:

“Đúng rồi, Tiểu Đề, sau khi khôi phục một phần năng lượng, tôi lại có thêm một trạng thái tự vệ, cô muốn xem không?” Có thể cái này sẽ khiến cô cảm thấy...

“Há? Thật sao?” Dịch Đề vui mừng, “Muốn!”

Tiếp theo, cô liền thấy trên người Cecil phát ra ánh sáng lam nhạt, mà trong tia sáng này, thân thể Cecil hóa thành một vũng “chất lỏng xanh lam”, càng không thể phân rõ thực ảo, dường như đang nằm trong trạng thái vô cùng không ổn định. Trạng thái này kéo dài ba, bốn giây, tiếp đó, cơ thể anh hợp lại thành hình, vô cùng mong chờ nhìn Dịch Đề: “Tiểu Đề, như thế nào?”

“... Phụt!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bromance (1) Cả Đòi

(1) Bromance: Từ “bromance” có xuất xứ từ chữ “Bros”, nghĩa là bạn hoặc anh trai và “romance”, tạm dịch là mối quan hệ thân thiết, gần gũi, lãng mạn. Đây là từ dùng để chỉ tình bạn đơn thuần, gắn bó nhiều năm giữa hai chàng trai với nhau.

Dịch Đề vừa cười một tiếng, liền nhận ra hình như mình lại không cẩn thận làm tổn thương Cecil.

Thế nhưng, cô thật sự không nhận được!

Từ một khối thạch lớn biến thành một quả bóng cao su tròn vo... Trạng thái tự vệ của anh không thể bình thường một chút sao?

Cecil: “...” QAQ Lại bị cười nhạo... Bị cười nhạo... Bị cười nhạo...

“Khoan đã!” Trước khi tên người ngoài hành tinh nào đó rơi lệ, Dịch Đề quyết định cứu vãn tình bạn của họ, “Thật ra anh như vậy vẫn rất... Đáng yêu!” Khụ, tuy không thể dùng những từ như đẹp trai, tuấn tú để hình dung, nhưng đáng yêu vẫn không có vấn đề gì cả.

Cecil không chắc chắn, nhỏ giọng hỏi: “Thật sao?”

“Thật!” Dịch Đề kiên định trả lời, nhưng trong lòng lại đang cào tường, đáng về yếu đuối ngây thơ này đáng yêu quá, muốn vãn về một chút quá đi! Vì để tránh làm ra những hành động gì vô lễ, cô lập tức chuyển chủ đề, “Cecil, sao anh thu nhỏ lại rồi?” Không phải nên lớn hơn sao?

Lúc trước khối thạch kia to khoảng một chậu rửa mặt, còn quả bóng cao su bây giờ chỉ lớn chừng một nắm tay.

“... Tuy hình dáng hiện tại nhỏ hơn lúc trước không ít, nhưng năng lượng ngưng tụ lại nhiều hơn, có thể giúp tôi nâng cao kỹ năng thêm một bậc cho đến khi hồi phục lại hình dáng vốn có.”

Dịch Đề nhìn kỹ, phát hiện khi Cecil ở trạng thái bóng cao su, màu xanh lam trên người quả thực hơi sẫm hơn so với dạng Slime, như vậy có thể giải thích được vấn đề “lớn, “nhỏ”, nói đơn giản hơn chính là năng lượng tập trung lại và phân tán ra.

“Như thế sau này dẫn anh ra ngoài sẽ tiện hơn nhiều.”

“Đúng vậy.”

“Đúng rồi, bây giờ anh di chuyển thế nào?” Dịch Đề rất tò mò, bằng cách “lăn” sao? Đùng đùng chứ! Mắt và miệng tiếp xúc với mặt đất...

“Như thế này.”

Cecil vừa nói vừa làm mẫu.

Sau đó Dịch Đề liền thấy một vật thể hình tròn xanh lam nhảy lên từng bước đến gần mình, đúng thật là một quả bóng cao su!

“... Phil!” Thật, thật là đáng yêu!

“...” TAT Còn có thể làm bạn bè được sao? Cecil cảm thấy rất đau lòng, Tiểu Đề không thích trạng thái tự vệ này của mình sao?

Cecil nản lòng thoái chí lặng lẽ hóa thành một vũng chất lỏng xanh lam, sau đó biến trở về dạng Slime, chuẩn bị di chuyển về phía sofa, tìm một góc nằm suy ngẫm về cuộc đời, lại bị người phía sau túm lại.

Dịch Đề ôm anh nâng lên cao: “Đừng giận mà, hình dạng vừa này siêu đáng yêu đó!”

“... Thật sao?”

“Thật!”

Cecil đối diện với Dịch Đề, nhìn thấy trong mắt cô tràn đầy sự chân thành, một chút phiền não trong lòng nháy mắt đã tan thành mây khói, bị niềm vui sướng thay thế.

Cô cảm thấy anh đáng yêu...

Loại vui sướng này làm Cecil không kìm lòng được muốn trực tiếp biểu hiện ra, vì vậy anh đuổi nẩy xúc tu xanh lam, không quá chặt cũng không quá lỏng quấn quanh eo cô, nâng cô lên cao.

Vì vậy, đáng về của hai người đã trở thành nâng lẫn nhau lên cao.

“Cecil, có anh ở đây tôi không cần mua thang nữa.”

“Tôi còn có thể làm giường cho cô.”

“... Cái gì?”

“Tôi có một trạng thái tự vệ rất lớn, khá giống nệm nước của Địa cầu.” Cecil nghiêm túc giải thích, “Đến lúc đó, cô có thể ngủ trên người tôi.”

“... Anh cố lên.” Đôi khi phương thức biểu đạt tình bạn của Cecil cũng thật kỳ lạ nhỉ.

Cecil gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng, tranh thủ cho cô sớm ngày được ngủ yên.”

Dịch Đề: “...” Sao cô luôn cảm thấy câu nói này cứ kỳ lạ chỗ nào, là ảo giác sao?

Sau đó, Dịch Đề nhanh chóng ăn xong, dọn dẹp bàn ghế và bát đĩa. Sau khi giải quyết xong xuôi, cô lại ngồi vào bàn đọc sách trong phòng ngủ, laptop đã được đặt phía trên, còn người bạn ngoài hành tinh của cô đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn hình máy tính để bàn, dùng xúc tu gõ bàn phím với tốc độ cực nhanh. Xem sơ qua tin tức thế giới là công việc mỗi ngày của anh, tuy thông qua “hình thức USB” cũng có thể nhận được thông tin, nhưng từ lần trước suýt bị những tin rác trên Địa cầu làm cho khủng hoảng tinh thần (Dịch Đề: Đã nói rồi, đừng bôi đen Địa cầu!), anh vẫn chưa từng thử lại nó bao giờ.

Hơn nữa, Cecil cảm thấy cứ ngồi bên cạnh cô như vậy, cùng cô vai sóng vai (trên chiếc ghế của Cecil còn phải đặt thêm một chiếc ghế nữa, nếu không

anh sẽ không thể nhìn thấy màn hình) dùng máy tính, hình như dù không nói lời nào cũng rất thú vị, không hề cảm thấy tẻ nhạt.

Lúc này Dịch Đề đang trả lời khung chat lúc nãy của Sa Thạch.

[Long Khiếu Thiên] [19:30:01]: Có.

[Sa Thạch] [19:30:10]: (Ngoáy mũi)

[Long Khiếu Thiên] [19:30:15]: Sa Thạch đại nhân, có chuyện gì không?

[Sa Thạch] [19:30:31]: Không có chuyện gì thì không thể tìm anh sao? (Đại hán ôm cây khóc ròng)

[Long Khiếu Thiên] [19:30:42]: ...

[Sa Thạch] [19:30:50]: (Nhĩ Khang cosplay thành Thủy thủ Mặt trăng chia tay ra) Tại sao phải đối xử với tôi như vậy!

[Long Khiếu Thiên] [19:30:55]: (Thuốc)

[Sa Thạch] [19:31:04]: (Uống thuốc) Được rồi, sau khi trải qua sự điều trị tôi đã khỏe mạnh trở lại. Có chuyện muốn thương lượng với anh.

[Long Khiếu Thiên] [19:31:11]: Chuyện gì?

Dịch Đề cảm nhận được một chút nghiêm túc từ lời nói của anh ta, phải biết rằng đây thật sự là chuyện rất hiểm có, bởi vì mọi người trong group đã công nhận, chuyện nghiêm túc nhất Sa Thạch đã từng làm đó chính là... Đánh mất chí khí cương trực!

Sự thật chứng minh suy đoán của cô không sai, web Ngụy Phong đã thấy được con đường kinh doanh từ bộ manhua ngày càng hot của cô, vì vậy họ liên hệ với Sa Thạch. Nhưng vì Dịch Đề không ký kết hợp đồng, biên tập cũng không cho cô cách thức liên lạc, vì vậy chỉ có thể gửi tin nhắn hậu đài.

[Long Khiếu Thiên] [19:35:21]: Tin nhắn hậu đài sao? Xem thế nào?

[Sa Thạch] [19:35:34]: Đã nói rồi, gốc bầm sinh thì đừng dùng cái tên thô bạo đó để giả danh lừa bịp!

[Long Khiếu Thiên] [19:35:47]: ...

[Sa Thạch] [19:36:04]: Được rồi, để tôi dạy cho. Đầu tiên, mở trang web Ngụy Phong.

[Sa Thạch] [19:36:11]: Sau đó, vào phần đăng nhập của web.

[Sa Thạch] [19:36:19]: Tiếp theo, nhập tên sử dụng của mình vào.

[Sa Thạch] [19:36:25]: Cuối cùng, gửi mật khẩu cho tôi.

[Long Khiếu Thiên] [19:36:28]: bt12345

[Sa Thạch] [19:36:34]: (Đắm đuối cười to)

Dịch Đề: "...” Không phải chỉ số thông minh của cô có vấn đề, chỉ là bị đánh lừa thôi!

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Sa Thạch, cô thành công tìm đến tin nhắn hậu đài đáng thương bị làm lơ kia, nội dung gần như giống với lời Sa Thạch đã nói. Cũng như hợp đồng đăng truyện, khi web Ngụy Phong ký kết với tác giả, trừ bản gốc online, nhưng bản quyền còn lại đều nằm trong tay tác giả. Thế nhưng, nếu trang web giúp tác giả sắp xếp tìm chỗ, tác giả cũng đồng ý hợp tác thì họ có thể thu lợi nhuận từ đó.

Bây giờ đây, không thể nghi ngờ rằng web Ngụy Phong đang có dự định hợp tác với Sa Thạch và “Long Khiếu Thiên”.

[Sa Thạch] [19:40:12]: Tôi xem qua điều khoản hợp tác rồi, có thể đăng manhua vào VIP, còn có thể xuất bản, anh thấy sao?

[Long Khiếu Thiên] [19:40:17]: Nếu vào VIP, rất nhiều độc giả sẽ không thể nào đọc manhua rồi đúng không? Hơn nữa, nguyên tác của Sa Thạch đại nhân anh cũng không vào VIP mà.

Sau khi gửi dòng này đi, Dịch Đề lại cảm thấy không thích hợp lắm, cô nhớ nếu manhua vào VIP, Sa Thạch đại nhân là tác giả của bộ tiểu thuyết gốc, vì vậy cũng có thể được chia lợi nhuận, vốn việc đánh chữ lúc trước đã không được tiền, cô lại ngăn chặn con đường kiếm tiền khác của người ta, có phải không được tốt cho lắm hay không?

Nhưng rất nhanh, câu trả lời được gửi đến.

[Sa Thạch] [19:40:28]: Tôi cũng muốn như thế, vậy về việc xuất bản anh thấy thế nào?

Tiếp đó, anh ta nói sơ qua về cách chia lợi nhuận. Ngoại trừ bộ phận xuất bản ra, phần lợi nhuận còn lại sau khi nộp thuế, phải chia 15% cho web Ngụy

Phong, 85% còn lại do tác giả và họa sĩ thương lượng để phân chia.

Sa Thạch nói bản thân có thể chỉ lấy 10%, hoặc ít hơn thế một chút, dù sao về phương diện manhua, người ra sức chủ yếu là cô.

Nhưng Dịch Đề cảm thấy không phải như thế, nếu anh ta không dùng câu chữ sáng tạo ra thế giới muôn màu muôn vẻ đó, cho dù cô có công cụ chuyển đổi tư duy cũng vô dụng. Điều quan trọng hơn chính là, trước đây cô đã quyết định sẽ không thu lợi nhuận từ công cụ chuyển đổi tư duy này, nhưng trong khi đó, cô đã chặn một con đường kiếm tiền của Sa Thạch, không thể lại chặn thêm lần nữa chứ? Như vậy thật sự hơi không từ tế.

[Long Khiếu Thiên] [19:45:01]: Tôi có thể cân nhắc một chút không?

[Sa Thạch] [19:45:18]: OK, đợi tin của anh.

Sa Thạch... Hay nên nói là người điều khiển cái tên này trên thực tế, dúi hai tay khỏi bàn phím, thuần thục lấy một hộp thuốc lá từ trong túi quần, ngón tay nhẹ nhàng gõ đậy hộp, một điếu thuốc liền trượt ra khỏi bao. Anh ta tự nhiên ngậm lấy nó, một tay khác dùng bật lửa châm thuốc, hít sâu một hơi, chậm rãi nhả ra từng vòng khói... Tò rõ phong độ của một dân chơi thuốc lâu năm.

Anh ta đang chuẩn bị hút hơi thứ hai, một đĩa com chiên Dương Châu nóng hổi bỗng nhiên được đặt vào bên cạnh máy tính.

“Ăn com!” Người nói chính là chàng trai trẻ đã ném đĩa com đó, quanh eo còn buộc một chiếc tạp dề ca rô, anh ta cũng không tháo nó xuống, dứt khoát ngồi vào chỗ bên cạnh Sa Thạch, cầm chiếc thìa ăn đĩa com chiên khác trong tay.

Sa Thạch chậm rãi nhả ra một hơi thuốc, hơi híp mắt, lười biếng nói: “Đợi tôi hút xong đã.”

“Bớt hút lại một chút cậu sẽ chết à?” Chàng trai trẻ đeo tạp dề tức giận nói.

“Không.”

“Vậy mà vẫn hút sao?”

“Tôi sợ nếu vì không hút thuốc mà làm bản thân cô quạnh, sẽ không cẩn thận bóp chết cậu mất.”

“...” Khóe miệng chàng trai trẻ co giật, nhưng rõ ràng đã sớm quen với đạo đức ứng xử của anh ta, trái lại nhìn vào hộp thuốc lá trên bàn, “Đây là nhãn hiệu gì? Sao tôi chưa thấy bao giờ vậy?”

“Ngũ ngư (Năm con trâu).”

“Nhãn hiệu nước ngoài sao?” Chàng trai trẻ đeo tạp dề đọc “Ngũ ngư” theo âm nước ngoài một cách hiển nhiên.

“Không, là hàng trong nước.”

“Chưa từng thấy qua, hàng cung cấp đặc biệt sao?”

“Hàng ở quán vỉa hè, một đồng rưỡi một bao, hơn nữa còn tặng bật lửa.”

“...” Chàng trai trẻ đeo tạp dề trợn mắt há hốc mồm, “Không phải chứ?” Anh ta thật muốn ói máu, “Dù thế nào cậu cũng là người có tiền mà, chẳng lẽ giảm sút đến thế sao?”

“Người có tiền cái gì?” Sa Thạch dụi tắt điếu thuốc trong tay, cầm lấy đĩa com rang trên bàn, chậm rãi ăn một miếng, sau đó nói, “Không thấy bây giờ tôi chỉ có thể ăn com chiên thôi sao?”

“... Cậu có ý gì? Xem thường com chiên của tôi à?”

“Sao có thể chứ? Dù sao cậu cũng là chủ nhà, cậu xem, không phải tôi đang ăn sao?”

“... Cậu rõ ràng là xem thường mà!” Chàng trai trẻ đeo tạp dề quả thật không biết nói gì hơn, “Tôi nói này, cậu định cứ ở lại nhà tôi, từ sáng đến tối viết truyện rồi tán gẫu thế thôi sao? Nhưng bên kia...” Vừa nói đến một nửa, anh ta đột nhiên nhớ ra gì đó, liền yên lặng nuốt nửa câu nói sau, hơi hổ thẹn nhìn Sa Thạch.

Nhưng anh ta không hề để ý chút nào, chỉ biết ăn com: “Bromance cả đời mà.”

Chàng trai trẻ đeo tạp dề tiếp tục ói máu: “Cậu còn muốn để tôi nuôi cậu cả đời sao?”

“Nếu không tôi đành chịu oan ức nhất xà phòng (2) cho cậu? Thích vị sả riêng không?”

(2) Tư thế nhất xà phòng: Chỉ việc quan hệ của đồng tính nam.

“Cút cút cút!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tướng Mạo Của Long Khiếu Thiên

Đối diện với người bạn đang gào thét, Sa Thạch bình tĩnh nhàn nhã nói: “Ai bảo quan hệ của chúng ta rất sát son chứ.”

Chàng trai đeo tạp dề cả mặt đầy máu: “... Tôi quen cậu thật sự là vận rủi tám đời!”

“Đừng nóng vội, không bao lâu nữa tôi có thể đưa tiền thuê nhà trước mấy tháng.” Sa Thạch vừa nói, vừa chỉ vào khung chat trong máy tính.

Chàng trai đeo tạp dề nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, một lát sau nói: “Đây chính là người mà cậu nói ‘khá thú vị’ sao?”

“Ừm.” Sa Thạch gật đầu, “Rất thú vị.”

“Cậu đừng vui mừng quá sớm.” Chàng trai đeo tạp dề không hề khách sáo đã kích anh ta, nói, “Chia ba bảy thế này tên Khiếu Thiên gì đó cũng chưa hài lòng, còn nói muốn cân nhắc, không chừng sẽ yêu cầu nâng giá lên đấy.”

“Không đâu.”

“Cậu chắc chắn như vậy à? Nhờ đâu đúng như tôi nói thì sao?”

Sa Thạch đưa tay vỗ vai “chủ nhà”, nói: “Đến lúc đó cậu mua lại trang web này cho tôi, để toàn thế giới biết, nó đã bị cậu quản lý.”

“... Cậu xem tôi là cái gì? Máy ATM sao?”

“Không, là máy ATM kiêm bảo mẫu.”

“...” Vẫn dám nói thế à! Chàng trai đeo tạp dề nổi giận, “Cậu có dám đánh cược với tôi không?”

“Đánh cược gì?”

“Nếu cậu thua, cậu phải giúp tôi làm hết việc nhà!”

“Được.” Sa Thạch gật đầu, “Còn nếu cậu thua, số lần làm cơm chiên trong một tuần không được vượt quá ba lần.”

“Tại sao yêu cầu của cậu không phải là bắt tôi làm việc nhà?”

“Bởi vì việc nhà vốn do cậu làm mà.”

“...” Này!!!

Mà bây giờ, Dịch Đề cũng đang tiến hành bàn bạc với Cecil về vấn đề liên quan đến “xuất bản”. Trong quá trình trò chuyện cô đã biết được một việc, sở dĩ ngài Rooney • Ismaila phát minh ra công cụ chuyển đổi tư duy này, một phần rất lớn liên quan đến đứa con trai đã qua đời của mình. Bởi vì mắc một căn bệnh bẩm sinh nên từ khi sinh ra, tay chân cậu bé đã rất yếu ớt, gần như không thể cử động, sau khi khó khăn sống đến mười tuổi thì qua đời. Trong quãng đời ngắn ngủi của mình, con trai ông gần như không thể tách rời bệnh viện, mà nguyện vọng lớn nhất khi còn sống của cậu chính là tự tay vẽ một bức chân dung của gia đình ba người. Đáng tiếc tâm nguyện này cuối cùng cũng không thể thực hiện được.

Dưới tình cảnh đó, người cha Rooney • Ismaila đã dành trọn vẹn hai mươi năm để phát minh ra công cụ chuyển đổi tư duy này. Không hề khuếch đại mà nói, kết quả phát minh đó đã làm thay đổi toàn bộ vũ trụ, mà điều càng khiến người ta quý trọng hơn chính là, ông đã quyền gần hết khoản lợi nhuận độc quyền thu được cho những trẻ em mắc phải căn bệnh bẩm sinh nghèo khó đó.

Trong tích tắc khi nghe xong câu chuyện này, Dịch Đề đã đưa ra quyết định.

“Chúng ta cũng làm như vậy đi! Để gửi lời chào đến ngài Ismaila, cảm ơn phát minh vĩ đại này của ông!” Địa cầu cũng được xem như một phần của vũ trụ, cô dùng số tiền kia trợ giúp cho người trên Địa cầu, cũng không tính là vi phạm ý định ban đầu của ông chứ? Dịch Đề vừa nói, vừa chọc chọc thân thể mềm nhũn của “đồng bọn”, “Cecil, anh cảm thấy ý này thế nào?”

Cecil giờ xúc tu quấn quanh ngón tay cô: “Cho dù cô lựa chọn ra sao, tôi cũng sẽ ủng hộ cô.”

Nghe câu nói này, Dịch Đề bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại, cô ho nhẹ hai tiếng, trêu đùa nói: “Sao lại có cảm giác nếu tôi giết người, anh sẽ đưa dao vậy.”

“Tiểu Đề, cô sẽ không làm chuyện như thế.” Thạch rau câu đang hoàng trình trọng nói, “Bởi vì cô là người tốt.”

“... Bỏ qua vụ phát thẻ gì đó đi.”

Tuy luôn được gọi là “người tốt bụng”, nhưng xưa nay cô vẫn không cảm thấy mình có gì tốt hơn những người khác, giống như bây giờ, sở dĩ có thể quyết định quyền số tiền kia cho người ngoài, lý do cơ bản nhất... Có lẽ là vì bây giờ cô cũng không thiếu tiền. Nếu đang đối diện với một bước ngoặt nguy hiểm, lựa chọn đầu tiên của cô e rằng chính là nhận lấy tiền tài. Dựa trên lý thuyết mà nói, cô chỉ đáng tặng những thứ mình không cần lắm cho người ngoài, cũng như rất nhiều người khác vậy thôi, vì vậy cô thật sự không tốt hơn ai cả.

Nghĩ vậy, Dịch Đề vừa định trả lời Sa Thạch, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện.

“Ký tên vào hợp đồng thì tính sao đây?” Yêu cầu chứng minh nhân dân của bản thân... Nếu có thể, cô không muốn cho bất kỳ ai biết “Long Khiếu Thiên” chính là mình. Tuy tỷ lệ bại lộ nhỏ đến không cần nhắc đến, nhưng cô vẫn không muốn mang đến cho Cecil bất kỳ nguy hiểm nào.

Điều cô không ngờ đến chính là, Cecil ngồi bên cạnh lại trả lời thế này:

“Chuyện này cứ giao cho tôi đi.”

“Hả? Thật sự có thể sao?”

“Ừm!”

Vì vậy, Dịch Đề lập tức yên tâm.

Bởi vì cô biết, nếu Cecil nói có thể, vậy anh nhất định sẽ làm được.

Cùng lúc đó, Sa Thạch và chàng trai trẻ đeo tạp dề Triệu Minh Khải cũng vừa ăn xong com chiên, lúc người phía sau đập Sa Thạch cố gắng bắt anh ta đi rửa bát, máy tính đột nhiên vang lên tiếng “ting ting ting”.

Hai người theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại.

[Long Khiếu Thiên] [20:11:31]: Sa Thạch đại nhân, tôi đồng ý xuất bản, có điều, tôi cảm thấy phần lợi nhuận anh được chia nên tăng lên, bởi vì nếu không có tiểu thuyết của anh, thì sẽ không có bộ manhua này.

Sa Thạch cười khẽ một tiếng: “Xem ra lần này người thắng cược lại là tôi.”

Triệu Minh Khải hừ một tiếng, cầm hai chiếc đĩa xoay người rời đi.

Đối với kết quả này, anh ta đã sớm dự đoán được, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đánh cược anh ta đều không thắng nổi tên cầm thú kia.

Sa Thạch quay đầu nhìn bạn mình một chút, sau đó lại châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, bắt đầu gõ chữ trên bàn phím.

Rất nhanh, Dịch Đề đã nhận được hồi âm, sau khi hai người thảo luận một lúc, rốt cuộc quyết định chia đôi. Tuy cô còn muốn nhường thêm một phần, nhưng Sa Thạch vẫn kiên quyết rằng đây là “thành quả lao động” của cô, cuối cùng, cô hoàn toàn nói không lại anh ta, đành phải thỏa hiệp.

Sau đó, Dịch Đề chủ động thêm tài khoản QQ của biên tập viên, vì lúc này họ đã tan tằm, do đó biên tập viên không online.

Sau khi tán gẫu với Sa Thạch thêm vài câu, Dịch Đề đóng laptop lại, đứng giờ đi tắm, cô đổ lọ thuốc cải tạo gen sơ cấp vào bồn tắm lớn, nằm nửa giờ, nước bị nhuộm thành xanh lam lại trở về trong suốt, điều này nghĩa là cô đã hoàn toàn hấp thu hiệu quả của thuốc.

Tiếp theo, Dịch Đề tiến vào không gian thổ nạp khoảng một hai giờ (tuy thổ nạp có lợi đối với cơ thể, nhưng nếu trong thời gian quá dài, cũng chỉ làm người ta cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa, thời gian tốt nhất để thổ nạp trong ngày là trước khi mặt trời mọc lúc sáng sớm, đáng tiếc Dịch Đề chỉ kiên trì được mấy ngày đầu, sau đó liền bị Chu công đáng gục, đã trở thành “ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới”...), cô phát hiện sau khi sử dụng thuốc cải tạo gen, hiệu quả thổ nạp hình như tốt hơn so với bình thường, tiếp đó cô luyện tập điều phối thuốc theo phương pháp mà sư phụ để lại.

Cô và sư phụ đều chỉ là những Linh thực sư sơ cấp, không thể chế ra rất nhiều loại thuốc trong sách cổ, vì linh khí trong cơ thể không đủ để duy trì đến khi thuốc được luyện chế xong. Cũng may phương pháp để chế thuốc sơ cấp cũng khá nhiều, nhưng ngoại trừ những phương pháp mà sư phụ tự sửa đổi để sáng chế ra, phần lớn những phương thuốc còn lại đều thiếu hụt rất nhiều vị thuốc. Trên thực tế, Dịch Đề đã tìm được một ít hạt giống trong công cụ giao dịch, đáng tiếc... Không gian vẫn không đủ rộng, cho dù mua về cũng không có nơi để trồng.

Trừ phi tìm được một “động thiên” khác, nếu không vấn đề này thật sự rất khó giải quyết.

Sau khi vẽ thêm mấy bức vẽ mới bằng công cụ chuyển đổi tư duy, mười giờ tối Dịch Đề lên giường nghỉ ngơi rất đúng giờ. Trước khi bước vào giấc ngủ, cô bỗng chú ý đến, thì ra hôm nay là ngày 01 tháng 09... Từ khi không cần đi làm, khái niệm về giờ giấc và ngày tháng của cô đã trở nên mờ nhạt.

Hôm sau khi đã rời giường, ăn xong điểm tâm, Dịch Đề không mở cửa tiệm ngay mà khởi động laptop trước tiên, phát hiện biên tập viên có tên “Formaldehyde” vẫn chưa thêm tài khoản của cô. Không chỉ vậy, rõ ràng đã đến giờ làm việc nhưng màu trên ảnh chân dung của anh ta vẫn xám.

Cô không để việc này trong lòng, chạy ra ngoài mở tiệm.

Vì ngày khai giảng đến gần, những ngày tiếp theo, con đường bên cạnh trở nên nhộn nhịp hơn rất nhiều, nhờ đó, thu nhập của Dịch Đề cũng tăng lên. Có điều, Tiết Dạ lại không đến nữa.

Đối với việc này, sau khi Dịch Đề hiểu rõ, lại hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đã quyết định cho dù thế nào cũng sẽ ủng hộ anh trai, thế nhưng, muốn thật lòng tiếp nhận một người “chị dâu” như vậy, cô vẫn cần một chút thời gian. Hơn nữa, miễn bàn đến việc cô cảm thấy anh mình hoàn toàn không biết thân phận thật sự của Tiết Dạ, anh trai từ trước đến nay vẫn luôn tin vào khoa học lại vừa ý một sinh vật phi khoa học, chuyện này thật sự quá... Bị kịch.

Có lẽ vì lượng khách trở nên nhiều hơn, mấy ngày nay khi đến đưa cơm, Lương Thần đều rất vội vàng, vừa ném đồ cho cô đã bỏ đi ngay. Có điều, Dịch Đề nghi ngờ sâu sắc rằng có phải tên này vẫn còn giấu chuyện cô không nói sự thật cho anh ta ở trong lòng hay không, nếu đúng như vậy... Hẹp hòi quá rồi đấy?

Buổi sáng một tuần sau, Formaldehyde rút cuộc thông dong đến muộn, thêm tài khoản QQ của cô, đồng thời kéo cô và Sa Thạch vào một nhóm thảo luận nào đó.

[Formaldehyde] (XXOOXXOO) [09:15:25]: Xin lỗi, tôi đến muộn.

[Formaldehyde] (XXOOXXOO) [09:15:35]: Mấy ngày trước không cẩn thận uống hơi nhiều, bị choáng tại chỗ trên bàn cơm, hôm qua mới chính thức xuất viện.

[Long Khiếu Thiên] (XXOOXXOO) [09:15:40]: ...

[Sa Thạch] (XXOOXXOO) [09:15:40]: Cái tên này của anh thật chuẩn đấy (1). (Đập bàn cười)

(1) Formaldehyde (Hay được biết đến là Metanol) là một hợp chất thường có trong rượu.

[Formaldehyde] (XXOOXXOO) [09:16:01]: Đừng nhắc đến nó, từ khi dùng bí danh này, tôi phải nhập viện vì uống rượu mấy lần, quá xui xẻo, qua một thời gian nữa tôi nhất định phải đổi tên.

Dịch Đề: “...” Cô cảm thấy, so với việc đổi tên thì không uống rượu nữa mới là lựa chọn chính xác hơn chứ?

Sau đó, ba người tán gẫu một lúc, cuối cùng thống nhất được “phương hướng hợp tác”. Đương nhiên, đây mới chỉ là phương hướng hợp tác, vì biên tập viên của web Ngụy Phong nhất định phải được tác giả nhượng quyền, mới có thể chính thức bàn bạc với nhà xuất bản, để đạt được lợi ích lớn nhất.

Vì vậy trước đó họ phải ký một hợp đồng nhượng quyền ủy thác đơn giản, đến khi bàn bạc mọi thứ xong xuôi, mới ký hợp đồng chính thức với nhà xuất bản.

Dịch Đề nhanh chóng nhận được hợp đồng mà biên tập viên gửi đến qua QQ.

Cô nhìn xuống phía dưới, phát hiện điều khoản hợp đồng rất đơn giản, nhưng phiền phức ở chỗ cần có bản sao chứng minh nhân dân: “Cecil, phải làm sao đây?” Cô nhìn đồng bọn người ngoài hành tinh của mình.

“Giao cho tôi đi.”

Cecil nhanh chóng in hợp đồng ra, tiếp theo, một xúc tu xanh lam quấn lấy cây bút bên trong ống đựng bút, đưa đến trước mặt Dịch Đề: “Cô ký tên hay tôi ký?”

“Anh ký đi.”

Cecil ký ngay lên giấy hàng chữ Thảo (2) rất tiêu chuẩn, Dịch Đề cố gắng nhìn mất 3 phút, rốt cuộc cũng nhận ra đây là ba chữ “Long Khiếu Thiên”, cô cảm thấy nếu anh đi làm bác sĩ chắc sẽ không tệ đâu.

(2) Thảo thư hay chữ Thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa.

Có điều...

“Cecil, nên ký tên thật vào đây chứ?”

Lúc cô đang nói, máy in lại tiếp tục vang lên “tít tít tít”.

Dịch Đề tò mò cầm lấy tờ giấy vừa được in ra, cẩn thận nhìn, kinh ngạc phát hiện đó là bản sao của giấy chứng minh nhân dân. Hơn nữa... Họ tên trên chứng minh nhân dân rõ ràng là... Long Khiếu Thiên!

“Cái này... Ở đâu ra vậy?” Dịch Đề kinh ngạc đến ngây người.

“Tôi làm.” Cecil trả lời, nhân tiện dùng xúc tu giải thích cho cô, “Tôi đã tìm kiếm qua nét đặc trưng bề ngoài của những người có cái tên này. Cô xem, khuôn mặt góc cạnh như hình ngũ giác, lông mày dài đến ngang tóc, môi chỉ dày 1 cm, còn có...”

Dịch Đề: “...”

Cô cảm thấy mình không thể nào nhìn thẳng vào những từ ngữ như “khuôn mặt như đao gọt”, “mày kiếm xéch nghiêng vào tóc mai”, “môi mỏng hơi ním” gì đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đây Là Con Trai Anh

Cuối cùng, dưới sự phản đối mạnh mẽ của Dịch Đề, bức ảnh trong bản sao chứng minh nhân dân mà Cecil tạo ra nhìn chung đã trở nên bình thường hơn một chút, mà tên thật cũng từ “Long Khiếu Thiên” chuyển thành “Long Tiểu Thiên”, khụ khụ, thực sự khó mà tin được, chỉ sửa một chữ thôi, cái tên cho người ta cảm giác thô bạo ngang ngược trong nháy mắt đã trở nên đáng yêu rồi.

Vì rất tin tưởng Cecil, Dịch Đề hoàn toàn không lo lắng bản chứng minh nhân dân trong tay mình sẽ bị phát hiện là đồ giả, bởi vì ít nhất bản thân cô hoàn toàn không thể nhìn ra nó là đồ giả.

Thế nhưng...

Dịch Đề nhìn chằm chằm vào phần họ tên, địa chỉ, thông tin được hư cấu hoá trong chứng minh, hơi lo lắng hỏi: “Nhờ đâu có người kiểm tra đối chiếu lại trong hệ thống đăng ký dân số, có khi nào sẽ bị lộ hay không?”

“Không đâu, trong kho tư liệu thật sự có thông tin liên quan đến nó.” Cecil khẳng định.

“... Anh đã làm gì với kho tư liệu của Trung Quốc chúng tôi rồi?!” Dịch Đề kinh ngạc, nhưng trước khi anh trả lời, cô lại yếu ớt khoát tay, “Đừng nói thì hơn.” Bởi vì cô thật sự không muốn biết.

Rất nhanh, sau khi đã quét hợp đồng và bản sao chứng minh nhân dân vào máy tính, cô đồng thời dùng dạng hình ảnh gửi chúng cho biên tập viên, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì “bây giờ Long Khiếu Thiên không ở trong nước”, vì vậy chỉ có thể dùng cách này để chuyển hợp đồng.

Đây cũng thuộc một trong những tình huống bình thường của web Ngụy Phong, vì vậy biên tập viên cũng không nghi ngờ.

Sau khi hoàn tất những việc này, tiếp theo chính là đợi hợp đồng chính thức, nhưng đây không phải chuyện mà Dịch Đề nên bận tâm.

“Dịch Đề!”

Trong sân đột nhiên truyền đến một giọng nam.

Sau khi ngẩn người, Dịch Đề đi đến kéo cửa sổ ra: “Lương Thần? Anh vào đây bằng cách nào?” Lại trèo tường sao?

“Đừng quan tâm đến việc đó.” Chàng trai trẻ người sói vừa thấy cô liền vội vàng chạy đến, cơ thể khéo léo nhảy lên, trượt qua vai Dịch Đề bước vào phòng, sau đó nắm lấy cổ tay cô, “Xem cho nó giúp tôi một chút!”

“Nó?” Lúc này Dịch Đề mới phát hiện, trong lòng Lương Thần đang ôm một “bọc đồ làm từ áo khoác”. Dưới ánh mắt chăm chú của cô, bọc áo khoác đen hơi run lên, một cái đầu nhỏ lộ ra. Cô rút tay về, che miệng lại, “Đây là...”

Dịch Đề kinh ngạc nhìn trừng trừng cậu bé khoảng ba, bốn tuổi đang lộ đầu ra khỏi bọc quần áo, khắp người nó bám đầy tro bụi, không thấy rõ dáng vẻ, khuôn mặt cũng không béo tròn như những đứa trẻ bình thường, trái lại hơi gầy nhon, đôi mắt cũng vì thế mà trở nên lớn hơn. Có lẽ vì chú ý đến ánh mắt cô, nó hơi co rúm lại, rụt rè quay đầu đi, dốc sức chui vào lòng Lương Thần, giờ một tay nắm chặt lấy áo anh ta, dường như đang cố gắng tìm kiếm sự che chở.

Nhưng đây không phải lý do khiến cô giật mình, nguyên nhân thật sự chính là... Rất giống Lương Thần, đứa bé này cũng... Có hai lỗ tai màu nâu.

Lương Thần hơi nghi ngờ gật đầu: “Không sai, nó chính là...”

“Con trai anh sao?”

“... Này!!!” Đuôi của Lương Thần sưng chút nữa vì tức mà xù lên, vặn lại cô theo bản năng, “Con của cô thì có!”

Dịch Đề: “... Tôi ở với ai mà có thể sinh ra đứa bé như vậy, anh sao?”

“Ai muốn sinh con cho cô chứ!!!”

Dịch Đề: “...” Trọng điểm là ở đây à? Hơn nữa, anh ta cho rằng mình mới là người sinh con sao? Cô luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Không, bây giờ không phải lúc nên quan tâm đến vấn đề này, “Nó thế nào rồi?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Lương Thần lại trầm mặt xuống, nhẹ nhàng kéo áo khoác trên người thẳng bé ra, nhân tiện xé quần áo nó đi, lộ ra một cơ thể gầy trơ cả xương, sau lưng còn có một chiếc đuôi lông xù màu nâu, hơi sưng vấy, trông cực kỳ đáng yêu. Mà trên lưng nó có một vết thương dữ tợn dài khoảng 10cm, như bị một vật sắc bén nào đó cắt qua, máu me đầm đìa, xương thịt lẫn lộn.

“Là ai làm vậy?” Dịch Đề nhíu mày, “Thật quá đáng mà.”

“Hừ, còn không phải do loài người vô đạo đức các cô sao?” Lương Thần tức giận mắng, “Trên thứ làm nó bị thương có một loại linh khí đặc biệt, vì vậy miệng vết thương vẫn không thể nào khép lại, nếu còn tiếp tục như thế, sớm muộn gì nó cũng mất máu mà chết.”

“Vậy phải làm thế nào mới được?”

“... Không phải cô là Linh thực sự sao? Chẳng lẽ không biết chuyện này?”

Dịch Đề: “...” Thật ngại quá, cô vẫn là người mới vào nghề, thật sự không biết gì cả! Thế nhưng, những lúc như vậy cũng chỉ có thể thử thôi, vì thế, cô vờ như đang tìm đồ kéo giãn kéo bàn, thật ra bên trong không có thứ gì quan trọng, nhưng cứu người cần dùng đến nước thuốc, Dịch Đề cũng không thể bỗng dưng lấy nó ra, vì vậy cần sử dụng đến hành động trung gian. Theo sự liên kết ngày càng sâu sắc với động thiên, cô phát hiện nếu muốn lấy thứ gì từ bên trong ra, không hẳn cần phải tiến vào, chỉ cần tập trung tinh thần nghĩ đến vật mình cần, nó sẽ lập tức xuất hiện trong tay cô một cách vô cùng tự nhiên, đương nhiên không bao gồm linh dịch lấy từ thảo dược, chúng vẫn cần cô đích thân vào điều chế.

Khi rút tay lại, cô đã cảm thấy ống nước thuốc được luyện chế ra theo phương pháp của sư phụ: “Thứ cái này xem.”

Lương Thần cầm lấy một ống nước thuốc, sau khi mở ra vội hỏi: “Dùng thế nào?”

“Uống vào hay bôi bên ngoài cũng được.”

Anh ta hơi gât đầu, điều chỉnh lại tư thế ôm, sau đó cẩn thận dùng tay lấy một chút nước thuốc bôi lên vết thương của cậu bé. Nó gào lên đau đớn, đuôi lông xù ngay lập tức dựng thẳng lên, theo bản năng ngoạm vào bả vai của chàng trai trẻ.

Lương Thần hơi nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn vết thương.

Một lát sau, máu thịt nơi đó dần dần nhẹ nhàng động đậy, lại qua một lúc, nó từng bước khép lại.

Lương Thần giãn mày, sau khi bôi nửa ống thuốc lên lưng cậu bé, liền kéo đầu nó ra khỏi vai mình, bắt đầu dứt thuốc. Có lẽ do biết mình đã phạm lỗi, nó ngoan ngoãn chiều theo hành động của anh ta, khoe miệng hơi dính chút máu từ vết cắn lúc nãy, hai tay vẫn nắm chặt lấy vạt áo Lương Thần, dường như sợ bị ném mất.

Dịch Đề chú ý đến bả vai tên người sói nào đó đã hoàn toàn bị máu thấm ướt đẫm, vội vàng đưa thêm một lọ nước thuốc: “Dùng cái này đi.” Nhưng cô không nghĩ tới mình lại nhận được một ánh mắt khinh bỉ.

“Cô rất giàu à?” Lương Thần tức giận hừ khê một tiếng, “Khi còn sống mỗi ngày bà ấy đều than vãn rằng thảo dược không đủ dùng, nếu biết sẽ nhận phải một tên ‘phá gia chi tử’ như cô làm đồ đệ, chết rồi cũng sẽ lật mặt mà bỏ dạy.”

“... Há?”

Anh ta nhìn “khôn mặt ngu ngốc” kia của cô, kéo áo trên bả vai xuống, bày ra vết thương đã khép miệng cho cô xem: “Khác với loài người yếu đuối các cô, cơ thể chúng tôi rất khỏe mạnh, vết thương này hoàn toàn không cần đến thuốc, cô vẫn nên giữ lại để bản thân dùng đi!”

Sau một phút im lặng, Dịch Đề chân thành nói: “Nếu anh muốn khuyên tôi đừng lãng phí thì cứ nói thẳng, không cần uyển chuyển như vậy.”

“Ai uyển chuyển? Cô đừng tưởng bở!” Người nào đó lại xù lông.

Dịch Đề: “...” Kiểu ngạo đến thế luôn sao, anh ta là người sói hay người mèo vậy?! Nhưng câu này chắc chắn không được nói ra, nếu không anh ta sẽ thẹn quá hóa giận đến mức nổi khùng mà lật nhà cô lên luôn mất, vì vậy cô đành hỏi, “Đừng rồi, đứa bé này từ đâu đến?”

“Nhặt ở ven đường lúc mua thức ăn sáng sớm.” Quán cơm của Lương Thần chỉ bán cơm trưa và cơm tối, vì vậy buổi sáng có thể ung dung đi mua thức ăn, không cần dậy quá sớm. Đương nhiên, thời gian “đưa cơm cho bà lão” lúc trước lại là chuyện khác.

“Nhặt...” Dịch Đề không nói gì, cô nhìn đứa bé trong lòng anh ta, thế này cũng có thể tùy ý nhặt được sao? Nhưng hình như, nó có vẻ hơi sợ cô thì phải.

“Đó là vì lúc trước thằng bé bị một người có tu luyện như cô chém.” Giọng điệu Lương Thần rất xấu, “Vì vậy theo bản năng cảm thấy sợ hãi hơi thờ của cô.” Khi đã tu luyện một thời gian dài, trên cơ thể người tu chân sẽ để lộ linh khí một cách tự nhiên, nếu đây là lần đầu tiên Lương Thần gặp cô, chắc

chấn có thể khẳng định rằng “cô là người kế thừa của bà lão”.

Dịch Đề vẫn không suy nghĩ đến việc che giấu linh khí, đến lúc này bị Lương Thần nhắc nhở mới nhớ ra phương pháp mà sư phụ đã dạy, nhanh chóng che giấu linh khí trên người. Rất nhanh, hơi thở của cô trở nên y như đúc với người bình thường.

Cậu bé nghiêng đầu qua, trong đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc, dường như đang khó hiểu “tại sao mùi của người này lại đột nhiên thay đổi”.

Mà Lương Thần lại nâng nó lên, liếc nhìn trên dưới sau đó “chậc” nhẹ một tiếng: “Bản thật, làm bản quần áo của chú rồi. Quỷ con, cho nhóc hai lựa chọn: Một, lần đi tắm hai, chủ quầy nhóc đi. Tự chọn đi.”

Dịch Đề: “...” Đây thật sự là lựa chọn sao?

Cậu bé “hức” một tiếng, hai mắt ngấn nước nhìn Lương Thần, một lúc sau, có lẽ do đã cảm thấy “người bảo vệ” này sẽ không đổi ý, nó cúi đầu có vẻ mất mát, gặm gừ khê một tiếng, hai lỗ tai mềm mại vốn cụp xuống bỗng dựng lên, đuôi hơi run nhẹ.

“Được, cứ quyết định như vậy đi.” Lương Thần vừa nói vừa ném nó vào lòng Dịch Đề, “Giao cho cô.”

“Khoan đã...” Dịch Đề luống cuống ôm lấy cậu bé, cảm thấy cả người cứng ngắc, “Dù sao anh cũng nên cho tôi chuẩn bị tâm lý chứ.” Đuôi, cái đuôi quần lên cánh tay cô! Lông xù, muốn sờ quá đi!

“Bây giờ đã chuẩn bị xong chưa?”

“...”

Không chỉ có cô, toàn thân thằng bé dường như cũng cứng ngắc. Tuy cái ôm này làm nó cảm thấy rất ấm áp dễ chịu, nhưng nó vẫn nhớ rõ, tuy bây giờ đã không còn, nhưng hơi thở trên người cô lúc này quả thật rất đáng sợ. Người có hơi thở giống cô, đã dùng một thanh kiếm rất đáng sợ...

Dịch Đề nhận ra điểm này, vô thức quay sang cầu viện người bạn đáng tin cậy nhất của mình: “Cecil...”

Thạch rau câu vẫn luôn yên lặng nhìn tất cả bằng nhẹ nhàng giờ một xúc tu đến trước mặt cậu bé, huơ huơ, lại huơ huơ.

Một phút sau, nó thử đưa tay ra muốn bắt lấy xúc tu này, nhưng vồ hụt.

Bắt.

Hụt.

Lại bắt.

Lại hụt.

...

Từ trò đùa giỡn nhìn như ấu trĩ này, Dịch Đề có thể cảm thấy rõ ràng, cơ thể thằng bé đã thả lỏng ra.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, giờ ngón cái với Cecil tỏ ý “Anh rất giỏi.”

Anh hơi thẹn thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Đề tôi đưa nó đi tắm rửa.” Nói xong, anh vô cùng “hiền lành” dùng xúc tu nâng cậu bé lên, mang nó vào phòng tắm.

Dịch Đề vốn tưởng rằng cậu bé sẽ sợ, không ngờ rằng mấy giây sau, cô lại nghe thấy tiếng cười của nó, tuy rất nhỏ, nhưng thật sự đang cười... Bất ngờ quá, tên Cecil kia... Lại rất được lòng trẻ con.

Nghĩ vậy, Dịch Đề lại hỏi Lương Thần: “Loại thuốc kia có tác dụng đối với cậu bé này không?” Cứ mãi lộ tai và đuôi như vậy thì không ổn lắm.

“Thuốc nào?”

“Chính là loại thuốc có thể giúp anh vượt qua đêm trăng tròn kia đây.”

Lương Thần khinh bỉ nhìn Dịch Đề: “Rốt cuộc cô ngu đến thể nào vậy?”

“Hả?”

“Nó không phải người sói, loại thuốc kia sao có thể có tác dụng với nó?”

Chương 26: Nếu Đến Gần Sẽ La Lên

“Ồ? Không phải sao?” Dịch Đề kinh ngạc, lại nhớ đến ngày đó nhìn thấy Lương Thần, “Nhưng tai và đuôi của nó đều giống anh mà...”

“Rất khác nhau!”

Dịch Đề bị anh ta nạt nộ đến run lên: Trông có vẻ rất tức giận...

Chàng trai trẻ mặt non nớt hít sâu một hơi, cố gắng tỉnh táo lại nói: “Nghe cho rõ đây, tai sói dựng vuông góc, không rủ xuống như phần lớn những loài chó thông thường, hơn nữa đuôi sói rủ xuống ở phía sau, không thường xuyên cong lên như đuôi chó. Vì vậy rất • khác • nhau!”

Dịch Đề hơi ghét bỏ xoa xoa mặt, thành công nhìn thấy sắc mặt anh ta trở nên xấu hơn, tràn ngập vẻ “Chỉ với phẩm chất của cô mà cũng dám ghét bỏ tôi sao?” Trước khi anh ta nổi điên một lần nữa, cô nói: “Tai quá thật...” Tuy lỗ tai, tóc và đuôi đều là màu nâu, nhưng tai Lương Thần thật sự dựng lên, không cụp xuống dưới như đứa bé này, có điều, “Đuôi của nó cũng rủ xuống mà.”

“Ngu ngốc!” Lương Thần khẽ hừ một tiếng, “Bây giờ nó không mặc đồ, nếu đuôi không rủ xuống, một số vị trí sẽ lộ ra không phải sao?”

Dịch Đề: “...” Hoa cúc bé nhỏ trong truyền thuyết à?

Khụ khụ, cô xem như đã biết bí mật vì sao chó tinh trong Anime đều rủ đuôi xuống rồi? Hóa ra là vì...

“Đen tối!”

“... Là anh làm tôi nghĩ đến mà?”

“Hừ.”

“...” Tên này vẫn thật khó ăn khó ở. Dù sao nói đi nói lại thì, “Nói vậy chẳng lẽ đứa bé này là người...”

“Không phải người đầu chó!”

Dịch Đề lau mồ hôi, hơi chột dạ nói: “Tôi đâu định nói nó là người đầu chó.” Từ khi gây ra lỗi lầm lần trước, cô có tìm xem một vài hình ảnh, phát hiện sự hiểu lầm kia lớn đến mức nào.

“Là khuyến yêu.”

“À.” Cô mắt nhắm mắt mở mà gật đầu, “Cùng một loài với anh à... Ánh mắt đó của anh là ý gì?”

“Kém rất xa!” Lương Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nó là yêu quái của các quốc gia phương Đông, mà những thông tin liên quan đến nguồn gốc của bộ tộc chúng tôi được tìm thấy từ những bản thảo thời châu Âu.”

“Vậy cũng có nghĩa, một bên là sản phẩm trong nước, bên còn lại là hàng nhập khẩu.” Dịch Đề thông suốt nói.

“...”

“Anh cứ xem như tôi chưa nói gì đi.”

Sau khi nghe giảng một buổi “tri thức về yêu quái bốn phương” khoảng nửa tiếng, Dịch Đề rốt cuộc được Cecil cứu vớt. Như lúc rời đi, anh dùng xúc tu nâng chú khuyến yêu nho nhỏ sạch sẽ trở về phòng, nó được bọc bằng chiếc khăn tắm trắng, cả người bốc lên một ít hơi nước, quả thật như một chiếc bánh bao vừa ra lò. Dọc theo đường đi, xúc tu của thạch rau câu thỉnh thoảng lại động đậy lên xuống, theo động tác của anh, cậu bé cười đến không ngậm miệng lại được, trông rất vui vẻ.

Điều khiến Dịch Đề kinh ngạc chính là...

“Tai và đuôi của nó đâu?”

“Đương nhiên là thu lại rồi.” Lương Thần khinh bỉ nhìn cô, nói, “Khuyến yêu không giống với người sói, trời sinh nó đã có thể khống chế yêu lực rất tốt, sở dĩ lúc này như vậy là vì nó đã bị đánh hiện ra nguyên hình. Bây giờ vết thương khép lại, dĩ nhiên nó có thể biến trở lại hình dáng con người.”

“Thì ra là thế.” Quả nhiên hàng trong nước rất ghê gớm. Dịch Đề nhìn cơ thể bóng loáng của chú khuyến yêu, sau khi lục tủ quần áo một lúc, cô tìm được một chiếc áo thun sọc trắng xanh đã không vừa với mình nữa, nhưng còn chưa đến gần, cậu bé được Cecil đặt lên giường lại trở nên cảnh giác, co người

lại, ôm chặt mấy xúc tu không buông.

Dịch Đề: "...” Quả nhiên mình đã bị ghét sao? TAT. Mặc dù là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng cô vẫn hơi buồn bã một chút.

Cecil dùng xúc tu sờ đỉnh đầu nó: “Đừng sợ, không phải vừa nãy đã nói rồi sao? Tiểu Đề là người tốt.”

Dưới sự an ủi của anh, cậu bé ngẩng đầu lên lén lút nhìn Dịch Đề, ánh mắt có vẻ không đề phòng như vậy nữa. Cô nắm lấy cơ hội, thò lồng chiếc áo thun từ trên đầu nó xuống người, quả nhiên không có bất kỳ sự phản kháng nào. Cứ như vậy, cô vừa mặc quần áo cho chú khuyển yêu, vừa nghĩ nên bảo Lương Thần đi mua cho nó vài bộ quần áo trẻ em.

Không thể không nói, sau khi tắm rửa sạch sẽ có thể nhìn ra rõ ràng, đứa bé này có một khuôn mặt rất đẹp, tóc nâu mềm mại xõa tung trên vai, trông rất giống một bé gái. Đôi mắt của nó cũng hơi nâu, chỉ là trong đó hiện ra một chút sợ sệt và né tránh, không biết lúc trước đã phải trải qua những chuyện gì.

“Đúng rồi,” Lương Thần đặt tay lên đỉnh đầu nó, “Suýt chút quên hỏi, quý con, nhớ tên gì?”

“... Hồng Diệp.”

“Sinh ra vào mùa thu sao?”

Gật đầu.

“Được rồi, đi thôi.” Chàng trai trẻ vừa nói, vừa ôm đứa bé vào lòng, quay người nhảy ra khỏi cửa sổ, vờng vàng đáp xuống sân.

“Anh đi bằng cửa đằng hoàng cho tôi!” Dịch Đề bất đắc dĩ hô to.

“Lần sau đi.”

“...”

Cứ như vậy, người nào đó đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên “đi” mất.

“Thật đúng là...” Dịch Đề thở dài, sau đó nhìn Cecil đang đứng bên cạnh, cười nói, “Cecil, sau này anh sẽ là một người cha tốt.”

“Xèo xèo...”

“...” Cô đã nói gì khiến người khác thẹn thùng sao?

“Tiểu Đề, có, có nhanh quá không?” Bánh pudding cố gắng muốn hợp lại thành hình, sau khi thất bại n lần mới miễn cưỡng thành công, hơi lấp bắp nói.

“Hả?” Có phải có chỗ vi diệu nào đó đã gây ra hiểu lầm gì không?

Cecil hơi ngượng ngùng nói: “Cô là một người rất tốt...”

Dịch Đề: “...” Linh cảm chẳng lành.

“Nhưng chúng ta chưa đủ hiểu rõ lẫn nhau, bây giờ kết hôn có nhanh quá hay không?”

“!!!” Dịch Đề thấy có một tiếng sấm xẹt qua đầu mình, cả người trong nháy mắt bỗng trở nên không ổn: “Kết, kết hôn sao?” Cô nói những chữ này lúc nào há!

Bạn học Slime xấu hổ gật nhẹ đầu: “Không phải lúc nãy cô vừa cầu hôn tôi sao?”

“Hả?”

“Cô nói tôi sẽ là một người cha tốt.”

“... Anh lại thấy thứ tập tục kỳ quái này ở đâu hả?”

“Ồ quê hương tôi.” Bây giờ, Cecil rút cuộc cũng phản ứng lại, hình như mình đã hiểu lầm gì rồi, trong lúc vừa xấu hổ vừa lúng túng anh liền biến trở về dạng bánh bột lớn, “Địa cầu không có tập tục như vậy sao?” Nói đối phương sẽ là một người cha tốt chẳng khác nào nói “Tôi muốn sinh con cho anh”, đang tìm kiếm...

“Dù sao Trung Quốc của tôi chắc chắn không có!” Dịch Đề xoa trán, “Vì vậy anh đã hiểu lầm 100% rồi.” Nói đi nói lại, cô cũng vừa bị một Slime Monster từ chối, rốt cuộc bản thân mình kém cỏi đến mức nào chứ?

“...” QAQ

Cecil cũng cảm thấy không ổn.

Vì vậy anh liền chui xuống gầm giường.

Dịch Đề: "...” Trách cô à?

Cô bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc nên đổ dành đồng bọn của mình ra khỏi gầm giường bằng cách nào, xúc xích nướng được không?

Ngay lúc cô đang buồn rầu, có một người trẻ tuổi đi đến con đường này.

Anh ta mặc một chiếc áo đạo sĩ màu xám, lưng đeo một ba lô đen và một chiếc hộp gỗ màu vàng sẫm, trên đầu không đội mũ đạo sĩ mà giữ lại mái tóc đen kịt đã được cắt tỉa gọn gàng, bên trái còn có vài sợi tóc được nhuộm vàng và trắng. Cách ăn mặc kết hợp giữa cổ điển và hiện đại hiếm thấy này thỉnh thoảng sẽ thu hút vài ánh mắt kỳ dị trên đường, nhưng anh ta rõ ràng đã quen với việc này, vì thế vẫn thản nhiên bước tiếp.

Trong ngõ nhỏ vừa hay có một ngọn gió thổi qua, mái tóc anh ta hơi lay động, ống tay áo khẽ phất lên, vạt áo tung bay lộ ra...

Một đôi giày thể thao hiệu Nike.

Nhìn kỹ lại, dấu tick đặc trưng của thương hiệu này hình như bị in ngược, đúng vậy, trong lúc làm ra sản phẩm, nơi bán hàng nhái rõ ràng đã không hề cẩn thận để làm cho đúng.

"Meow..."

Con mèo ngồi xồm bên vai trái anh ta lười biếng ngáp một cái, nó là một con mèo nhà lông ngắn vàng trắng thông thường, tên khoa học là "mèo nông thôn Trung Hoa", thế nhưng, một con mèo như vậy, lại có thể mở miệng nói chuyện: "Hơi thở đứt đoạn rồi." Giọng nói non nớt, khó phân biệt là đực hay cái, còn có chút khàn khàn.

"Đứt đoạn rồi?" Chàng trai trẻ có khuôn mặt tỏa nắng kinh ngạc, điều làm anh ta kinh ngạc không phải con mèo biết nói chuyện, mà là lời nó nói, "Tên yêu quái nhỏ kia chắc chắn không thể tự làm được việc này, nếu thế, có người khác ra tay sao?"

"Có lẽ là vậy." Con mèo lại ngáp một cái, tiện tay cọ móng vuốt lên đầu anh ta mấy lần, "Muốn đến đó xem chút không? Có điều tôi nghĩ nên lập tức rời đi thì tốt hơn."

"Tại sao?"

"Bởi vì quanh đây là vùng cấm."

"Nơi này sao?" Chàng trai trẻ càng thêm kinh ngạc, trong lòng những người thuộc thế giới như bọn họ đều hiểu rất rõ, nơi gọi là "vùng cấm", chính là phạm vi thể lực mà những vị đứng đầu trong giới phân chia ra. Những vị này rất có tiếng tăm, thanh danh hiển hách, trong số đó có vài người lánh đời ở ẩn, bất kể là ai, nếu muốn "làm việc" trong phạm vi quản lý của họ, nhất định phải đến tận cửa thăm hỏi, nhận được sự cho phép thì mới hành động.

Nếu không chính là tự đâm đầu vào chỗ chết.

"Không phải lúc dạy dỗ ông cụ kia đã nói rồi sao?" Con mèo lông vàng trắng khinh bỉ liếc anh ta, dường như đang nói "Chuyện này cũng không nhớ nổi sao? Tên người phạm ngu xuẩn này!"

Chàng trai trẻ cười gượng hai tiếng: "Chẳng phải lúc đó tôi đang ngủ sao?"

"Lần nào anh chả ngủ?"

"Khụ khụ khụ, chúng ta đừng đề cập đến vấn đề này nữa." Người nào đó lặng lẽ chuyển đề tài, "Đúng rồi, nơi này thuộc phạm vi thể lực của ai?"

"Ông lão kia không nói rõ." Con mèo khẽ liếm móng vuốt, chậm rãi nói, "Hắn là người đã sống ẩn dật, vì vậy anh tuyệt đối không được làm bừa."

"Biết rồi." Chàng trai trẻ dứt khoát nói, "Tôi chỉ muốn tìm tên nhóc yêu quái kia thôi, không làm bất kỳ chuyện dư thừa nào đâu."

"Tốt nhất là như vậy."

Không bao lâu sau đó, với sự chỉ dẫn của con mèo ngồi trên đầu vai, anh ta dừng lại trước lối vào của một cửa tiệm.

"Chính là chỗ này sao?"

"Ừm, hơi thở của nó quả thật đã đứt đoạn ở quanh đây."

"Ồ..." Người trẻ tuổi sờ cằm, cố gắng suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, cửa cuốn hơi động, bỗng nhiên được đẩy lên cao, lộ ra căn phòng đầy hoa tươi và một cô gái đang chậm rãi thả tay xuống.

Con người chàng trai trẻ ngay lập tức thu lại.

“Dịch... Đề?”

Lúc này Dịch Đề mới nhận ra ngoài cửa có người, vội vàng quay đầu lại, cẩn thận nhìn anh ta vài lần, sau đó nhủ mày: “Xin hỏi anh là...” Khá quen, nhưng không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Lúc nói chuyện, cô đến gần anh ta theo bản năng.

Lại không ngờ rằng...

“Đừng đến đây! Nếu đến nữa tôi sẽ la lên đấy!!!”

Chàng trai trẻ kia bị cô dọa, vừa hét lên vừa không ngừng lùi lại phía sau, lao đảo ngã mông xuống đất, còn gắng sức giơ tay ra ngăn cô đến gần, thật sự rất giống như đã từng bị cô này nọ kia cả trăm lần rồi vậy.

Dịch Đề: “...”

Cô hẳn là chưa từng làm... Những chuyện đó nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hình Như Lại Yêu Cậu Rồi

Để tránh bị chú cảnh sát lấy tội danh “vô lễ với đàn ông nhà lành” nhốt vào phòng tạm giam, Dịch Đề không thể không dừng bước, giữ một khoảng cách với anh ta.

“Xin hỏi...”

“Đừng đến đây!”

“Tôi không đến... Tôi chỉ muốn hỏi...”

“Tránh xa tôi ra một chút!”

Dịch Đề: “...” Cô rốt cuộc đã làm chuyện gì với anh ta vậy?

Vào đúng lúc này, cô đột nhiên nhớ ra.

“A!”

“Lục Không? Cậu là Lục Không, đúng chứ?”

Chàng trai trẻ ngẩn người, vẻ mặt phức tạp vừa vui vừa buồn lại xen lẫn chút hoảng sợ: “... Cậu còn nhớ tôi sao?”

Dịch Đề: “...” Không nhớ mới là lạ!

Dù thế nào họ cũng là bạn học thời cấp ba, tuy chỉ cùng trường, không cùng lớp. Thế nhưng, năm đó người này đã viết một bức thư tình cho cô, đây cũng là lần đầu tiên trong đời Dịch Đề nhận được một bức thư tình, sau đó... Không có sau đó nữa.

Lúc đó do cô quá trẻ người non dạ, dưới sự “dụ dỗ” của anh trai, cô đã đưa bức thư tình này cho anh. Sau đó mỗi khi gặp Lục Không, anh ta liền trở nên như vậy, vừa thấy cô đã không thể khống chế được thét to lên rồi ra sức chạy trốn, hoàn toàn không dám đến gần. Hơn nữa sau đó không lâu, anh ta đã chuyển trường. Thật ra cô cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc năm đó anh trai đã làm ra chuyện khiến người người oán giận gì với tên này.

“Sao cậu lại ở đây?” Lục Không cảm thấy vừa nãy lẽ ra mình nên nghe lời A Khương, kiên quyết rời đi, nếu không sao lại tình cờ gặp phải con ác mộng lớn nhất đời anh ta chứ! TAT

“Đây là cửa hàng tôi mở.” Dịch Đề chỉ tiệm bán hoa phía sau lưng. “Sao cậu lại ở đây?” Còn mặc mấy thứ quần áo kỳ lạ kia nữa...

“À, ha ha, tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Lục Không cảm thấy mình nên đặt thành phố này vào “khu vực nguy hiểm”, anh ta cố gắng bỏ chạy, lùi lại mấy bước, “Ủm, đi ngang thôi mà, đừng để ý đến tôi.” Quyết định chạy đi.

Dịch Đề: “...”

Nhưng chưa chạy được mấy bước, anh ta đột nhiên dừng lại.

Nguyên nhân là vì, A Khương ngồi trên vai nói một câu...

“Trên người cô ta có mùi của tên yêu quái kia.”

Dịch Đề đang không biết nói gì, đột nhiên thấy người nào đó quay trở lại, khó xử nhìn cô nở nụ cười: “Dịch Đề, tôi có chút việc muốn hỏi cậu.”

“Được thôi.” Cô hơi gật đầu, chỉ cửa tiệm bên trong, “Vào trong ngồi không?”

“Vào, vào trong?” Lục Không run chân.

“Yên tâm đi, anh trai tôi không ở đây.”

“Thật sao?” Giọng nói chàng trai trẻ vì kích động mà hơi biến đổi.

Dịch Đề: “...” Vậy mới nói, anh à, rốt cuộc anh đã để lại cho người ta bóng ma tâm lý nặng nề đến mức nào vậy?

Vì thế, với sự đảm bảo rằng “Dịch Thiệu sẽ không biết chuyện này” của Dịch Đề, Lục Không lau mồ hôi trên trán, nhân tiện phỉu chút bụi ở mũi, thất thểu theo cô vào tiệm.

“Uống trà không? Hay thứ khác?”

“Trà là được rồi.”

Sau khi ngồi xuống, anh ta đánh giá xung quanh một chút, lại quay đầu nhìn chú mèo đang ngồi xõm trên bàn, nó hơi lắc đầu, tỏ ý trong tiệm không có mùi của tên nhóc yêu quái kia.

“Môi trường nơi này của cậu không tệ lắm.”

“Tôi cũng rất thích nơi này.” Dịch Đề cầm hai tách trà đi tới, đặt lên bàn.

Lục Không cúi đầu nhìn tách trà, vui vẻ nói: “Cậu phát tài sao?” Lúc nói chuyện, anh ta hít một hơi thật sâu, gạt gù đắc ý, “Trà ngon, tiếc rằng ngâm trà không đúng cách.”

Dịch Đề: “...” Đây, tát vào mặt chủ ngay tại chỗ như vậy thật sự rất hay ho à?

Có điều trải qua chuyện vừa rồi, anh bạn này đã vẽ nên dấu bằng trong mắt cô, vì vậy cho dù anh ta làm ra chuyện gì, cô cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Nghĩ vậy Dịch Đề liếc nhìn tách trà trong tay, đây là trà do sư phụ đã để lại, cô không rảnh lắm về những thứ này, chỉ dựa theo nguyên tắc “không thể lãng phí” pha một ít uống, bây giờ nhìn lại, hình như cô đang phung phí của trời.

“Đúng rồi, tôi nghe nói bây giờ cậu đang làm giáo viên mà.” Lục Không tò mò hỏi, “Sao lại mở tiệm bán hoa?”

“Có lẽ do tôi không có năng khiếu trong việc dạy học.” Dịch Đề nhún vai, hỏi ngược lại, “Cậu thì sao, khi ấy lại đột nhiên chuyển trường, sau này học tiếp ở đâu?”

“Đừng nhắc đến nó nữa,” Vừa nhắc tới chuyện này, trên mặt Lục Không lộ vẻ phiền muộn, “Tôi bị ông lão kia... ông nội tôi ép về trường cấp ba ở gần nhà học, nói là để tôi vừa đi học vừa kế thừa gia nghiệp gì đó.”

“Kế thừa gia nghiệp sao?”

“Đúng vậy.” Chàng trai trẻ kéo kéo áo bào đạo sĩ trên người, “À,” Anh ta lấy một tấm danh thiếp từ trong ngực áo, đưa tới trước mặt Dịch Đề, “Cho cậu cái này, cậu hay bạn cậu cần gì cũng có thể tìm tôi, tôi sẽ giảm cho các cậu 8%.”

Dịch Đề nhận lấy tấm danh thiếp, vừa nhìn đã đổ mồ hôi lạnh, vì phần giới thiệu rất vô căn cứ trên đó viết: Người thừa kế của đạo giáo chính tông, chương môn đời thứ 37 của Linh Sơn phái (đang trong quá trình cạnh tranh), một trong mười người trẻ tuổi xuất chúng nhất đạo môn (dự bị),...

Lại nhìn xuống phần phạm vi nghề nghiệp: Lo chuyện cưới tang, bắt ma đánh yêu quái, xem tướng, phong thủy, giám định đồ cổ, vệ sĩ cho người yêu, chuyên gia hẹn hò, thúc đẩy ly hôn, làm cha giả, giúp ký tên vào bài thi, nhận làm bài tập nghỉ đông và nghỉ hè,...

“Phạm vi này... Thật đúng là rộng.” Quả thật không nhìn thấy biên giới.

“Đương nhiên,” Lục Không kiêu ngạo dựng thẳng ngón cái, chỉ vào chính mình, “Chuyên nghiệp, đáng tin cậy.”

“... Ha ha.” Ngoại trừ thế này cô thật sự không biết nên nói gì, làm gì mới phải.

“Có khách nhớ giới thiệu cho tôi đây.” Lục Không lại nhấp một ngụm trà, bắt đầu kể khổ, “Bạn không biết đâu, người trong nước bây giờ đã mất đi tín ngưỡng, hoàn toàn không tin vào ma quỷ và thần linh! Cứ tin vào một tôn giáo nào đó, sẽ gửi gắm được bao nhiêu tinh thần, đúng chứ! Điều quan trọng chính là có thể cải thiện chuyện làm ăn của tôi! Đáng thương thay, tôi tu luyện thành công được xuống núi, vốn cảm thấy với năng lực của mình, tuy không thể nói sẽ thành người giàu nhất thế giới, nhưng ít nhất cũng có thể làm tổng giám đốc, nhậm chức CEO, cưới một cô vợ trắng trẻo xinh đẹp lại giàu có, hướng đến đỉnh cao của cuộc đời...”

“Rột...”

Hai tay Lục Không che bụng, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên lúng túng.

Con mèo ngồi xôm ở đầu bàn nghiêng đầu sang chỗ khác, rõ ràng không dám nhìn đến dáng vẻ mặt đáng xấu hổ của người nào đó.

Dịch Đề cố gắng giả vờ không nghe thấy.

“Rột...”

Lục Không vỗ vào bụng mấy cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói tiếp: “Nào ngờ đến Thiên Kiều đoán mệnh cho người ta mà cũng bị đánh đuổi... Tôi qua tôi chỉ ăn một bát mì, điểm tâm sáng nay vẫn chưa được ăn...” TAT

Dịch Đề xoa trán: “Tôi mời cậu ăn.” Dù thế nào năm đó tên này cũng là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường, sao lại rơi vào tình cảnh đau lòng như vậy? Quả nhiên, thời gian thật sự là một con dao mổ lợn mà, tàn nhẫn, tuyệt tình.

“Thật sao?”

“Ừm.” Cô hơi gật đầu, “Bạn muốn ăn những gì?”

“Dịch Đề!” Chàng trai trẻ kích động rơi lệ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, “Tôi cảm thấy mình lại sắp yêu cậu nữa rồi! Cậu đúng là một người tốt!”

Nếu như nghe được nửa câu đầu cô sẽ chỉ cảm thấy căng thẳng, nhưng khi nghe đến nửa câu sau, Dịch Đề ngay lập tức đen mặt, lại phát thè người tốt cho cô sao? Khóe miệng cô co giật, yên lặng nói ra hai chữ: “Dịch Thiệu.”

“A a a a tôi sai rồi, tôi không dám nữa đâu!” Ôm đầu!

Dịch Đề lấy điện thoại ra, vừa gọi vừa hỏi: “Ăn cái gì? Tôi đặt giúp cậu.” Cửa hàng bán đồ ăn sáng gần trường học thường sẽ kinh doanh đến buổi trưa hoặc chiều, vì vậy cho dù bây giờ đã hơn mười giờ, họ vẫn còn đồ để bán.

“Khụ khụ, sức ăn của tôi khá lớn, không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao.”

“Vậy tôi muốn một phần há cảo, một phần sủi cảo, mười cái bánh bao thịt, mười cái bánh tiêu, thêm hai cốc sữa đậu nành.”

“...” Khóe mắt Dịch Đề giật giật, ma xui quỷ khiến bỗng dừng hỏi một câu, “Muốn ăn mì sợi không?”

“Có nữa sao? Vậy cho tôi một mì hoành thánh nữa, nhiều hành không ớt.”

Con mèo trên bàn dứt khoát nằm sấp xuống, hai tay che mặt, hoàn toàn không muốn nhìn đến người đã lập khế ước với mình... Thật sự quá mất mặt! Quả nhiên vẫn nên bỏ hân mà đi mới tốt, đúng không?!

“Đúng rồi, mèo của cậu muốn ăn gì không?” Dịch Đề lại hỏi.

“Trong những món vừa gọi lúc nãy đã có phần của nó rồi.” Lục Không ôm chú mèo trên bàn vào lòng, vuốt ve nó vài cái, vẻ mặt ngay lập tức trở nên dịu dàng, “Chúng tôi là anh em tốt mà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.”

“Thật không?” Dịch Đề nhìn vẻ mặt anh ta, tâm trạng từ bất lực chuyển thành thoải mái, “Tôi nhớ tiệm này bán cá kho rất ngon, muốn gọi một phần không?”

“Hai phần đi.” Lục Không giơ hai ngón tay, cười xán lạn, “Tôi cũng muốn ăn.”

“...”

Cứ như vậy, cuộc gặp gỡ bất ngờ này của Dịch Đề với bạn học cũ, vô tình đã trở thành bữa cơm mời bạn của cô. Sau khi cảm thấy “không còn gì để nói”, cô lại cảm thấy khá thú vị.

Không thể không nói, tên Lục Không này quả nhiên không lừa cô, xem ra thật sự đã đói bụng rất lâu, sức ăn như ba bò chín trâu, ngấu nga ngấu nghiến. Có điều, anh ta vừa húp mì soàn soạt, vừa mở nhân bánh bao thịt và há cảo ra, đưa phần nhân thịt bên trong sang chú mèo nhỏ bên cạnh, còn bản thân ăn phần vỏ bánh... Trong mắt Dịch Đề, cảnh tượng hiếm thấy này lại tỏa ra hương vị ấm áp nhân nhật.

Khoảng nửa giờ sau.

Lục Không hài lòng ôm bụng nằm vật trên ghế, hai chân duỗi thẳng, say sưa thở dài: “Thật hạnh phúc...” Con mèo nằm trên đùi anh ta cũng làm động tác tương tự, bốn chân nhỏ duỗi ra, làm người ta nhìn thấy không nhịn được cười.

“Cậu nói quá có phải không?” Dịch Đề rót cho anh ta một cốc nước, trêu đùa nói: “Nào, uống chút trà để dầu mỡ trôi bớt đi.”

“Tôi không nhớ để chúng trôi.” Lục Không vỗ bụng, “Không biết lúc nào mới có thể ném vị dầu mỡ một lần nữa.”

Dịch Đề nói: “Cậu không phải...”

“Đúng vậy đấy.” Lục Không nào nề nói, “Thời buổi này làm cái gì cũng không dễ dàng.”

“Không phải phạm vi nghề nghiệp của cậu rất rộng sao?”

Chàng trai trẻ lắc đầu thở dài: “Áp lực cạnh tranh quá lớn! Ví như việc xem phong thủy cưới hỏi tang lễ đấy, rất nhiều khách thà tin tưởng mấy lão già lừa đảo cũng không chịu tin những người có tài được học hành bài bản như tôi.”

Dịch Đề: “...” Tìm được điểm đáng tin tưởng trên người anh ta đi rồi hẵng nói tiếp, đúng không?

“Vệ sĩ cho người yêu lại cần có giấy chứng nhận chuyên nghiệp liên quan, tôi tốn ba trăm đồng mua giấy chứng nhận giả lại bị đánh giá là bằng cấp quá thấp!”

Dịch Đề: “...” Tên này hoàn toàn tính sai điểm quan trọng rồi nhỉ?

“Còn khi nhận lời mời làm nhân viên mát-xa, cũng có người động tay động chân với tôi, có lần một người đàn ông... Khụ khụ, đừng đề cập đến chuyện này.”

Dịch Đề: “...” Khụ khụ, thật ra chuyện này có thể nhắc tới một chút mà.

“Thời đại này quan hệ nam nữ lại quá phức tạp, tôi giúp người ta hẹn hò hay ly hôn cũng chưa từng thành công, cuối cùng, tôi chỉ có thể kiếm tiền từ học sinh sinh viên.” Lục Không thở dài, “Nhưng thời buổi này tiền của học sinh cũng không dễ kiếm! Từ khi có một giáo viên hỏi tôi ‘Cha của ba tên nhóc lớp tôi đều là anh, sao họ lại không giống nhau?’, tôi đã mất đi sự tin cậy của đông đảo học sinh sinh viên.”

Dịch Đề nghe xong suýt lăn ra cười, nhưng suy xét đến việc làm thế hình như không hay ho lắm, đành cố gắng an ủi anh ta: “Ít nhất cậu còn có thể giúp học sinh làm bài tập mà?”

“Đừng nhắc đến nó.” Lời còn chưa dứt, Lục Không lại ủ rũ nói, “Bây giờ bài tập của học sinh tiểu học không biết là thứ quái quỷ gì nữa! Tôi nói thử cho cậu nghe, chân trừ giày cộng bãi cỏ bằng cái gì?”

Dịch Đề: “... Đây là đề toán sao?”

“Ngữ văn.”

“Hả...”

“Đáp án là ‘làm ra làm, chơi ra chơi!’”

“...”

“Lại thêm một đề nữa, giải phẫu ếch xanh, chỉ giữ lại hai phần ba của thân trên!”

“... Đây cũng là đề ngữ văn sao?” Hơi đáng sợ rồi đấy?

“Đáp án là ‘có đầu không có đuôi!’”

“Còn muốn tiếp tục không?”

“Quên đi...” Dịch Đề cũng cảm thấy bó tay, học sinh tiểu học bây giờ đều phải làm mấy thứ đề bài quỷ quái gì vậy?

“Cậu xem, đáng giận nhất chính là, tôi vắt hết óc làm bài tập, thằng nhóc kia lại lấy lý do ‘chú làm bài tập quá chậm, cháu lấy tiền mua kem ăn rồi’ làm cái cớ, cuối cùng chỉ đưa tôi mười đồng, tôi chỉ vừa trừ nó một cái đã có ba bốn người cầm dao phay tới nói muốn liều mạng với tôi, cho rằng tôi bắt nạt con trai họ, người bị bắt nạt là tôi mới đúng!”

“...”

“Tên nhóc đó còn rất gian trá, lại mở ra dịch vụ làm bài tập thuê của riêng nó, một ngày năm mao tiền, rẻ hơn so với tôi làm rất nhiều, từ đó cũng không còn ai đến chỗ tôi.”

Nói tới đây, Lục Không quả thật sắp rơi giọt lệ đau thương.

Dịch Đề nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc nhìn không được nữa, đưa tay ra khẽ vỗ vai anh ta: “Cậu... Nén bi thương.”

“...” TAT

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đạo Sĩ Gặp Yêu Quái

Tuy cảnh ngộ của người bạn học cũ này dường như rất đáng buồn, nhưng Dịch Đề cảm thấy nó cũng liên quan chặt chẽ đến bản thân anh ta. Sau khi thở dài, cô hỏi: “Cậu không nghĩ đến chuyện tìm một công việc... Bình thường chút sao?” Cô vốn muốn nói “đứng đắn”, nhưng nghĩ lại cảm thấy không ổn lắm.

“Cậu cho rằng tôi không muốn à?” Lục Không cũng chẳng buồn chú ý đến cô, chỉ than thở nói, “Dựa theo điều kiện cơ thể tôi lúc này, cho dù đi xây dựng cũng có thể kiếm tiền. Đáng tiếc ông lão nhà tôi không cho phép, tôi cũng không còn cách nào khác. Haiz, đừng nhắc đến mấy chuyện đau lòng nữa, đứng rồi, tôi tìm cậu làm gì nhỉ?”

Dịch Đề: “... Cậu hỏi tôi sao?”

“À.” Chàng trai trẻ vỗ trán, “Là thế này, tôi muốn hỏi cậu từ hôm qua đến nay có thấy thứ gì đặc biệt hay không?”

“Cậu muốn nói thứ gì?”

“À, một người kỳ lạ.”

Dịch Đề yên lặng nâng tay lên, chỉ vào anh ta: “Cậu có tính không?”

“Chắc chắc không tính rồi!” Lục Không lại hỏi, “Vậy cậu có...” Lời còn chưa dứt, anh ta bỗng như một chú báo săn bị quấy nhiễu trong lúc nghỉ ngơi, đột nhiên bật người lên, sắc bén nhìn ra ngoài tiệm. Mèo chú mèo lông vàng trắng A Khương cũng nhanh nhẹn nhảy đến một bên bàn, gặp người xuống, lông xù lên, bày ra tư thế cảnh giác hướng phía cửa tiệm.

Dịch Đề theo ánh mắt của họ nhìn lại, phát hiện người đứng ở cửa không phải ai xa lạ, chính là Tiết Dạ đã lâu không gặp.

“Anh... Tiết?” Dịch Đề cảm thấy cho dù thế nào cô cũng không thể nói hai từ “chị dâu” này ra!

Cô vừa chuẩn bị đi đến, đột nhiên lại bị Lục Không kéo về phía sau: “Nguy hiểm!” Lúc nói, anh ta dùng sức vỗ bàn một cái, hộp gỗ vàng sẫm đang lặng lẽ nằm trên bàn kia bỗng dựng mở ra, một thanh kiếm dài lóe ánh sáng lạnh lẽo âm u bật lên, văng vẳng rơi vào tay anh ta.

Cánh tay Lục Không hơi động, mũi kiếm nhắm thẳng vào Tiết Dạ: “Nơi này không phải nơi mà thứ như ngươi nên tới.”

“Đạo sĩ sao?” Tiết Dạ vốn đang nghĩ đến một số chuyện không vui nên nét mặt hơi xấu, ánh mắt nhìn thấy Lục Không, mặt mày bỗng trở nên nghiêm túc, “Đừng quên, bộ tộc của chúng tôi có hiệp nghị đình chiến với các người.”

“Chính là ngươi vi phạm trước.” Lục Không nhíu mày nói, “Nơi này là phạm vi thế lực của người tu chân chúng ta, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“...” Tiết Dạ bỗng nhận ra điều gì, trả lời nói, “Tôi có thể ở lại đây, đương nhiên là vì được cho phép.”

“Ai cho phép?”

“Còn có thể là ai?”

“...” Lục Không hơi nhíu mày, nhìn sang con mèo lông vàng trắng vì không cảm thấy sát ý mà khôi phục lại tư thế ngồi xõm, “A Khương, cậu biết chuyện này không?”

“Tôi không rõ lắm.” Con mèo vừa liếm móng vuốt vừa trả lời.

“Ai có thể chứng minh lời ngươi nói là thật?” Lục Không hỏi.

Tiết Dạ hỏi ngược lại: “Ai có thể chứng minh lời tôi nói là giả?” Anh ta cười gằn một tiếng, “Hơn nữa, nếu nơi này là phạm vi thế lực của vị kia, sao tôi dám bị đặt lưng tung?” Tuy rằng biết rõ “vị kia” chính là cô gái được chàng trai trẻ này bảo vệ phía sau, nhưng nếu tên đạo sĩ mũi trâu kia không biết, anh ta đương nhiên sẽ không tốt bụng mà nhắc nhở, nhờ đâu vì thế mà làm Linh thực sư không vừa ý, nhất là khi cô còn có một người... Anh trai đáng sợ đến mức không giống người thường. (Anh ta thật sự là con người sao?)

“...”

Tiết Dạ thấy Lục Không im lặng, cũng không thêm để ý anh ta nữa, nhìn sang Dịch Đề: “Cô Dịch, tôi có vài việc muốn thảo luận riêng với cô, xin hỏi khi nào cô mới rảnh rỗi?”

“À...” Muốn ngả bài nhanh như vậy sao? Cứu mạng, cô vẫn chưa chuẩn bị xong đâu! Có điều... Hình như cứ trốn tránh mãi cũng không phải cách.

Cô hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị trả lời, bỗng nghe Lục Không nói: “Dịch Đề, đừng đồng ý với hắn ta, tên này là ma... Nói chung là không thể tin.”

Dịch Đề: “...”

Tiết Dạ nhạy cảm nhận ra được bầu không khí này, cũng chẳng thêm nhìn đến Lục Không, nói: “Xem ra bây giờ không tiện, vậy tôi sẽ đến vào lúc khác.”

“À, được.”

Dịch Đề nhìn Tiết Dạ rời đi, tâm trạng rất phức tạp. Tuy đã sớm biết xung quanh mình không phải ai cũng là người bình thường, thế nhưng, không ngờ rằng Lục Không cũng vậy. Cô vốn cho rằng anh ta chỉ đùa giỡn thôi, nhưng...

“Dịch Đề, tôi biết bây giờ cậu nhất định cảm thấy rất khó tin.” Lục Không đặt thanh kiếm trở vào chiếc hộp gỗ, khoát tay lên vai Dịch Đề, nghiêm túc nói, “Đang suy nghĩ xem vì sao một con mèo lại biết nói chuyện, thế nhưng, tôi phải nói cho cậu biết, thế giới này thật sự không khoa học như cậu nghĩ đâu, nó tồn tại đủ những thứ hoàn toàn phi logic. Ví dụ như tôi, ví dụ như A Khương, cậu... Có thể hiểu được không?”

Dịch Đề gật đầu: “Được.” Cô rất hiểu là đằng khác.

“Tôi biết cậu tạm thời không thể... Cái gì?” Chàng trai trẻ ngây người.

“Cậu là đạo sĩ, mèo của cậu biết nói, anh Tiết vừa đến lúc này không phải con người, điều cậu muốn nói là thế đúng chứ?” Dịch Đề rất bình tĩnh, muốn không bình tĩnh là không thể, bởi vì từ giây phút cô gặp phải một người ngoài hành tinh, cuộc đời cô đã bắt đầu đi ngược hướng với khoa học.

“À...”

“Có phải cậu đang nghĩ, sao tôi lại tiếp thu tất cả mọi chuyện một cách dễ dàng như vậy đúng không?” Dịch Đề nâng tay, khoát lên vai Lục Không, “Tôi biết cậu cảm thấy rất khó tin, nhưng tôi phải nói cho cậu, thật ra tôi cũng là một người tu chân.”

“... Phụt!” Lục Không che miệng lại, phì cười ra tiếng, “Đừng đùa chứ! Cậu cho rằng người tu chân là người bán bánh hấp à? Đi đâu cũng thấy sao?”

Dịch Đề: “...”

“Tôi thờ phào rồi này.” Lục Không nở nụ cười xán lạn, “Lực tiếp thu của cậu mạnh như vậy thì tốt rồi, tôi còn lo bị cậu ghét nữa đấy.”

“Thật ra tôi đúng là một người tu chân...”

“Đừng đùa, nếu cậu là người tu chân, tôi sẽ là Linh thực sư trong truyền thuyết đấy.”

“... Thật ra là tôi mới đúng.”

“Vậy tôi chính là Tề Thiên đại thánh.”

“Tôi... Cậu không tin thì thôi.” Dịch Đề tuyệt vọng quay đầu, không thể nói thông với tên này được.

“Đúng rồi, Dịch Đề, nếu cậu sống ở nơi này, vậy có biết người mà tên kia vừa nói là ai không?” Lục Không vẫn khá có hứng thú với vị “đàn anh thần bí” quản lý cả một mảnh đất này.

Dịch Đề chỉ muốn roi lệ: “Nếu tôi nói đó là tôi, cậu tin không?” Trước đây là sư phụ, nhưng từ sau khi kế thừa di sản của người, hắn đó là cô.

“Cậu nghĩ sao?”

“Vậy cậu xem như tôi không biết đi...”

Không có gì bất ngờ, Lục Không gật đầu, thật ra không thể trách anh ta không tin Dịch Đề, giới tu chân nghe qua có vẻ rộng lớn, nhưng thật ra trong đó cũng có vài mối quan hệ xã giao, những người trong giới gần như đã biết đến việc này từ rất nhỏ. Ví dụ như anh ta, khi còn bé lấy cớ đến trường để trốn tu luyện, nhưng vào mỗi dịp lễ Tết cũng sẽ bị ông lão kia kéo ra ngoài gặp bạn bè, cho dù một vài người lánh đời ở ẩn, bình thường cũng sẽ giới thiệu đồ đệ của mình trong những cuộc gặp gỡ như vậy, dù sao bất kể là lúc nào, “ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào anh em”, chuyện giao thiệp rộng rãi

cũng rất quan trọng, nhất là trong thế giới vô cùng rộng lớn này.

Mà anh ta chưa từng gặp qua Dịch Đề trong những cuộc gặp đó, hơn nữa vì được Lương Thần nhắc nhở, cô đã ẩn giấu linh khí trên người đi, thế nên Lục Không không thể nhìn ra.

Còn đối với Dịch Đề, tìm được “đồng nghiệp” không thể nghi ngờ là chuyện rất tốt đẹp, nhưng đồng thời, cô đột nhiên nghĩ đến một việc... Trong chiếc hộp gỗ kia có một thanh kiếm chứa đựng linh khí, đến tìm chó con mèo con, thái độ căm thù với dị tộc... Tuy không muốn nghĩ như vậy, thế nhưng, người đã chém Hồng Diệp, có phải chính là Lục Không hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, trước khi xác định rõ chuyện này, cô quyết định tạm thời giấu đi linh khí, nếu không e rằng tình hình sẽ chuyển sang hướng nghiêm trọng hơn.

Nghĩ đến đây, Dịch Đề hỏi: “Rốt cuộc thứ kỳ lạ cậu đang tìm là gì?”

“Là một con yêu quái.” Lục Không ngồi xuống, trả lời, “Nếu tôi nói cậu cũng đừng sợ đấy, trên người cậu có mùi của nó. À... Gần đây cậu có cho chó hoang hay mèo hoang nào ăn không?” Tình hình lúc đó hỗn loạn, anh ta vẫn không thấy rõ đó là mèo tinh hay chó tinh, nhưng nó hẳn vẫn ở gần đây thôi, đã bị thương chắc chắn sẽ không thể chạy xa.

“...” Gần như ngay lập tức Dịch Đề chắc chắn rằng, quả nhiên người đã chém Hồng Diệp chính là Lục Không, trong nháy mắt tâm trạng cô trở nên phức tạp. Cô nghĩ, sở dĩ con mèo biết nói kia không ngừng thấy mùi gì từ cô, có lẽ là vì sau khi Lương Thần đi khỏi, lúc thay quần áo bắn trên người cô đã tiện thể tắm qua một lần.

Dựa theo ánh mắt của mình, cô không cảm thấy Lục Không là người xấu, tuy rằng có hơi tự mãn một chút. Thế nhưng, nếu người sai không phải anh ta, vậy thì...

“Con yêu quái kia đã làm chuyện xấu gì sao?”

“Nó...”

Lục Không còn chưa nói xong, A Khương đột nhiên nhảy lên bả vai anh ta: “Gần đây có một luồng yêu khí rất mạnh mẽ!”

“Đi thôi!”

Nói xong, Lục Không cầm lấy ba lô và chiếc hộp gỗ chạy ra ngoài.

“Đợi...”

“Dịch Đề, tôi đi một chút, chuyện vừa rồi nói sau nhé.”

Không đợi cô phản ứng lại, một người một mèo đã đi mất hút. Dịch Đề sững sờ trong giây lát, lập tức giật mình: Không được!

Dưới tình huống bình thường, hầu như những sinh vật được gọi là “khác lạ”, trời sinh đều sẽ biết thu lại hơi thở của mình, ngay cả chú khuyển yêu kia cũng không ngoại lệ, nếu không bình thường đã bị phát hiện ra rồi. Cũng như lúc này, lúc Tiết Dạ đi tới cửa, Lục Không và con mèo tên A Khương kia mới trở nên cảnh giác.

Cứ dừng dừng phóng ra luồng yêu khí mãnh liệt như vậy, chẳng khác nào đang nói “Tôi đang ở đây này, các người đến đây tìm tôi đi, đến đi!”, quả thật là khiêu khích trắng trợn.

Biết nơi này có đạo sĩ, đồng thời mang theo địch ý mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có Lương Thần mà thôi, anh ta chắc chắn đã nghe được chuyện này từ Tiết Dạ, biết Lục Không và A Khương đang truy bắt Hồng Diệp, vì vậy mới...

Muốn ngăn cản, đúng không?

Nghĩ vậy Dịch Đề liền chạy vội ra cửa, nhìn xung quanh, nhưng lại không biết nên tìm ở đâu.

Đang lúc gấp gáp...

“Tiểu Đề!” Một quả cầu xanh lam rơi xuống vai cô, vô cùng chắc chắn nói, “Bên phải.”

“Cecil...”

“Tôi sẽ chỉ đường cho cô.”

“Ừm!”

Vừa thấy người bạn từ hành tinh khác của mình, Dịch Đề liền bình tĩnh lại một chút. Tuy vừa nãy Cecil dường như vẫn đang ở dưới gầm giường thềm, nhưng vào lúc cô cần nhất, anh liền xuất hiện.

Điều này khiến cô cảm thấy rất yên tâm.

Dưới sự chỉ dẫn của anh, Dịch Đề nhanh chóng chạy đến một hẻm nhỏ gần đó, còn chưa đi đến đầu hẻm, cô đã nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt truyền ra từ bên trong.

“Không nên đi vào, rất nguy hiểm.” Cecil nhắc nhở.

“Tôi biết.” Cô rất rõ ràng, nếu bàn về sức mạnh, bản thân quả thật không bằng một góc người khác. Thế nhưng, ở một vài phương diện, cô có thể hằm người khác thành một nỗi thức ăn! Ví dụ như...

Cô vô cùng tàn ác lấy ra một lọ nước thuốc từ không gian, quyết đoán nhanh chóng ném nó vào trong hẻm nhỏ.

Đạn hơi phiến bản nâng cấp mà Dịch Đề đặc biệt điều chế ra, nó, rất đáng tin cậy!

Chiếc lọ phát ra tiếng vang lạnh lạnh...

“Đây là thứ gì? A!”

“Oe!”

“Tôi... Sắp... Không thờ nổi...”

Vì vậy, toàn bộ thế giới đã nhanh chóng yên tĩnh lại.

Dịch Đề đứng ở đầu hẻm cả người đầy mồ hôi lạnh, chỉ là mùi thối đã được nâng cấp một chút mà thôi, hẳn sẽ không xảy ra án mạng chứ?

Vừa nghĩ, cô vừa lấy một chiếc khăn tay được giặt sạch vô cùng thơm tho từ túi quần, bọc Cecil lại, nâng anh trong lòng bàn tay, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào rồi?” Tuy rằng đang đứng ở hướng đầu gió, cô không ngửi thấy bất kỳ mùi gì, nhưng khứu giác của anh lại rất nhạy cảm.

Cecil lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay cô, tỏ ý mình không sao cả.

Dịch Đề rút một tay lại yên lặng sờ mũi, ừm, tốt lắm, máu không chảy ra.

“???”

“Khụ!”

Khoảng mười giây sau, Dịch Đề áp sát vào tường, lặng lẽ lộ đầu nhìn vào, chỉ thấy hai người một mèo đang nằm dưới đất, không động đậy, bên miệng loáng thoáng chút bọt mép.

Cô vội vàng đi vào, ngồi xổm xuống kiểm tra hơi thở của họ, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô lập tức gặp chút khó khăn, xem ra mấy tên này sẽ không thể tỉnh lại ngay, cô cũng không thể cứ để bọn họ ở đây như vậy nhỉ?

Dịch Đề hơi buồn bực sờ đầu, sau khi đặt Cecil sang bên cạnh, cô thử đưa tay ra ôm eo Lương Thần, kéo lên phía trên một chút...

“O?”

Cô kinh ngạc nhìn chàng trai trẻ bị bản thân ôm lên một cách dễ dàng, cảm thấy chắc chắn có chỗ nào không đúng, là vì tên này quá nhẹ sao? Dịch Đề vội vàng thả anh ta xuống, lấy Lục Không làm mục tiêu tiếp theo, kết luận cuối cùng vẫn là: Không hề tổn chút sức nào!

“Chuyện này rốt cuộc là...”

“Tiểu Đề, sao vậy?”

“Anh không cảm thấy kỳ lạ sao?” Dịch Đề choáng váng, là cô không bình thường hay Cecil không bình thường? Vì sao giọng điệu của anh lại bình tĩnh như thế, “Tôi có thể nâng họ lên rất dễ dàng đó!”

“Không phải chuyện này rất bình thường sao?”

“Hả?” Dịch Đề ngăn người, lập tức phản ứng lại, “Chẳng lẽ đây là cái gì... Hiệu quả của thuốc cải tạo gen sao?”

“Đúng vậy.” Cecil trả lời, “Nó có thể nâng cao tổ chất cơ thể cô. Thật ra không chỉ nó, phương pháp thổ nạp cô đang tu luyện cũng có tác dụng này.”

“... Vậy sao tôi không hề phát hiện ra?” Không phải cô không thông minh, là do thế giới này thay đổi quá nhanh!

Cecil giải thích: “Vi sự thay đổi này không diễn ra trong một lần, mà bằng một cách vô tri vô giác, sau mỗi lần thổ nạp hay sử dụng nước thuốc, sức mạnh của cô đều sẽ tăng lên một chút, nhưng vì không vượt quá phạm vi nhất định, cô vẫn chưa mất đi lực khống chế.”

“Là vậy à...” Dịch Đề nhớ trong tiểu thuyết thường sẽ có những tình tiết như vậy, vì tu vi đột nhiên tăng cao, cơ thể của ai đó tạm thời chưa thể thích ứng, nếu không đụng vào tường vì bước đi quá nhanh, cũng sẽ vô tình bóp nát bát com trong lúc ăn vì sức mạnh quá lớn, đây có lẽ là “mức tăng trưởng vượt quá phạm vi nhất định” anh đã nói. Mà cô lại trái ngược, có lẽ do bình thường không làm việc gì nặng, vì thế đến tận bây giờ vẫn không nhận ra chuyện này.

“Đúng là khó tin đó.” Dịch Đề ngờ ngác nhìn đôi tay của mình, “Đột nhiên lại biến thành nữ siêu nhân...” Không lâu sau có phải cô nên mặc quần lót ra ngoài hay không?... Thôi, vẫn nên quên đi thôi.

Hơn nữa, bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này.

Cô hơi lắc đầu, cúi người xuống dễ dàng nâng hai chàng trai trẻ lên, sau đó đặt họ lên vai. Cecil ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu cô giờ ra hai xúc tu, quán quanh A Khương đang nằm dưới đất nâng lên, treo sau lưng Dịch Đề, nhìn từ xa như đang đeo một chiếc ba lô hình con mèo.

“Về thôi.”

“Ừm.”

Cứ như vậy, nữ tráng sĩ Dịch Đề lên đường về nhà. Không thể không nói, hôm nay cô rất may mắn, dọc đường đi đều không gặp ai, nếu không đoán chừng cô sẽ chẳng thoát khỏi việc trở thành người hot nhất Weibo.

Đi rồi lại đi, hai người bị cô vác trên vai dần dần khôi phục ý thức.

“Tôi đang...!!!”=≡=!!!

“Thối quá...!!!”=≡=!!!

“Hai người tỉnh rồi sao?” Dịch Đề nhìn hai khuôn mặt đang đại ra, rất tốt bụng hỏi, “Có phải tư thế không thoải mái hay không? Cố gắng thêm chút nữa đi, sắp về đến rồi.”

Lương Thần: “...”

Lục Không: “...”

Chắc chắn bọn họ đang nằm mơ!!

Vì vậy cả hai người đồng thời nhắm mắt lại.

Thế nhưng, tự lừa mình dối người hình như không phải việc có thể làm được một cách đơn giản như vậy.

Da mặt Lục Không khá dày, gần như rung rung nhìn Dịch Đề: “Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Tại sao anh ta đột nhiên ngất đi? Tại sao anh ta lại bị một cô gái vác lên vai? Chuyện này nhất định là vì tư thế khi tỉnh lại không đúng! Có thể được ngất xỉu rồi tỉnh dậy lần nữa không?

“Còn phải nói sao? Chắc chắn là cô ta giờ trò quý!” Lương Thần đã được ăn quả đắng một lần trong tay Dịch Đề, cắn răng nói, “Dịch Đề, cô đợi đó cho tôi!”

“Tên yêu quái kia, đừng hung hăng!”

“Tên mũi trâu đáng chết im miệng lại cho ta!”

“Ngươi mới im miệng lại cho ta!”

“Ngươi im miệng!”

“Ngươi im miệng!”

“Im miệng!”

“Im...”

...

Dịch Đề: “...” Hai người này còn có thể tê nhạt hơn, ấu trĩ hơn chút nữa không? Dù sao cũng đã là người lớn già đầu rồi! Trưởng thành một chút được chứ?

Sau đó cô biết... Bọn họ thật sự không thể.

Hai tên này bắt đầu âm ỉ, dùng tư thế hiện tại cầu véo nhau, hai tay Lương Thần véo mặt Lục Không, một tay Lục Không chọc vào mũi Lương Thần, tay

còn lại nắm tóc anh ta, ồn ào đến mức không thể tách rời ra.

Tâm trạng của Dịch Đề cũng từ “=” chuyển thành “=III=”, cuối cùng là “=+=”, hoàn toàn không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa!

“Hai người dừng tay lại cho tôi!!!”

Dịch Đề vừa quát, vừa nhấc chân tàn nhẫn giẫm lên một tảng đá ven đường nào đó.

“Àm!”

Hai chàng trai trẻ vừa nghe được âm thanh này, sau đó kinh ngạc nhìn thấy tảng đá bị cô đạp dưới chân đã biến thành một mảng đá vụn màu xám. Đám bột đá kia vô cùng nhỏ bé, nát vụn, quả thật như hai trái tim đã bị dọa đến biến thành hai tâm hồn yếu đuối rơi ra từng mảnh của bọn họ.

Vì vậy, toàn bộ thế giới một lần nữa yên tĩnh lại.

Dịch Đề: Vốn chỉ muốn thử chút thôi, nào ngờ lại có tác dụng như vậy?

Cứ như thế, em gái yếu đuối đã có thêm kỹ năng mới!

Rất nhanh, Dịch Đề thành công vác hai người trở về tiệm hoa, sau khi ném bọn họ xuống đất không quá dịu dàng, lại dịu dàng đặt chú mèo lên bàn, vô cùng dịu dàng ôm Cecil vào lòng, cô ngồi xuống ghế, chân thành nhìn hai người kia: “Chúng ta giải quyết tranh chấp trong hòa bình đi.”

Lương Thần hừ lạnh một tiếng: “Tôi không có lời gì để nói với loại mũi trâu này!”

Lục Không cũng cười gằn: “Tôi cũng vậy đấy!”

“Răng rắc!”

Dịch Đề yên lặng đặt mấy mảnh vụn của nắp tách trà đã bị mình bóp nát lên bàn.

Lục Không nuốt nước bọt, ho nhẹ một tiếng: “Khụ khụ, thật ra nói chuyện cũng được.”

“Hừ.” Lương Thần hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói thêm lời nào.

“Ai nói trước?”

“Là tên chó sói này tấn công tôi trước.”

“Ta là người sói!” Lương Thần nghiêng răng.

Lục Không vén tay áo: “Có gì khác nhau sao? Ta đã nói với ngươi, đừng cho rằng bản thân là rùa biển mà hung hăng!”

“Dễ nhũn.”

“Ngươi mắng ai vậy?”

“Tên quỷ nghèo dùng đồ giả.”

“Tên nhóc ngươi muốn...”

“Răng rắc!”

Dịch Đề u ám bóp nát một chiếc nắp tách trà khác.

Hai chàng trai trẻ đồng thời nuốt nước bọt, yên lặng trở lại.

Không thể không nói, người dễ tính nổi giận mới là đáng sợ nhất. Có lẽ vì người như thế thường ngày đều vui cười, một khi đi sang hướng cực đoan hơn, cảm giác tương phản mạnh mẽ này sẽ khiến người khác thấy run sợ.

Ít nhất bây giờ, cả Lương Thần và Lục Không đều hoàn toàn không muốn chống đối lại cô gái trước mặt này.

Mà điều bọn họ không biết chính là, lúc này Dịch Đề đang tự kiểm điểm bản thân trong lòng. Tuy việc lấy kỹ năng mới uy hiếp có vẻ rất hiệu quả, nhưng cũng quá phí tiền, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà hai chiếc nắp tách trà đã hy sinh rồi, xem ra sau này phải tìm mấy viên gạch để trong nhà, có bóp nát chúng cũng không phí tiền.

“Lục Không, tôi biết vì sao Lương Thần lại tấn công cậu, là vì Hồng Diệp.”

“Hồng Diệp?”

“Chính là con khuyến yêu kia.” Dịch Đề nói, “Nó bị thương rất nặng.”

Lục Không: “... Bây giờ thì sao?”

“Ngươi giả vờ cái gì.” Chàng trai trẻ người sói hừ khế, “Án giấu cũng vô dụng thôi, ta đã nhìn thấy rồi, thanh kiếm đã chém nó bị thương chính là thanh trong chiếc hộp gỗ đang đeo sau lưng ngươi.”

Sau khi Lục Không hơi sừng sốt, anh ta thở dài, nhìn Dịch Đề: “Nếu tôi nói tôi không cố ý, cậu tin không?”

Vừa tới thành phố này không lâu, Lục Không liền nhận được sự nhờ vả của một đôi vợ chồng.

Do công việc bận rộn, đôi vợ chồng này chỉ có thể nhờ bảo mẫu chăm sóc con. Nhưng gần đây, người bảo mẫu kia đã từ chức vì một số việc riêng, họ tạm thời chưa tìm được người mới, vì vậy chỉ có thể khóa trái cửa lại để con ở nhà một mình.

Nhưng mấy ngày nay, họ nhận ra con của mình hơi kỳ lạ, rõ ràng trong nhà chỉ có một đứa bé là nó, nhưng lúc hồi ban ngày đã làm những gì, nó lại thường xuyên kể rằng mình đã chơi với ai với ai, làm người ta sợ nổi da gà. Vì điều này họ đã từng quở mắng nó, nhưng đứa bé vừa khóc vừa kiên quyết nói mình không nói dối. Sau khi hai vợ chồng sợ hãi, họ lại không dám lắp đặt máy quay trong nhà vì sợ quay phải thứ gì không tốt, dù sao trong tiểu thuyết hay phim ảnh, việc này chính là dấu hiệu của cái chết. Vì vậy dưới sự giới thiệu của một người bạn, họ đã tìm tới Lục Không.

Sau khi Lục Không kiểm tra, phát hiện trong phòng ngủ của đứa bé tràn đầy yêu khí, lập tức hiểu ngay rằng nó đã bị yêu quái quấy phá.

Tuy phần lớn những chủng tộc “dị thường” đều sẽ ký kết hiệp ước với người tu chân, không ra tay với nhân loại, nhưng cho dù đã có hiệp ước này, một số thành phần vẫn sẽ vi phạm chúng, cũng sẽ có vài “dị tộc” khác chưa từ bỏ ý định săn lùng loài người.

Vì vậy anh ta bày tóa yêu trận (1) trong phòng đứa bé, dự định bắt lấy con yêu quái này để hỏi rõ ràng.

(1) Tỏa yêu trận: Trận pháp bắt yêu quái.

Cho nên, anh ta bảo đôi vợ chồng kia mang đứa bé đi, đồng thời dùng một búp bê rom làm thể thân của nó... Trong đó có nhét một tờ giấy ghi ngày sinh tháng đẻ và máu đứa bé. Nhưng không ngờ rằng, đứa bé kia chẳng biết đã nghe được chuyện cha mẹ muốn “trừ yêu” từ đâu, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc lại chạy vào phòng ngủ, hô to “Chạy mau!”

Lục Không vội vã thúc giục kiểm hàng ma, vốn chỉ muốn ngăn cản con yêu quái kia, nào ngờ nó thà bị thương cũng muốn chạy trốn.

Cũng vào lúc nhìn thoáng qua đó, anh ta mới phát hiện nó còn đang trong giai đoạn tuổi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mối Tình Đầu Tàn Lụi

“Sau đó, tôi đã kiểm tra qua, con khuyến yêu kia quả thật không làm chuyện gì xấu.”

Hơn nữa, yêu quái làm việc xấu thật sự, đương nhiên sẽ biết cách ẩn giấu rất tốt, sẽ không để cho đôi vợ chồng kia biết được chỗ sơ hở từ lời đứa bé.

Lương Thần khế hừ một tiếng: “Cũng đã làm nó bị thương rồi, bây giờ nói những lời này là có ý gì?”

Vừa nãy anh ta đã hỏi qua Hồng Diệp, từ khi sinh ra nó chưa từng được gặp cha, khoảng một năm trước mẹ cũng qua đời vì vết thương cũ, sau đó nó cứ lang thang trong thành phố qua ngày. Tuy có thể hóa thành hình người, cũng có thể giấu yêu khí, nhưng do tuổi còn quá nhỏ, một khi tâm trạng hơi mất khống chế nó sẽ để lộ tai và đuôi, thậm chí biến trở về nguyên hình, sau khi bị loài người phát hiện nhiều lần, nó thường ẩn núp ở rất xa, chỉ biết trộm nhặt thức ăn để duy trì sự sống.

Gặp gỡ đứa bé kia thật sự là một việc ngoài ý muốn, lúc đó Hồng Diệp vô tình đi ngang qua cửa sổ căn nhà ấy, hai tay đứa bé kia đang nắm song cửa sắt, tha thiết mong chờ nhìn ra thế giới bên ngoài. Đúng lúc này, bụng của Hồng Diệp vang lên một tiếng rột.

Một cách tự nhiên, tầm mắt của hai đứa bé giao nhau.

“Này, mình mời cậu ăn bánh gatô, cậu chơi với mình được không?”

Câu nói này đã mở ra “tình bạn” của chúng.

Sau đó, mỗi khi đôi vợ chồng rời đi, Hồng Diệp đều sẽ chạy đến bên cửa sổ nói chuyện với cậu bé, mà mỗi ngày cậu bé ấy cũng sẽ chuẩn bị đồ ăn vặt,

đội nó đến.

Sự cân bằng yếu ớt này rốt cuộc cũng bị phá vỡ vào một ngày mưa gió.

Phần lớn yêu quái đều rất sợ sấm sét từ lúc vừa sinh ra, nhất là khi Hồng Diệp vẫn còn đang trong giai đoạn tuổi nhỏ, một tiếng sấm đột nhiên đánh qua, làm nó lộ ra “sợ sót”. Nó vốn muốn né tránh xa như những lần trước, nhưng trong lúc sửng sốt đã bị bàn tay giờ ra khỏi song cửa của cậu bé kia nắm lấy tại mình.

“Mềm quá... Rất thoải mái.”

“...”

“Sao cậu lại khóc? Mình nắm đau sao?”

“...”

Đây không phải lần đầu tiên Hồng Diệp cảm nhận được ý tốt từ loài người, nhưng sau khi những người này biết được “bộ mặt thật” của nó đều sẽ thay đổi cách cư xử. Nó biết, đây không phải lỗi của loài người, mà là của nó.

Bởi vì nó không phải con người.

Sau khi nhìn thấy bộ dáng này của nó mà vẫn không sợ, hơn nữa còn tiếp tục bộc lộ ý tốt, cậu bé này là người đầu tiên.

Từ đó, nó thường biến thành chú chó nhỏ, chui qua khe hở song cửa, cùng chơi đùa với cậu bé trong phòng.

“Đây quả thật là lỗi của tôi.” Đối diện với sự giễu cợt của Lương Thần, lần này Lục Không không tức giận, ngược lại rất quả quyết nhận trách nhiệm, “Vì vậy tôi mới muốn tìm nó.” Vết thương trên người tên yêu quái nhỏ kia có linh khí của anh ta, trừ phi tự mình giải nó, vết thương sẽ không thể khỏi hẳn.

“Thì ra là như vậy.” Dịch Đề gật đầu, “Nếu thế, cậu không muốn tiếp tục làm hại Hồng Diệp nữa chứ?”

“Nó không làm việc xấu, tôi hại nó làm gì?” Lục Không trả lời.

“Ái chà, nói dễ nghe quá nhỉ.”

“Chó đất, ta cảnh cáo ngươi đừng ‘được đằng chân lân đằng đầu’!”

“Ai là chó đất hả?”

...

Dịch Đề xoa trán, hai • cái • tên • này!

Vấn đề là trước mặt cô bây giờ đã không còn chiếc nắp nào nữa, chỉ còn mỗi tách trà thôi.

Đang buồn bực, một viên gạch đột nhiên xuất hiện trước mặt Dịch Đề, cô quay đầu nhìn lại, phát hiện Cecil đã lấy nó từ khu vườn đưa cho cô.

Cô vô cùng cảm động cầm lấy viên gạch, nhẹ nhàng bóp một cái.

“...”

“...”

Thế giới lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau, Lục Không ho nhẹ một tiếng: “Đúng rồi, có thể nhân tiện cho tôi gấp tên yêu quái nhỏ kia một lần không? Tôi nghĩ mình nên xin lỗi nó.”

Dịch Đề nhìn Lương Thần, là “người giám hộ” đương nhiệm của Hồng Diệp, anh ta chắc chắn có tư cách quyết định chuyện này nhất.

“Không được, nó đã bị ngươi dọa một lần, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp tục bị như thế nữa!”

“Thế sao.” Lục Không gật đầu, dù hơi thất vọng một chút, nhưng anh ta vẫn tỏ ra đã hiểu, “Cậu bé đó còn nhờ tôi đưa cho con yêu quái nhỏ kia vài thứ, hai người có thể giúp tôi chuyển đến nó không?”

“Chắc, đúng là phiền phức.” Lương Thần lẩm bầm vài tiếng, tức giận nói, “Lấy ra đây.”

Dịch Đề cảm thấy kỹ năng nói một đằng làm một nẻo của tên này đã được thực hiện một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiếp đó, Lục Không lấy một hộp bánh bích quy từ ba lô ra, vừa nhìn đã biết đó là chiếc hộp rỗng được dùng để đựng đồ vật, nhưng thứ được đựng bên

trong là gì, Dịch Đề không thể biết được. Dù sao nếu Lương Thần không nghĩ thấy gì bất ổn từ đó, vậy hẳn nó không có vấn đề.

Có điều cho dù thế nào, mọi chuyện được giải quyết như vậy là ổn rồi.

“Đúng rồi, cho nó cái này luôn đi, xem như quà xin lỗi của tôi.” Lục Không lại lấy ra một chiếc bình sứ to khoảng một bàn tay từ ba lô, đặt lên bàn.

“Đây là gì?” Dịch Đề tò mò hỏi.

“Đồ ăn vặt của tôi!” Con mèo lông vàng trắng A Khương vẫn đang rơi vào trạng thái hôn mê bỗng dưng hô lớn một tiếng tỉnh lại, sau khi đột nhiên bật người lên, nó lại “bịch” một tiếng ngã xuống. “Mùi thối lúc này là gì vậy? Tôi cảm thấy mũi mình sắp hỏng luôn rồi...”

Hai chàng trai trẻ yên lặng nhìn Dịch Đề, cô hơi chột dạ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Chớp mũi Lương Thần hơi động, cầm lấy chiếc bình sứ trên bàn, mở ra ngửi một chút, hơi kinh ngạc nói: “Linh dược chuyên dùng cho yêu tộc?” Anh ta biết giá trị của thứ này không nhỏ, không ngờ tên quý nghèo trước mặt này lại có được nó, “Người thật sự cam lòng sao?”

“Cái gì?” Cả người A Khương xù lên, bật người nhào đến giờ móng vuốt cào lung tung vào người Lục Không. “Tên phá gia chi tử này! Đó là thứ lão già kia cho tôi! Cho tôi!!!”

“Lúc về xin lại cho cậu một bình không được sao?” Chàng trai trẻ vừa tránh móng vuốt vừa hô lớn.

“Thật không?” Nhìn với vẻ hoài nghi.

“Thật mà.”

“Nhỡ không lấy được thì sao?”

“Vậy tôi cũng hết cách.”

“... Anh đi chết đi!”

“Đừng cần! Đau đau đau...”

Dịch Đề tò mò nhìn chiếc bình trong tay Lương Thần, từ khi trở thành Linh thực sư, cô rất hứng thú với những thứ đồ thể này. Anh ta hơi liếc nhìn cô, sau đó đổ ra một viên đan cho cô.

“Dịch Đề, loài người không thể ăn thứ đó!” Lục Không đang trong trạng thái “vô cùng bận rộn” hô lên.

Sau khi cầm lấy viên thuốc, cô dựa theo phương pháp sư phụ để lại, đầu tiên đặt trước mũi ngửi, rồi dùng ngón út quét chút bột thuốc trên đó, rắc chúng trong lòng bàn tay phải. Rất nhanh, nơi đó lóe ra ánh sáng xanh, bột thuốc tự động phân giải, hóa thành vô số chùm sáng nhỏ, mỗi chùm sáng đại diện cho một loại thảo dược. Trời sinh Linh thực sư đã am hiểu cách giao tiếp với thảo dược, giống như lúc này đây, chỉ cần đưa cho họ một viên thuốc được luyện chế từ cây cỏ, họ đã có thể phân tích ra thành phần ngay.

Sau khi phân tích xong, Dịch Đề vui mừng nhận ra, trong không gian sư phụ để lại đều có những loại thảo dược này.

Nhưng khi nghĩ kỹ lại, đây cũng là chuyện đương nhiên thôi. Dù sao đã có người điều chế ra loại đan dược này, cũng có nghĩa trên Địa cầu tồn tại những nguyên liệu để tạo ra chúng, mà khi nhắc đến trình độ phong phú về các loại thảo dược, ai có thể so sánh với Linh thực sư bọn họ chứ?

Có điều, viên đan dược này rõ ràng không phải được làm ra từ một Linh thực sư, vì trong đó hàm chứa không ít tạp chất.

“Đây là...”

Chẳng biết từ lúc nào Lục Không và A Khương đã dừng cuộc chiến, vô cùng kinh ngạc nhìn Dịch Đề.

“Tôi đã từng nghe qua tài năng này.” Đôi mắt mèo màu hổ phách của A Khương lóe ra ánh sáng kì dị, “Thông qua đan dược cũng có thể phân tích ra nguyên liệu, chỉ có Linh thực sư mới làm được.”

“Linh thực sư?” Giọng điệu Lục Không hơi biến đổi, như khi nghe nói “Dịch Thiệu không ở đây” lúc này.

Sau khi kinh ngạc đến ngất người, anh ta yên lặng nhớ lại cuộc đối thoại kia của họ, sau đó rơi lệ đầy mặt nâng tay lên, tàn nhẫn vung cho mình một cái tát... Để mày cảm miệng lại!

Lục Không không thể chấp nhận sự thật này, Dịch Đề là một Linh thực sư, còn nuôi một con thú tinh có hình dạng như quả bóng.

Tuy từ khi bị cô vác về đã biết cô có thể không phải người bình thường gì, nhưng kết quả thế này lại rất bất ngờ. Ngoài dự đoán, nhưng hợp tình hợp lý, cho dù thế nào, cô cũng là em gái của tên “Đại Ma Vương” kia... Nếu vậy, chuyện cô là một Linh thực sư quả thật rất • bình • thường!

Giờ phút này, anh ta chỉ muốn chia buồn cho “mối tình đầu” đã héo tàn của mình.

Nhớ lại năm đó, sở dĩ anh ta viết thư tình cho cô là vì giây phút rung động kia...

Ngày ấy, trời rất xanh, gió rất ấm, ánh mặt trời lại vừa phải.

Anh ta nằm trên lan can lầu hai sưởi nắng, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có người gọi: “ET!”

Tò mò, anh ta nhìn về phía phát ra tiếng gọi, trông thấy một cô gái mặc váy trắng quay đầu lại, đuôi ngựa nhẹ nhàng lay động, làn váy được gió thổi qua hơi đung đưa, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt thanh tú của cô vô cùng rạng rỡ...

Có lẽ do ánh mặt trời trong khoảnh khắc đó quá đẹp, quá rực rỡ, chọc mù đôi mắt đang lóe sáng anh ta, cứ thế làm cho trái tim vô cùng máu chó, vô cùng khốn kiếp này rung động, nhưng theo đó là một bi kịch đến bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi.

Những năm gần đây, thỉnh thoảng anh ta vẫn sẽ nghĩ đến cô bé hàng xóm khiến bản thân rung động năm đó, ai cũng nói ký ức là một bức tranh xinh đẹp luôn được mang theo bên mình, câu nói này hoàn toàn chính xác.

Thế nhưng!

Ai đến nói cho anh ta biết đi!

Tại sao?

Đóa hoa mềm mại thuần khiết trong lòng anh ta lại biến thành một nữ lực sĩ hung bạo có thể nghiền gạch đá nát vụn này!

Rốt cuộc là tại sao?

Tại sao?!!

Hay nên nói, ngay từ đầu cô đã như thế, chỉ là do anh ta chưa hiểu rõ cô.

Nghĩ vậy Lục Không không kìm lòng được, ngẩng đầu lên bốn mươi lăm độ, đôi mắt hơi nheo lại, khóe mắt lóng lánh ánh nước.

Tạm biệt...

Mối tình đầu của tôi...

Tạm biệt...

Người con gái đáng yêu trong lòng tôi...

Tạm biệt...

Tình yêu trong trẻo của tôi...

Vậy mới nói, quả nhiên em gái ngực lớn mới thích hợp với anh ta nhất, ngực phẳng gì đó hoàn toàn không có giá trị thương thức!

“Cậu ta... Sao vậy?”

Dịch Đề không biết nên nói gì, nhìn tên nào đó đang ngửa mặt lên trời, biểu cảm mơ màng, chẳng biết vì sao lòng cảm thấy hơi khó hiểu.

“Đừng để ý đến anh ta.” A Khương ngồi xổm trên bàn, vừa gãi đôi tai hồng hồng vừa nói, “Đôi khi anh ta sẽ rơi vào thế giới nội tâm như bây giờ, rất bình thường, một lúc nữa sẽ ổn thôi.”

Dịch Đề: “...” Không, cho dù nhìn thế nào cũng thấy không bình thường cả, không phải sao?

Đúng như A Khương nói, Lục Không rất nhanh đã trở lại bình thường, sau khi lau nước mắt một chút lại lau nước bọt một chút, anh ta ho nhẹ một tiếng: “Dịch Đề à, cho dù thế nào chúng ta cũng là bạn học cũ nhỉ?” Không hổ là người kế thừa của Linh thực sư, cô có thể che giấu linh khí trên người đi, nếu không anh ta cũng sẽ chẳng mất mặt như vậy.

“... Ừm”

“Quan hệ của chúng ta cũng được tính là thân thiết chứ?”

Khóe miệng Dịch Đề co giật, về mặt ý nghĩa mà nói, bọn họ chỉ gặp nhau nói chuyện hai lần trong đời, một lần là lúc tan học anh ta chặn cô lại đưa thư tình, lần còn lại chính là hôm nay. Cho dù cô muốn làm trái với lương tâm mà nói “Đúng”, áp lực cũng hơi lớn.

“Khụ khụ, vậy thì...” Lục Không tiếp tục “thấy sang bắt quàng làm họ”, “Vậy nên, tôi muốn mua thuốc của cậu, hẳn là được chứ?” Bỏ qua những chuyện khác, mối tình đầu của anh ta... Không đúng, bạn học cũ của anh ta là một Linh thực sư đấy! Là một Linh thực sư vô cùng cao quý đấy! Cho dù

thế nào cũng phải thiết lập quan hệ! Khụ khụ, đương nhiên, chỉ là quan hệ bạn bè.

“Chuyện này không thành vấn đề.” Dịch Đề trả lời rất dứt khoát.

“Tốt quá rồi!”

“Thế nhưng, cậu có tiền sao?”

“...” Khuôn mặt vốn đang rất vui vẻ của Lục Không trong nháy mắt trở thành màu xám trắng.

Không thể nghĩ ngờ, Dịch Đề đã nói trúng điểm chết của anh ta.

Hai chữ “quý nghèo” như hai viên gạch khổng lồ, tàn nhẫn nện lên đầu anh ta, trực tiếp đổ máu đầy đất.

Dịch Đề: “...” Tuy cô rất muốn nói “Cho không cũng được”, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ, chuyện này không thể xảy ra. Không nói đến những thứ khác, nguyên liệu để điều chế thuốc cũng đã có giá trị không nhỏ, nếu cô tùy tiện đưa như vậy sẽ làm người khác hoài nghi. Hơn nữa sư phụ đã đặc biệt dặn dò cô, có thể ưu đãi cho bạn tốt, nhưng tuyệt đối không được quá mức. Cũng chính do Linh thực sư quá quý giá, rất dễ dàng phá vỡ một số cân bằng, vì vậy mỗi khi làm việc gì đều phải vô cùng cẩn thận.

Cô nhìn dáng vẻ đáng thương của Lục Không, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ cậu có bao nhiêu tiền? Để tôi xem có thể bán thuốc gì cho cậu.”

Trong nháy mắt Lục Không khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng lấy một chiếc ví tiền từ trong túi áo, dốc ngược nó xuống, vài tiếng “leng keng” vang lên giòn giã, sau đó anh ta đưa tay xếp mấy đồng tiền ngay ngắn lại: “Bảy đồng ba xu lẻ.” Lập tức sáng mắt nhìn Dịch Đề, “Thế nào? Có thể mua được thuốc gì?”

Dịch Đề: “...” Đứng là có thể mua được mấy gói kẹo chocolate Maltesers.

A Khương lại che mặt lần nữa, quả thật không thể nhìn thẳng vào cảnh tượng mất mặt này.

Dịch Đề suy nghĩ thêm một chút, nói: “Nếu cậu không có tiền, vậy chi bằng...”

“Tôi không bán thân đâu!” Lục Không cảnh giác ôm ngực, “Tôi không bán nghệ, chỉ bán thân.” Bán thân cho cô, cho dù có mấy cái mạng cũng không đủ dùng! Càng khỏi nói đến chuyện sau lưng cô còn có một tên Đại Ma Vương!

Dịch Đề: “...” Nói ngược rồi phải không? Hơn nữa... Ai muốn thân thể của cậu ta hả!!!

“Tên đần.” Lương Thần phì cười ra tiếng.

“Chó đất, ngươi nói cái gì?” Lục Không vỗ bàn, “Trông ngươi cũng già đầu rồi, còn suốt ngày đội lốt bé trai, không thấy xấu hổ sao?”

“Ngươi nói cái gì?!” Điểm chết của người sói quả nhiên cũng bị đâm trúng.

“Hay nên nói là ngươi đồ kị với khuôn mặt tỏa nắng, hình thể cao to, vóc người cân xứng, ngoại hình đẹp trai của ta?”

“Ngươi...”

“Được rồi!” Dịch Đề hô ngừng lần nữa, đỡ trán, “Ý của tôi là, nếu cậu không có tiền, vậy cung cấp thảo dược cũng được.”

“Thảo dược à?”

“Ừm, cậu cung cấp nguyên liệu, tôi chỉ lấy phí điều chế thôi, hay cậu lấy dược liệu làm tiền đặt cọc cũng được.”

“Có cách rồi!” Hai mắt Lục Không sáng ngời, lập tức đứng lên, “Bây giờ tôi sẽ gọi cho ông cụ nói ngay.” Sau đó sờ quanh người, “Di động của tôi đâu?”

A Khương bất đắc dĩ nói: “Chẳng phải hôm qua lúc đói bụng, anh bán nó đi rồi sao?”

“Đúng rồi nhì.” Lục Không bỗng tỉnh ngộ, lại hỏi Dịch Đề, “Có thể cho tôi mượn điện thoại không?”

“... Được.” Cô có thể nói gì với tên đường như hoàn toàn tách biệt với vận làm giàu này chứ?

Lục Không phấn khởi nhận lấy di động của cô, nhưng tay đặt trên phím ấn lại không động đậy, giống như đang suy nghĩ nên nói thế nào, lúc này, tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh ta. Tiếp theo, anh ta...

“A Khương, cậu nhớ số điện thoại của ông ấy không?”

“Sao tôi nhớ được?!”

Dịch Đề: “...”

Lương Thần: "..."

"Nguy rồi." Lục Không nắm tóc, "Tôi cũng quên rồi, làm sao bây giờ?"

A Khương: "..."

"Xem ra tôi chỉ có thể đích thân bắt xe về nhà một chuyến thôi." Lục Không trả lại điện thoại cho Dịch Đề, "Đến lúc đó tôi sẽ liên lạc lại với cậu."

"Được."

Sau đó, Lục Không đeo ba lô và chiếc hộp gỗ lên, ôm lấy chú mèo lông vàng trắng, hùng hổ đi ra ngoài. Cũng như khi đến, anh ta lại thành linh đi mất như vậy.

Cửa tiệm khôi phục lại sự yên tĩnh.

Dịch Đề nhìn sang chàng trai trẻ người sói đang đắm chiêu, hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi đang nghĩ..." Trên mặt Lương Thần lộ ra nụ cười có thể nói là "gian trá", "Trên người hấn chỉ có bảy đồng ba xu, làm sao về nhà đây."

"..."

"Hơn nữa, hấn không hỏi số điện thoại, đến lúc đó làm sao liên lạc với cô."

"..."

Tên này thật sự là người sói sao?

Không phải trí thông minh của chủng tộc này khá thấp sao...

"Về mặt đó của cô là ý gì?!"

"Khụ khụ, không có gì."

Không bao lâu sau, tên kiều ngạo nào đó lại kiều ngạo rồi đi.

Dịch Đề nhìn thoáng qua tiệm hoa đã trở nên trống vắng, chọc nhẹ tên thạch rau câu có hình quả bóng trên bàn, hỏi: "Cecil, anh thấy thế nào?"

"Tôi nhớ đến một câu nói rất quen thuộc ở Địa cầu."

"... Câu gì?"

"Đòi người gian khổ như thế, hà tất gì phải tổn thương lẫn nhau."

"Phụt!"

Ngày hỗn loạn này cứ như vậy mà kết thúc, sau đó không còn chuyện gì kỳ lạ xảy ra nữa. Vì cân nhắc đến việc Lương Thần có lẽ phải chăm sóc cho Hồng Diệp, bữa trưa và tối Dịch Đề tự mình giải quyết.

Buổi tối, cô lại luyện chế ra một lọ nước thuốc sơ cấp, mở công cụ giao dịch đăng nó lên, nhưng trong lòng cảm thấy hơi buồn phiền, với số dược liệu còn lại, cô chỉ có thể luyện chế thêm hai, ba loại nước thuốc.

Nước thuốc của cô quý giá ở độ tinh khiết, có thể làm tư liệu nghiên cứu cho các nhà bào chế thuốc trong vũ trụ, vì vậy khi họ đã liên hợp lại, một loại nước thuốc nhiều nhất chỉ có thể bán ra một, hai lọ. Đến khi đăng lên hết hai, ba loại còn lại này, cô nên lấy gì để tiếp tục đổi điểm đây? Là một cô gái Trung Quốc, đối diện với cuộc sống "chỉ ra không vào" sắp đến... Quả thật không thể chịu đựng được!

"Haiz!" Nghĩ đến đây, cô không kim lòng được thờ dài.

Một xúc tu lơ lửng trước trán cô, nhẹ nhàng đụng đụng, vuốt lên vết nhú giữa đôi mày kia. Dịch Đề đưa tay nắm lấy xúc tu đó: "Cecil."

"Đừng lo lắng, không phải Địa cầu có một câu tục ngữ sao?"

"“Xe đến trước núi ắt có đường” à?"

"Không, là ‘Gặp khó khăn phải đứng lên, không gặp khó khăn thì tạo khó khăn mà đứng lên’." Về mặt nghiêm túc.

"Phụt!" Anh lại học được từ đâu thế?

Cecil nghe thấy tiếng cười của Dịch Đề, chẳng biết tại sao lại cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy luôn bị cô đánh giá là “không có kiến thức phổ thông”, nhưng chuyện làm thế nào để khiến cô lấy lại tinh thần và nụ cười, dường như ngày càng thuận buồm xuôi gió hơn rồi.

Chuyện này rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Sau khi Dịch Đề đã mua đủ thuốc cải tạo gen sơ cấp dựa theo lời đề nghị của Cecil, cô nhìn phần số điểm dư khá lớn, đủ để dùng rất lâu trong công cụ giao dịch, suy xét một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy mình chỉ nên làm những việc trước tiên có thể làm bây giờ đã, ví dụ như cố gắng “tu luyện”. Trong thư sư phụ có nói, mặc dù bà có động thiên trong tay, nhưng do tố chất không đủ, dược liệu thiếu hụt, vì vậy cả đời chỉ có thể làm Linh thực sư sơ cấp, nhưng đồng thời bà cũng nói, Dịch Đề rất có năng khiếu. Sau khi cô có thể trở thành Linh thực sư trung cấp, chắc chắn hoàn cảnh bây giờ sẽ có chút thay đổi. Vì vậy, khoảng thời gian “ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới” cũng nên kết thúc thôi, lúc mặt trời mọc mỗi sáng là thời điểm rất tốt để thở nạp, cô tuyệt đối không được lãng phí nữa.

Nói đến đây, hình như trong sách cổ có ghi chép một loại nước thuốc làm tăng hiệu suất và chất lượng thở nạp...

Nghĩ là làm, Dịch Đề lập tức lấy cuốn sách cổ mà sư phụ để lại, lật xem, phát hiện ra nước thuốc thích hợp để Linh thực sư sử dụng thật sự có một loại, tên là “Tụ linh”, trang sách này còn có thêm phần ghi chú của sư phụ, năm đó bà cũng rất muốn luyện chế loại nước thuốc này, vì vậy đã tìm kiếm rất nhiều thảo dược, đáng tiếc hai loại quan trọng nhất vẫn chưa thể tìm được: Một loại tên “Khô Quý Thảo”, loại còn lại là “Cửu Diệp Hồng Liên”.

Cô lập tức tìm hai thứ này trong công cụ giao dịch, kết quả đầu tiên là “Không tìm thấy vật phẩm này”, loại thứ hai lại tìm được, nhưng hình dạng của nó khác so với loại trong sách cổ đã ghi chép.

“Quả thật không có sao?” Chuyện này không nằm ngoài dự đoán của cô, trước đó cô cũng đã tìm kiếm qua một vài loại dược liệu cực kỳ quý hiếm, nhưng chỉ tìm thấy một bộ phận cực nhỏ, có điều khi đó cô cũng chỉ ngắm một chút cho đỡ thèm mà thôi.

“Không, có thể có đấy, chẳng qua có lẽ đã được đổi tên rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cecil đề nghị: “Nếu cô thật sự muốn bán thuốc, vậy trước tiên hãy mua tuyển tập tranh về các loại thảo dược thông dụng mà hiệp hội những nhà bào chế thuốc bán đi.”

“Là sách sao?”

“Không, là máy điện tử.” Không giống phương pháp bào chế, đối với những thông tin về dược liệu, hiệp hội những nhà bào chế thuốc không ẩn giấu chúng, dù sao họ cũng không có thời gian rảnh tự mình đi hái thuốc, vì vậy để phòng ngừa một số dược liệu quý giá vô tình bị phá hủy, họ đã đặc biệt chế tạo ra máy điện tử này. Như vậy, trong khi các nhà thám hiểm hay tu luyện đi lại trong vũ trụ, nhân tiện có thể hái những dược liệu này, sau đó mang về bán.

“Để tôi xem một chút.” Dịch Đề tìm kiếm, cách dùng của tuyển tập tranh về các loại thảo dược thông dụng này khá giống với sách tranh về các loại Pokemon, nội dung đơn giản hơn, có thể dùng nó để quét những thảo dược trong thực tế hay những hình ảnh, sách vở có miêu tả liên quan, nó sẽ tự động tìm ra kết luận gần nhất về loại thảo dược đó. Cô khẽ kêu lên, “Thứ này rất mắc đấy.”

Món đồ như vậy có giá năm trăm điểm, còn cao hơn so với công cụ chuyển đổi tư duy, chẳng trách lúc trước Cecil không đề nghị cô mua, ban đầu là do cô mua không nổi, tuy trước đây không lâu cô đã có thể mua được, nhưng lúc đó Dịch Đề chưa thật sự muốn mua dược liệu, nếu mua nó mà không sử dụng đến, chỉ có nước phí tiền mà thôi.

Nói đi nói lại, đoán chừng chỉ cần dựa vào thứ này, hiệp hội các nhà bào chế thuốc cũng có thể phát tài, thế nhưng...

“Không sợ có người làm hàng lậu sao?” Sau đó bán rẻ để chiếm lấy thị trường.

Đối với câu hỏi này của cô, Cecil rất quyết đoán trả lời: “Trong vũ trụ không có loại truyền thống này như Địa cầu.”

“...” Thật sự vẫn cố gắng bôi đen Địa cầu của cô như trước nhì.

“Một khi người như vậy bị phát hiện, sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn hiệp hội nhà bào chế thuốc. Hơn nữa, hàng năm họ sẽ cập nhật những thông tin mới về dược liệu, người đã mua hướng dẫn có thể được cập nhật miễn phí.”

Dịch Đề gật đầu, tỏ ý đã hiểu: “Mua một lần, lợi cả đời.”

“Có thể nói thế.”

Vậy còn đợi gì nữa?

“Mua mua mua!”

Cảm giác làm địa chủ thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đây Mới Là Tình Yêu Đích Thực

Tuy lấy năm trăm điểm để mua một chiếc máy điện tử dường như hơi lãng phí, nhưng nhờ việc gần đây vẫn hay “quẹt thẻ” để mua thuốc cải tạo gen, trong lòng Dịch Đề chỉ hơi đau một chút, khụ khụ, hơi hơi một chút mà thôi!

Sau khi sách tranh về đến tay, cô điều chỉnh phần ngôn ngữ thành tiếng Trung, tiếp đó quét phần hình ảnh về hai loại thảo dược này trong sách cổ, một lát sau, kết quả cho ra chính là: Quỷ Diện Thảo (Cỏ mặt quỷ) và Tam Tầng Liên (Sen ba tầng).

Nói thế nào nhỉ?

Có cảm giác như tên sơ sinh của Long Ngạo Thiên là Lý Nhị Cầu vậy.

Cảm giác hưng bạo cực ngầu của cái tên ban đầu hoàn toàn biến mất.

Dịch Đề ngay lập tức tìm kiếm lại trong công cụ giao dịch, phát hiện chúng đều thuộc nhóm thảo dược trung cấp, giá cả hạt giống tuy hơi cao nhưng cũng không quá đắt, vì vậy cô rất quyết đoán mua mấy hạt.

Sau đó cô tiến vào không gian, kiểm tra xung quanh một lát, cuối cùng hơi cẩn thận chuyển chiếc kệ gỗ bày nước thuốc ra ngoài, xem như đã tạo ra một khoảng trống nhỏ, sau đó gieo hạt giống xuống, tưới chúng bằng nước linh trong suối.

“Cecil, anh có thể giúp tôi đặt những thứ này vào không gian của anh không?” Mặc dù biết khi bảo quản nước thuốc ở nhiệt độ bình thường, chúng cũng sẽ không hư hại gì, nhưng nếu so sánh một chút, đặt trong không gian vẫn an toàn hơn.

“Đương nhiên được.”

Sau đó, cô lại bận rộn trong không gian rất lâu, mãi đến khi thấy những hạt giống mới đều thuận lợi nảy mầm, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Không giống những loại thảo dược khác, hai tên nhóc này rõ ràng khó chăm sóc hơn nhiều, đáng ghét cứ như những người đẹp dù ăn bao nhiêu cũng sẽ không béo lên vậy, tuy đã dùng một lượng lớn linh dịch để tưới cho chúng, tốc độ tăng trưởng cũng không tính là nhanh. Có điều Dịch Đề cũng không miễn cưỡng bản thân, sau khi cảm giác được đã đạt đến một giới hạn nào đó, cô quyết định rời khỏi không gian, nghỉ ngơi!

Trước khi ngủ, Dịch Đề luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì quan trọng, nhưng cho dù thế nào cũng không thể nhớ ra, vì vậy cô lập tức quyết định dẹp sang một bên.

Hôm sau cô khó khăn lắm mới thức dậy được, hoàn thành thổ nạp trong khoảng thời gian mặt trời mọc, sau đó chăm sóc hoa cỏ trong không gian, trong sân và cửa tiệm. Tuy luôn nói người sau khi thổ nạp sẽ rất có sức sống, không hề cảm thấy buồn ngủ, thế nhưng, là một người theo “chủ nghĩa dậy muộn” tiêu chuẩn, Dịch Đề cảm thấy phải cần một khoảng thời gian nữa cô mới có thể hoàn toàn thích ứng với kiểu sinh hoạt này. Đến khi mở cửa tiệm, thời gian thấm thoát đã hơn mười giờ.

Hoàn toàn giống với thường ngày!

Ý nghĩa của việc dậy sớm ở đâu?

Đây chính là triệu chứng của “bệnh trì hoãn” giai đoạn cuối theo tiêu chuẩn.

... Quên đi, đây không phải chuyện quan trọng.

Là chủ một cửa hàng, thái độ kinh doanh “không nghiêm túc” này của cô sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đến phá sản.

Lúc nhìn thấy Tiết Dạ đứng trước cửa, cô mới bừng tỉnh nhớ ra, hình như hôm qua anh ta đã nói muốn nói chuyện với cô một chút.

“Xin lỗi, đợi lâu lắm rồi sao?”

“Không.” Tiết Dạ đẩy cửa kính đi vào, “Tôi xem thời gian mở cửa như ngày thường mới đến, vì vậy cũng chỉ vừa tới thôi.”

Dịch Đề: “...” Sao cô luôn có cảm giác “bị coi thường” vì điều như vậy nhỉ? Dịch Đề hơi giật khóe miệng, “Uống chút gì không? Trà? Cà phê? Hay thứ khác?”

“Hong trà.”

“... Ở đây tôi chỉ có trà xanh.”

“Vây cà phê đi.”

“Cà phê gói được không?”

“... Một cốc nước lọc, cảm ơn.”

“À.” Dịch Đề đi xem một chút, sau đó quay lại nói, “Chỉ có nước tối hôm qua.” Vừa nói, cô vừa cầm bình đun nước, “Nước hôm nay còn phải đợi chút nữa, anh có vội lắm không?”

Tiết Dạ: “... Không vội.” Lời nói vừa nãy của cô thật ra chỉ là thuận miệng thôi phải không?

“Vây thì tốt.”

Dịch Đề thờ phào nhẹ nhõm làm một động tác tỏ ý “xin mời” với Tiết Dạ: “Ngồi đi.”

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi đối diện nhau.

Tiết Dạ đang nghĩ xem nên mở lời thế nào, còn Dịch Đề... Thì không biết nên làm sao để mở miệng, ví dụ như...

“À, chị dâu!”

Rõ ràng rất không ổn đúng không?!

Khoan nói đến việc Tiết Dạ sẽ phản ứng ra sao, bản thân cô đã buồn nôn trước rồi.

“Thật ra...” Cuối cùng, Tiết Dạ vẫn là người lên tiếng đầu tiên, “Hôm nay tôi đến đây là có chuyện muốn thương lượng với cô.”

Dịch Đề gật đầu.

“Chuyện này có thể hơi mạo muội, thế nhưng, tôi hi vọng... Cầu xin cô hãy suy nghĩ cẩn thận một chút.”

Thấy anh ta đã dùng đến hai chữ “cầu xin”, Dịch Đề cũng không thể tiếp tục vờ như không biết, dù sao cảnh tượng hôm đó đã rất rõ ràng. Cô hít sâu một hơi: “Thật ra, tôi biết cả rồi.”

“Cái gì?” Tiết Dạ lộ vẻ kinh ngạc, “Cô biết rồi sao?”

“Đúng vậy.” Dịch Đề lại gật đầu, chắc chắn nói, “Tôi biết.”

Ma cà rồng nhìn chằm chằm dáng vẻ của cô gái trước mặt, hơi thở dài: “Không hổ là Linh thực sư, chuyện bí mật này cũng...”

“Chuyện này không liên quan đến thân phận Linh thực sư.” Dịch Đề hơi lắc đầu, “Tuy rằng chuyện của hai người là bí mật, nhưng cũng... Không phải chuyện xấu gì, tuy có rất nhiều người không hiểu rõ, nhưng cũng có nhiều người khác ủng hộ, tán thành mà.”

“... Há?” Tiết Dạ sững sốt, câu này hình như có gì hơi... Sai thì phải?

“Ít nhất tôi sẽ đứng về phía hai người.” Dịch Đề nghiêm túc nói, “Cho dù sau này anh và anh trai tôi có ra sao, tôi cũng...”

“Khoan đã.” Tiết Dạ cảm thấy không ổn, “Anh trai cô?” Chuyện này có liên quan gì đến anh trai đáng sợ đến mức không giống người kia của cô chứ?!

“Anh không cần thận thung như vậy.” Dịch Đề ho nhẹ một tiếng, “Chẳng phải thật ra quan hệ giữa anh và anh trai tôi là loại quan hệ kia sao? Ngày đó ở phòng rửa tay, hai người... Tôi đều... Nói chung, chuyện này...”

“Loại quan hệ kia?”

“Loại quan hệ kia?”

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Một người đương nhiên là Tiết Dạ.

Còn người khác lại là... Lương Thần.

Anh ta ôm Hồng Diệp, chẳng biết đã đứng ngoài cửa tiệm từ khi nào, chỉ là hai người bên trong, một người rất nghiêm túc tập trung, một người lại khiếp sợ, vì vậy vẫn không chú ý đến anh ta.

Vì đồng thanh một lời, ánh mắt hai chàng trai trẻ tự nhiên mà đối diện nhau.

Sau khi nhìn nhau một lúc, mặt Lương Thần bỗng tối sầm, lùi lại mấy bước: “Hoá ra anh là...”

“Không phải!” Tiết Dạ đứng lên.

“Đến lúc này rồi anh còn giấu giếm cái gì?” Về mặt Lương Thần bắt đầu trở nên kỳ quái, “Chẳng trách trước đây tôi đã thấy anh là lạ, thì ra là vậy...”

“Đã nói là không phải!” Tiết Dạ quả thật muốn phun một ngụm máu!

Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Anh ta rốt cuộc đã làm gì?

“Anh cũng đã ở trong phòng rửa tay với anh trai cô ấy...” Lương Thần còn chưa nói hết, đột nhiên đặt Hồng Diệp bé nhỏ trong lòng xuống, hai tay vững vàng bịt hai bên tai của chú khuyển yêu lại, “Còn nguy hiểm gì nữa?!”

“Ai có loại quan hệ kia với anh trai cô ấy chứ?” Anh ta không hề cảm thấy cuộc sống vô vị đến mức phải kiểm chuyện để làm như vậy?

“Con doi vô liêm sỉ, đã này này nọ nọ trong phòng rửa tay, còn không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy sao?”

“Ai này này nọ nọ?” Tiết Dạ từ trước đến giờ luôn tự xưng là bình tĩnh, nhưng với tình cảnh liên tục trúng chiêu của hai người trước mặt này, rốt cuộc cũng phát ngôn thiếu suy nghĩ, “Nếu tôi thật sự có hứng thú với đàn ông, cậu cho rằng mình thoát được sao?”

Câu này vừa nói ra, cả thế giới đã yên tĩnh lại.

Dịch Đề cảm thấy đau lòng: Anh, anh à, xem như anh đã bị đá rồi nhỉ? Quả nhiên một cơn gió xuân không thể đầu lại hoàn cảnh “ngược luyến tình thâm” của đôi oan gia này mà... Anh trai đáng thương, không biết anh sẽ đau lòng thế nào đây. QAQ

Cả người Tiết Dạ đều không ổn: Bản thân anh đang nói gì vậy!

Cả người Lương Thần cũng không ổn...

“Biến, biến thái!”

“Không, hai người nghe tôi giải thích...”

“Tên doi biến thái, tránh xa tôi ra một chút!”

Mãi đến tận bây giờ Tiết Dạ vẫn không rõ tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này, nhưng anh ta hiểu rằng mình không thể tiếp tục ở lại đây nữa, vì anh ta sợ bản thân sẽ “Hủy diệt cả thế giới”!

“Cô Dịch, sau này chúng ta nói tiếp, hôm nay tôi đi trước đây.”

Sau khi vội vàng tạm biệt, thân hình thon dài của chàng trai trẻ hóa thành một cơn doi, bay ra từ khe hở cửa kính.

Để lại một nam một nữ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Ừm, còn có Hồng Diệp bé nhỏ đang bị bịt tai, ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Một lát sau, cả hai người đều quay sang chỗ khác ho nhẹ, trong lòng cảm thấy vô cùng lúng túng, đồng thời đều đang điên cuồng suy nghĩ.

Lương Thần: Chết tiệt! Bây giờ nên nói gì mới phải đây? “Xin hỏi quan hệ của anh trai cô và tên khốn Tiết Dạ kia là loại quan hệ đó sao?”... Sao có thể nói ra được chứ!

Dịch Đề: Làm sao bây giờ? Hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải. “Thì ra đối với anh, anh Tiết vẫn luôn... A ha ha ha, anh trai tôi bị đá rồi!”... Sao có thể nói ra được chứ!

Lương Thần: Sao cô ấy không nhìn thẳng vào mình? Đang nghi ngờ mình và tên kia có gì đó sao? Hoàn toàn không có, được chưa? Thế nhưng chuyện như vậy hình như càng giải thích sẽ càng tệ hơn thì phải!

Dịch Đề: Sao anh ta không nhìn thẳng vào mình? Đang chột dạ vì đã cướp đoạt tình yêu của người khác sao? Lúc này nên nói gì mới không bị hiểu lầm là chỉ trích đây?

Lương Thần: Cô gái ngu ngốc này, không phải bình thường cô nói nhiều lắm sao? Cứ nói bừa gì đó đi chứ! Bầu không khí ngày càng lúng túng hơn rồi biết chưa?! Lúc này cho dù muốn tạm biệt rồi đi cũng không thể tìm được cớ!

Dịch Đề: Anh bạn người sói này, không phải bình thường mặt anh rất dày à? Cứ nói bừa gì đó đi! Bầu không khí ngày càng lúng túng hơn rồi đấy?! Lúc này cho dù muốn mời anh ta vào nhà cũng không tìm được cơ!

Lương Thần: Nói gì đi!

Dịch Đề: Nói gì đi!

Lương Thần: Nhanh lên!

Dịch Đề: Nhanh lên!

Lương Thần: Xin cô đấy!

Dịch Đề: Xin anh đấy!

Nhưng đúng lúc này...

“Anh ơi, vẫn chưa được nghe sao?”

Theo giọng nói bi bô của Hồng Diệp, bầu không khí vô cùng lúng túng dường như bị hủy đi trong nháy mắt.

Hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi.” Lương Thần buông tay ra, dịu dàng ôm chú khuyển yêu nhỏ lên.

Còn Dịch Đề tươi cười mở cửa: “Đến đây tìm tôi có chuyện gì không?”

Nụ cười của hai người rực rỡ như ánh mặt trời, vô cùng ăn ý, hoàn • toàn • quên • sạch chuyện vừa nãy Tiết Dạ đến đây!

Cecil lặng lẽ giờ xúc tu đổ nước sôi vào bình thủy, cảm khái từ tận đáy lòng: Cách thức tư duy và hành động của các chủng tộc trên Địa cầu thật sự quá phức tạp!

Sau khi mời Lương Thần ngồi xuống, rót cho anh ta cốc nước, Dịch Đề ôm Cecil vào lòng theo thói quen, ngồi đối diện anh ta, hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không phải vì tên quý nhỏ này sao?” Chàng trai trẻ mặt non nớt khẽ trêu đùa cậu nhóc bên cạnh.

Cô quay sang nhìn Hồng Diệp, phát hiện mái tóc dài khiến người khác nhận lầm giới tính của nó đã được cắt ngắn gọn gàng, nhưng dù vậy, dáng vẻ này vẫn rất dễ bị lẫn lộn. Tuy khuôn mặt và thân thể cậu bé khá thon gầy, nhưng nó đã được thay một bộ quần áo trẻ em sạch sẽ xinh xắn, chân cũng mang một đôi xăng-đan mới tinh, trông vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Có lẽ vì hôm qua đã được Dịch Đề mặc quần áo giúp, dưới ánh mắt chăm chú của cô, chú khuyển yêu chỉ hơi co rúm một lúc, sau đó đã bình tĩnh lại, đôi mắt nó len lén nhìn khối thạch màu xanh lam trên gối cô, đầu ngón tay hơi động đậy, dường như lại muốn chơi trò “bắt xúc tu”.

“Hồng Diệp thế nào rồi?”

Trẻ con hay động vật nhỏ đều giống nhau, nếu chủ động đi trêu ghẹo sẽ khiến chúng xù lông giận dữ; nhưng ngược lại, nếu cảm nhận được ý tốt, chúng sẽ chủ động đến gần những thứ làm chúng cảm thấy yên tâm.

Vì vậy Dịch Đề không vội làm ra những cử chỉ thân thiết, chỉ cố gắng điều chỉnh ánh mắt dịu dàng và giọng nói của mình để không làm nó cảm thấy sợ hãi.

Chú khuyển yêu nhìn sang phía Lương Thần theo bản năng.

Anh ta lại “lạnh lùng tàn nhẫn” nói: “Chuyện của mình thì tự mình nói đi.”

“...” Tha thiết ngóng nhìn.

“...” Quay đầu đi.

Dịch Đề nhìn một lớn một nhỏ trước mặt, cảm thấy rất thú vị.

Sau khi việc “xin giúp đỡ” không có kết quả, Hồng Diệp không òa khóc lên như những đứa trẻ khác, có lẽ vì đã sớm quen với việc “dù khóc cũng sẽ không có ai đến giúp mình”, nó hơi mím môi, dường như đang lấy can đảm, sau đó nhỏ giọng nói: “Em muốn... Liên lạc với Tiểu Phong.”

Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng Dịch Đề cảm thấy so với việc dò hỏi, lúc này vẫn nên khách lễ trước thì tốt hơn: “Hóa ra là muốn liên lạc với bạn.”

Gật đầu.

“Liên lạc qua thư từ sao?”

Lắc đầu.

“Gọi điện thoại?”

Lại lắc đầu.

“Vậy làm thế nào?”

“Cho em... Tài khoản QQ.”

Dịch Đề: “...” Không hổ là tiến bước vào thời đại mới. Trẻ con thời buổi này trưởng thành sớm thật đấy. Có điều cũng dễ hiểu thôi, sau khi trải qua chuyện như vậy, cho dù là viết thư hay gọi điện cũng rất dễ bị người nhà cậu bé kia phát hiện, nhưng khi trò chuyện trên mạng... Bình thường mọi người chắc sẽ không cảm thấy yêu quái lại làm việc này đúng không? Cô vỗ tay một cái, “Thì ra là vậy, thế thì em muốn chị giúp gì?”

“Là anh ấy muốn tìm chị.” Cách nói chuyện của chú khuyến yêu dần dần trở nên trôi chảy.

Dịch Đề nhìn sang phía Lương Thần, anh ta hình như hơi khó chịu, nói: “Nếu cô rảnh rồi thì đi mua máy tính với tôi.”

“Đương nhiên tôi...”

“Dù sao cửa hàng của cô cũng chẳng có khách, bất cứ lúc nào cũng đang nằm trong trạng thái chuẩn bị đẹp tiệm mà.”

“...” Cách nói chuyện của tên này thật sự khiến người ta vô cùng tức giận! Cho dù đúng là vậy, nhưng cũng đừng nói trắng ra như thế chứ?! Dịch Đề hơi không vui hỏi, “Nhà anh không có máy tính sao?” Thời buổi này, điện thoại di động và máy tính chắc chắn là những thứ tối thiểu phải có.

“Tôi không cần thứ đó!”

“Ồ?” Về mặt tức giận của người nào đó khiến Dịch Đề hơi nghi ngờ, “Thật không?”

“...”

“Rất đáng nghi đấy.” Híp mắt.

“Im miệng! Có đi hay không, cho một câu trả lời chắc chắn mau!”

“Không phải anh...”

“... Không phải tôi không biết cách gõ chữ ghép vần!”

Dịch Đề: “...” Biết cái gì gọi là “lạy ông tôi ở bụi này” không? Là như vậy đấy, có điều, “Chẳng phải còn có thể dùng phương pháp Ngũ bút tự hình (1) sao?”

(1) Ngũ bút tự hình: Một phương pháp gõ chữ tiếng Trung theo nét trên máy tính.

“Thứ phiền phức như vậy ai mà thèm nhớ! Ánh mắt đó của cô là ý gì? Nếu tôi nghiêm túc một chút, mấy thứ như máy tính này hoàn toàn không có gì đáng kể!”

“...” A ha ha ha, thì ra là hoàn toàn không biết gõ chữ.

Dịch Đề cho rằng mình đã biết tất cả chân tướng, nào ngờ về mặt Hồng Diệp lại hơi nghi hoặc, sau đó nói:

“Anh ơi, tại sao mấy chú trong cửa tiệm lại nói anh là ‘Sát thủ thiết bị điện’?”

Lương Thần: “!!!” Đờ người.

Dịch Đề: “Sát thủ thiết bị điện?” Cô đột nhiên nhận ra, chân tướng dường như vượt xa sức tưởng tượng của mình. Tên trước mặt này cố gắng che giấu sự thật, hóa ra là...

“Không được cười!” Lương Thần vỗ một cái lên bàn, thẹn quá hóa giận quát, “Chẳng phải điện thoại di động thường sẽ tự nổ tung sao? Có gì ghê gớm đâu chứ!!!”

Dịch Đề: “...” Phải là “vô cùng ghê gớm” mới đúng đấy! Nếu tên này không phải người sói có cơ thể mạnh mẽ, đoán chừng đã chết từ lâu rồi. Nhưng khoan đã, “Vậy tại sao anh lại mở quán cơm? Tôi nhớ trong quán của anh có nồi cơm điện, ti vi và điều hòa mà?”

“Ngu ngốc.” Lương Thần hừ lạnh một tiếng, “Chút chuyện nhỏ này cũng không biết làm, vậy tôi tuyển mấy tên kia đến để làm gì? Ngồi không sao?”

Khóe mắt cô giật giật mấy lần, đã bị người ta gọi là “Sát thủ thiết bị điện”, có thể tưởng tượng được rằng lúc trước anh ta đã phá hoại bao nhiêu thứ, vậy mà vẫn tràn đầy tự tin, thế nên mới bảo cô cùng đi mua máy tính sao? Như vậy khi dùng thử ít nhất sẽ không làm nổi mắt đỏ của người ta.

“Vậy sao anh có thể chịu được buổi tối mùa hè? Không cần điều hòa...”

“Đủ rồi!” Lương Thần đứng lên, cắn răng nói, “Nếu cô nói nữa, sau này tôi... Tôi chỉ đưa đồ chay cho cô thôi!”

Dịch Đề: “...” Đúng là một việc uy hiếp đơn giản mà tàn nhẫn, có điều, lại rất hiệu quả. Cô cẩn thận chọc chọc bánh pudding trên đầu gối, “Cecil, anh muốn đi cùng không?”

“Còn dẫn nó theo sao?”

Đối diện với sự ghét bỏ của Lương Thần, Dịch Đề vô cùng tự hào nói: “Cecil nhà tôi rất lợi hại, bất cứ thiết bị điện tử nào cũng không thành vấn đề với anh ấy.” Hoàn toàn khác với mấy tên người sói nào đó!

“... Hừ.”

“Xèo xèo...”

“...” Cô lại nói gì làm anh thẹn thùng sao?

Vì vậy, một nhóm bốn người cứ thế bước vào cuộc hành trình mua sắm.

Đừng thấy Dịch Đề là trạch nữ, đã chuyển đến hơn một tháng nhưng vẫn chưa nhận rõ mấy con đường xung quanh mà lắm, thật ra cô chẳng xa lạ gì với trung tâm thành phố. Nguyên nhân chính là, lúc trước khi còn làm việc ở trường học, cô vẫn thường đi dạo phố với đồng nghiệp nữ, là con gái mà, trời sinh đã có ưu thế “đi thăm con đường cũng không mệt”, vì vậy cô khá quen thuộc với phạm trù này.

“Đi thẳng đến trung tâm máy tính sao? Hay đến cửa hàng điện tử chuyên môn?”

“Đến trung tâm máy tính đi.” Lương Thần dứt khoát nói, “Mấy cửa hàng điện tử chuyên môn rất phiền phức.”

“Cũng đúng.” Dịch Đề gật đầu, “Nhưng đi bằng gì?”

“Gần đầu hẻm có một trạm xe buýt.”

“Ồ.”

Dịch Đề không có ý kiến gì với chuyện này, thật ra cô có chứng say xe nhẹ, ngồi ô tô hay taxi sẽ hơi không thoải mái, nhưng khi đi bằng các loại xe công cộng gió lùa bốn phía như xe buýt, xe ba bánh thì lại không sao, vì vậy đề nghị này của Lương Thần đã đúng với nguyện vọng của cô.

Vì trường học gần trạm, do vậy người trên xe rất nhiều, cũng may giờ này học sinh vẫn chưa tan học, nếu không sẽ xuất hiện tình trạng “cá mòi đóng hộp” trong hiện thực.

Vì đến sau, vị trí còn lại không nhiều, do vậy họ dứt khoát chọn hàng ghế cuối.

Dịch Đề và Lương Thần ngồi hai bên, Hồng Diệp ngồi giữa, còn Cecil lại “ngồi” trong chiếc túi xách nhỏ của cô.

“Anh muốn mua máy tính hiệu gì?”

“Đến đó rồi tính.”

“Loại để bàn hay laptop?”

“Cái phía sau.”

...

Sau khi trò chuyện vài câu, trên xe lại nhanh chóng có thêm người.

Lương Thần nhìn người đang đi đến, ôm lấy Hồng Diệp vào lòng, ngồi sang bên cạnh Dịch Đề, đặt cậu bé lên đùi. Tuy đã mất chỗ, nhưng chú khuyến khích không hề khó chịu, hay nên nói so với việc ngồi một mình, nó thích ngồi trong lòng anh hơn.

Lại qua mấy trạm, càng gần trung tâm thành phố, người trên xe lại càng nhiều.

Tuy bây giờ đã là tháng chín, nhưng khí trời vẫn rất oi bức, một đám người chen chúc trong xe, dù tất cả cửa sổ đã được mở hết, mùi tỏa ra vẫn rất nồng.

Dịch Đề có thể rõ ràng cảm thấy sắc mặt của Lương Thần và Hồng Diệp không tốt lắm, cô lặng lẽ cúi đầu mở túi xách, nhìn Cecil bên trong, anh hiểu ý dùng xúc tu làm một động tác “OK” với cô. Dịch Đề thờ phào nhẹ nhõm, trước đây những khi cảm thấy nhàm chán, cô sẽ làm một vài túi hương bằng hoa trong tiệm, đặt ở khắp nơi trong nhà, chiếc túi xách này cũng không ngoại lệ, xem ra việc làm này rất có tác dụng.

Nghĩ vậy cô liền lấy ra một chiếc khăn tay đã ướp hương từ trong túi, đưa cho Lương Thần ngồi bên cạnh: “Anh có cần cái này không. . .”

Cô vốn cho rằng tên kiêu ngạo này sẽ do dự, nào ngờ anh ta vô cùng dứt khoát nhận lấy, bịt vào. . . Mũi Hồng Diệp. Mà sau khi nhận ra được điều này, chú khuyến yêu đột nhiên nhảy xuống khỏi lòng Lương Thần, sau đó bò lên theo tư thế đối diện với anh chàng “giám hộ” của mình.

“Đừng lộn xộn, nếu ngã anh cũng sẽ mặc kệ đấy!”

Tuy nói như vậy, nhưng tay của chàng trai trẻ mặt non nớt vẫn vững vàng bảo vệ sau lưng cậu bé.

Một lát sau, Hồng Diệp cũng thành công bò lên, quỳ trên đầu gối Lương Thần, giơ tay che khăn vào mũi anh ta: “Anh, cùng bịt. . .”

Lương Thần hơi sững sốt vì lời nói và hành động của cậu nhóc, lập tức rũ mắt xuống, tuy không lên tiếng, nhưng lại ôm nó sát vào lòng mình hơn một chút.

Dịch Đề cảm thấy chắc chắn tên này đang thẹn thùng, vì ánh mắt anh ta rõ ràng đang lướt trái lướt phải loạn xạ.

“Ánh mắt đó của cô là thế nào?!”

Nhìn đi, quả nhiên là thẹn quá hóa giận.

“Không, không có gì.”

“Cô rõ ràng đang nhìn lên tôi!”

“Nếu anh không nhìn lên tôi, làm sao biết tôi đang nhìn lên anh chứ?”

“...” Vô • cùng • giận • dữ!

Trước khi tên này bùng nổ lửa giận, Dịch Đề ho nhẹ một tiếng, nói: “Nhắc mới nhớ, hai người thật giống anh em ruột.”

Lời còn chưa dứt, mặt Lương Thần bỗng trở nên đen hơn.

Với tuổi tác vốn có của anh ta, làm chủ của tên quỷ nhỏ này cũng còn hợp, cuối cùng nó chỉ chịu gọi anh ta là “anh trai”, lại gọi mấy tên cầm thú trong tiệm kia là “chú”!

Đáng chết!

Cô gái này cố ý sao?!

“Tôi nói cô...”

Nhưng đúng lúc này, trên xe đột nhiên truyền đến một tiếng khóc nhỏ.

Dịch Đề theo bản năng nhìn sang, phát hiện người phát ra tiếng khóc này chính là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, hai tay cô bé nắm thật chặt tay vịn trong xe, cơ thể hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trộm Cũng Đã Trở Nên Thông Minh

Bị bệnh sao?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Dịch Đề.

Bởi vì hai gò má cô bé ấy hơi ửng hồng.

Nhưng ngay lập tức, cô lại phủ định kết luận này.

Bởi vì rõ ràng cô nhìn thấy, một bàn tay lớn đang phủ lên đầu cô bé ấy, còn trượt một đường lên phía trên.

Tên biến thái này!

Cô ngay lập tức nổi giận, đối với phần lớn phụ nữ mà nói, loại người này còn đáng chết hơn gấp trăm lần so với những kẻ mang tội giết người!

Lúc đó, Dịch Đề vừa muốn đứng lên thì lại chậm một bước, bởi vì một người phụ nữ trung niên bên cạnh cô bé đã quát lên: “Anh đang làm gì đó?”

Tuy rằng trên xe chật chội, nhưng xung quanh cô bé vẫn ngay lập tức được nhường ra một khoảng trống nhỏ.

Vì vị trí hàng cuối cùng khá cao, Dịch Đề hơi đứng lên, liền thấy được diện mạo tên đầu sỏ kia, hắn là một người hơn ba mươi tuổi, mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, đeo một chiếc kính mắt bản to, trong tay còn xách một chiếc túi công sở, nếu chỉ đi bình thường trên đường, tuyệt đối sẽ không có người tin rằng hắn lại làm ra chuyện như vậy.

Dưới cái nhìn của mọi người, hắn ngượng ngùng rút tay về, cười gượng hai tiếng: “Hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi. Do trên xe quá nhiều người mà, tay tôi không cẩn thận nên đụng vào.”

Gần như ngay lúc hắn vừa rút tay lại, cô bé liền buông tay vịn ra, chạy đến chỗ đám người, mấy bác gái đỡ được nó, thấp giọng an ủi. Cô bé vốn bị hoảng sợ đột nhiên nhận được cảm giác an toàn, liền khóc òa lên.

“Hiểu lầm cái gì?” Một người phụ nữ trung niên khác không thể nhịn được nói, “Rõ ràng anh cố ý sàm sỡ bé gái nhà người ta!”

“Đúng vậy, vô liêm sỉ!”

“Tài xế, chuyển hướng, đưa hắn đến đồn cảnh sát đi!”

“Đúng vậy, đưa đến đồn cảnh sát! Nếu giữ lại không biết sẽ gây nên tai họa cho bao nhiêu cô bé khác!”

...

Có lúc, những người vây xem kỳ thực không lạnh lùng vô cảm như mọi người nghĩ, nhưng họ thật sự thiếu một người dẫn đầu, đây có lẽ do trong nền văn hóa mà mọi người được tiếp nhận từ nhỏ có một câu nói ‘người nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét’. Nhưng khi thật sự có người đứng ra dẫn đầu, những người khác sẽ liên tiếp theo sát công kích. Giống như bây giờ, tinh thần quần chúng kích động, nóng lòng muốn giải quyết tên yêu râu xanh này tại chỗ.

Nhưng vào lúc này lại có người hô lên: “Tài xế, vài người trên xe đang có việc gấp, trước tiên anh dừng ở đây để họ xuống xe đã, sau đó chúng ta cùng đưa hắn đến đồn cảnh sát.”

Lời này vừa nói ra, không ít người liền tục gật đầu.

Quả nhiên tài xế dừng lại ở trạm xe gần nhất, mọi người nhìn chăm chăm tên đàn ông kia, để bảo đảm rằng hắn sẽ không nhân cơ hội chạy trốn. Cùng lúc đó, có mấy người lần lượt xuống xe từ cửa sau.

Nhưng đúng lúc này —

“Khoan đã.”

Tiểu Hồng Diệp đột nhiên bị nhét vào lòng Dịch Đề, cô trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Lương Thần, anh ta đang nắm lấy cổ tay của một chàng trai trẻ.

“Cậu đang làm gì vậy?” Chàng trai trẻ kia khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, mặc dù không tính là đẹp trai nhưng cũng rất sáng láng, thuộc về kiểu người sẽ khiến người khác có thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nếu so sánh một chút, Lương Thần đang nắm lấy tay người ta không buông kia lại trông giống một thiếu niên đang phát bệnh tuổi dậy thì.

Vì cảm giác tương phản mãnh liệt này, Dịch Đề lặng lẽ ngoi lơ sang chỗ khác.

“Anh cứ thế mà đi thôi sao?”

“Cậu có ý gì?”

“Tôi nói là,” Lương Thần cười nhạo một tiếng, dứt khoát kéo chiếc túi đeo vai bên hông chàng trai trẻ kia, đồ nó xuống, “Ít nhất cũng nên để những thứ đồ này lại chứ?”

Mấy chiếc ví tiền cứ như vậy rơi xuống bên chân hai người.

Những người đang chú ý đến sự việc này trên xe đều kinh ngạc đến ngây người.

“Đó là ví tiền của tôi!”

“Còn có của tôi nữa!”

“Của tôi cũng vậy!”

“Từ khi nào thế?”

...

Chàng trai trẻ kia lựa chọn thời cơ, một giây sau liền ném chiếc túi đi muốn chạy trốn. Lương Thần đã sớm chuẩn bị từ trước nên sao có thể để hắn thực hiện được, mạnh mẽ đá hắn ngã sấp xuống, sau đó đập lên lưng hắn, tay chỉ về hướng người đàn ông kia: “Hai người này là đồng bọn.”

Sắc mặt người đàn ông kia hoàn toàn thay đổi.

Đã đến nước này, ai cũng biết đầu đuôi mọi chuyện ra sao.

Nói đơn giản hơn chính là, một tên gây rối loạn, tên còn lại nhân cơ hội ăn cắp.

Đám người vốn cho rằng mình đang xem một màn ‘bắt kẻ sàm sỡ’ thấy vậy bèn đưa mắt nhìn nhau, thời buổi này trộm cũng biết xem Conan, chỉ số thông minh cũng tăng lên đáng kể, bọn họ không cẩn thận đã mắc câu rồi.

Cũng may có cậu thiếu niên kia...

Vì vậy mọi người liền cảm ơn tới tấp.

“Người bạn nhỏ cháu học trường nào?”

“Hắn là đang học trung học đúng không?”

“Thật thông minh.”

...

Lương Thần: “...” Sớm biết như vậy đã mặc kệ mấy người ngu ngốc này!!!

Dịch Đề: “... Phụt!” Che miệng.

Tiếng cười này của cô liền chọc phải tổ ong vò vẽ, tên nào đó lập tức quay đầu lại quát lên với cô: “Không được cười!!!”

Vì vậy có người lại nhỏ giọng bàn tán.

“Đó là chị và em trai cậu ấy đúng chứ?”

“Lớn lên không giống nhau gì cả.”

“Đúng đấy, hai đứa em trai lại khá đẹp.”

...

Dịch Đề: “...” Đừng như vậy mà, quá tàn nhẫn rồi đấy!

Sắc mặt vốn âm u của Lương Thần chuyển thành trời quang nắng ảm, loại tâm trạng ấu trĩ này Dịch Đề có thể hiểu được, có lẽ do ‘nhìn thấy cô không tốt, tôi sẽ tốt’, anh ta đập người dưới chân, hỏi: “Có dây thừng không? Trói chúng lại cùng đưa đến đồn cảnh sát đi.”

“Tôi có, nhưng không đủ dài.”

“Tôi cũng có, nối hai dây lại đi.”

Thấy họ sắp bị trói lại, trong lòng Dịch Đề đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng nhìn xung quanh xe, sau đó liền thấy một người phụ nữ trẻ tuổi kéo cô bé vừa bị sàm sỡ kia sang một bên, cầm dao gác lên cổ cô bé: “Mọi người không được nhúc nhích! Thả bọn họ ra cho tôi!”

Tuy đã là một người tu chân, nhưng Dịch Đề hoàn toàn chưa đủ kinh nghiệm.

Giống lúc này, Lương Thần nhanh chóng phát hiện tên thanh niên kia làm chuyện mờ ám, nhưng Dịch Đề lại phải thông qua anh ta mới phát hiện ra.

Cũng giống như bây giờ, tuy cô có chút linh cảm, nhưng lại không thể lập tức tìm được mục tiêu. Nếu đang trong điều kiện bình thường, Lương Thần có lẽ cũng sẽ nhận ra, nhưng vì trong xe có rất nhiều mùi hương giao tạp vào nhau, làm hỗn loạn khứu giác của anh ta, vì vậy không thể phân rõ mùi hương giống nhau trên ba người này.

Cô gái này không nghi ngờ cũng là đồng lõa của bọn họ.

Nhưng một khi đã như vậy, mọi chuyện đều dễ giải thích thôi.

Kế hoạch của những người này hẳn là — đầu tiên người đàn ông kia thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó để tên thanh niên trộm ví tiền xuống xe, cuối cùng, cô gái này sẽ chủ động hô lên “Ví tiền của tôi mất rồi!”, tạo nên hiệu ứng dây chuyền. Bản thân mọi người lúc đó đều chịu tổn thất, vì vậy sự chú ý của mọi người sẽ tập trung vào tên đã trộm ví, người đàn ông kia có thể nhân cơ hội này để chạy trốn. Nếu không thành công, cô gái kia sẽ có thể phát tác bệnh cấp tính vì ‘bị mất ví tiền’, hay sẽ sử dụng những cách thức tương tự như vậy.

Bản thân mất đồ, trên xe lại có người bị bệnh cấp tính, ai còn có tâm trạng quan tâm đến một tên sàm sỡ?

Phương pháp đó chắc chắn vô cùng an toàn, bởi vì tên xuống xe vừa này không những trẻ tuổi, đáng vẻ lại rất đường hoàng ngấn nấp, ai cũng sẽ không cảm thấy hẳn là một tên trộm. Nhưng cho dù hoài nghi cũng đã muộn, hẳn xuống xe tìm một nơi nào đó giấu đồ vật vừa trộm đi, ai sẽ tìm được chứng cứ đây?

Trong túi xách của cô gái kia có ‘thuốc’, uống vài viên là khỏi ngay, hơn nữa ai sẽ hoài nghi một người bệnh chứ?

Nhưng cho dù kế hoạch thất bại, người đàn ông kia vẫn bị đưa đến đồn cảnh sát, vậy thì làm thế nào? Trông hắn ăn mặc nhã nhặn, đáng vẻ đạo mạo, nhưng khi đã làm chuyện như vậy, chứng tỏ bình thường hẳn cũng chỉ là một tên thất nghiệp, mà tội hắn phạm phải cũng không lớn, cùng lắm chỉ bị tạm giam vài ngày, sau khi nộp tiền phạt liền sẽ được thả ra, đối với những người như hắn có giải quyết cũng không được gì.

Kế hoạch này xem ra rất hoàn hảo, nhưng đáng tiếc, giữa đường lại nhảy ra một tên Lương Thần.

Mất thấy đồng bọn sắp bị tóm vì ‘kế hoạch phạm tội’, nữ đồng phạm cuối cùng quỳnh lên liền đánh liều làm bừa, bắt cóc con tin.

Cô bé dưới sự an ủi quan tâm chị em cô bác vốn đã ngừng khóc, lúc này lại khóc lên theo bản năng, cô cũng thật xui xẻo, vì không khỏe nên xin về sớm, lại gặp phải tên biến thái trên đường, sau đó lại gặp thêm chuyện này.

Tâm hồn cô bé vốn rất yếu đuối, khỏi nói đến việc liên tiếp gặp phải những chuyện như vậy, từng lần một bị dả kích nghiêm trọng.

“Không được khóc!” Người phụ nữ trẻ tuổi kia ‘chó cùng rút giậu’, theo bản năng nắm thật chặt con dao trong tay, một dòng máu chảy xuống từ cổ cô bé, “Còn khóc nữa tao sẽ giết mày!” Sau đó quát lên với những người khác, “Thả hai người họ ra!”

Mà Lương Thần là “đối tượng trọng điểm được quan tâm”, hoàn toàn không thể hành động, vì chỉ cần hơi động một chút sẽ làm cô ta vô cùng cảnh giác. Đương nhiên, không phải anh ta không còn cách nào khác, chỉ là, Lương Thần không muốn để lộ ra năng lực vượt ngoài phạm vi hiểu biết của con người trong những trường hợp công khai thế này thôi.

Dịch Đề cảm thấy, cô hẳn là có thể làm được gì đó.

Cô cầm lấy túi xách, nhỏ giọng nói: “Cecil, tôi sẽ qua bên kia, tiếp đó phiên anh phối hợp với tôi nhé.”

Một xúc tu vươn ra từ bên trong, quấn quanh ngón tay cô, giọng nói nhẹ nhàng mà ôn hòa truyền ra: “Tiểu Đề, cẩn thận một chút đấy.”

“Ừm.”

“Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ không để người khác làm hại đến cô.” Giọng nói tuy nhỏ, nhưng rất kiên định.

Dịch Đề nở nụ cười: “Tôi biết rồi.” Vì vậy cô không hề sợ hãi.

Sau khi quyết định, cô buông tiểu Hồng Diệp ra, nhẹ giọng nói: “Em có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân không?”

Nó mím chặt môi, dùng sức gật đầu.

“Thật là một đứa bé ngoan.” Dịch Đề theo bản năng vươn tay ra, xoa nhẹ đầu nó, mái tóc rất mềm, sờ vào rất thoải mái.

Bất ngờ là, cô không hề bị kháng cự lại.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, bước qua bên kia.

“Cô cũng đừng tin đấy!” Người phụ nữ trẻ tuổi vừa nhìn thấy cô liền trở nên cảnh giác.

Dịch Đề giơ hai tay lên: “Cô đừng căng thẳng, tôi không động đây đâu, tôi chỉ muốn nói... có thể để tôi thế chỗ cô bé ấy không?” Lúc nói chuyện, Dịch Đề chỉ vào cô bé kia, “Cô xem, cho dù các cô xuống xe cũng sẽ bị tóm lại thôi, vì vậy cần một con tin có thể đi cùng với các cô. Cô bé này đang bị bệnh, hơn nữa cổ còn bị thương, nhất định sẽ liên lụy tới mấy người. Tôi thì khác, cơ thể của tôi rất khỏe mạnh.”

“...”

“Cô xem, cổ cô bé chảy rất nhiều máu, nhờ đâu xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi biết, cô chỉ muốn bỏ trốn, chứ không muốn làm hại người khác đúng

không?” Dịch Đề nhẹ giọng lại, cố gắng để lời của mình nghe như đang nghĩ cho cô ta, “Chỉ là ăn trộm mà thôi, cho dù bị bắt cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng nếu làm hại người vô tội thì lại khác.”

Người phụ nữ trẻ tuổi theo bản năng nhìn xuống cổ áo bị máu tươi thấm ướt đầm của cô bé kia, xem ra đã hơi dao động.

“Hơn nữa, cô xem...” Dịch Đề lại chỉ sang Lương Thần, “Tôi là chị cậu ta, nếu bắt tôi làm con tin, cậu ta nhất định sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Lương Thần: “...” Anh ta cắn răng, phóng cho Dịch Đề một ánh mắt hung ác trong im lặng — qua vụ này sẽ tính sổ với cô sau!

Người phụ nữ trẻ tuổi dường như càng thêm dao động, nhưng bỗng dừng lại trở nên cảnh giác: “Cô là chị cậu ta?! Lùi lại phía sau cho tôi!!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tôi Cảm Thấy Cô Rất Đẹp

Dịch Đề ngăn người, nhưng ngay lập tức hiểu ra, cô ta hẳn là e ngại sức mạnh của tên Lương Thần này.

Vì vậy cô vội vàng nói: “Cô có thể trói hai tay tôi lại mà, cô xem...” Dịch Đề nhìn sang hai tên đồng bọn đang đi tới từ trong đám người, “Trong tay bọn họ có dây thừng, bảo bọn họ trói tay tôi lại, vừa không gây trở ngại đến hành động của các cô, vừa không thể làm gì được, cô thấy sao?”

Người phụ nữ trẻ hình như vẫn đang suy nghĩ, nhưng tên thanh niên kia rất dứt khoát nói: “Vây cứ bắt cô ta đi!” Nói xong liền cười gằn nhìn Lương Thần, dường như muốn nói “Vừa nãy cậu làm vậy với tôi, có nghĩ đến tình cảnh bây giờ không?”

Lương Thần rũ mắt xuống, che giấu ánh mắt lúc này của mình.

Những người còn lại không hề cảm thấy điều gì không ổn, chỉ có tiểu Hồng Diệp phía cuối xe hơi run rẩy một lúc.

Tên thanh niên kia tự cho là đã giành được “thắng lợi”, cầm dây thừng mạnh mẽ trói Dịch Đề lại, sau đó liền quay sang nói với người đàn ông kia: “Anh đi xuống trước đi.” Sau đó giật lấy con dao từ tay người phụ nữ, gác lên cổ Dịch Đề.

Cô ta thở phào nhẹ nhõm, đẩy cô bé trong tay ra, cũng chạy xuống xe.

Người trẻ tuổi một tay kìm cổ cô, tay còn lại kẻ dao sát vào cổ cô, theo bước những tên kia xuống. Vì đang vô cùng căng thẳng, hẳn không chú ý đến mấy xúc tu xanh lam đã trượt vào áo mình.

Ba bước, hai bước, một bước.

Hai người rút cuộc thành công bước xuống bậc thang xe buýt, thần kinh đang căng thẳng của tên thanh niên được thả lỏng, nhưng đúng lúc này, hẳn cảm thấy ngực mình truyền đến đau đớn!

Sự đau đớn này vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức hẳn không thể phản ứng được, chỉ theo bản năng tập trung tinh thần vào cơ thể.

Đúng lúc này, Dịch Đề hành động!

Hai tay cô chỉ hơi dùng sức liền có thể dễ dàng kéo đứt dây thừng, sau đó dùng để giầy tàn nhẫn giẫm lên mu bàn chân của tên đó, thời điểm này đang là mùa hạ, có thể tưởng tượng được hậu quả sau khi bị giẫm trúng sẽ như thế nào, tất nhiên đó là bị kịch! Đồng thời, cô dùng một tay nắm lấy con dao, khuỷu tay còn lại tàn nhẫn nện vào bụng tên thanh niên.

Một loạt những động tác trên được thực hiện vô cùng mạch lạc liên tục.

Những người trên xe và hai tên đồng bọn còn lại vẫn chưa kịp phản ứng, hẳn đã ngã xuống mặt đất kêu rên. Đương nhiên, Dịch Đề đã rất nương tay, nếu không tên này đã sớm biến thành đậu phụ nát.

Hai tên đồng bọn kia sợ hãi nhìn Dịch Đề, mà cô chậm rãi thả lỏng tay cầm dao, lộ ra lòng bàn tay không chút thương tích, trực tiếp bẻ con dao thành hai nửa ngay trước mặt bọn họ.

“Các người chạy thử xem!”

“...”

“...”

Quý xuống cho chị!

Tên thanh niên đâm đất kêu gào: “Sớm biết các người là một giuộc, tại sao tôi còn bị mắc lừa chứ!”

Dịch Đề: “...” Những lúc thế này, không phải hẳn nên hối lỗi nói “Sau này tôi sẽ không tái phạm nữa” sao?

Có điều, phê bình giáo dục không phải sở trường của cô, vẫn nên để đồng chí cảnh sát ‘giáo dục’ mấy tên này đi. Bầy kẻ trộm cắp còn bắt cóc con tin trước mặt mọi người, tội danh này quả thực không nhẹ, cô nghĩ, trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không thể ‘tái xuất’ trên những xe buýt khác nữa.

Trong tiếng vỗ tay dồn dập của mọi người, Dịch Đề bỏ chạy trốn chết, lúc gần đi còn không quên mang theo con dao bị mình bẻ làm đôi cùng sợi dây thừng đã đứt, tuy đây là việc thiện, nhưng vẫn đừng nên để những thứ này lại thì tốt hơn. Dù sao lúc đó những người trên xe chỉ nhìn thấy cô gãy ra khỏi dây thừng, vẫn chưa nhìn thấy rõ xúc tu của Cecile, dây thừng đứt và con dao bị bẻ thành hai nửa, còn mấy người kia... Bọn họ nói gì cảnh sát cũng sẽ tin sao?

Đây là lý do đến khi xuống xe cô và Cecile mới hành động.

Sự lo lắng của cô cũng giống với Lương Thần — không muốn để lộ ra năng lực vượt quá phạm vi hiểu biết của nhân loại trước mặt người bình thường.

Bởi vì điều này có thể sẽ mang đến phiền phức.

Do tố chất thân thể đã được nâng cao, Dịch Đề thành công chạy trốn khỏi tầm mắt của ‘những người bạn cùng xe’, Lương Thần ôm tiểu Hồng Diệp cũng theo sát phía sau, giống như cô, anh ta không hề chảy một giọt mồ hôi.

Nếu là trước đây, chuyện này thật sự rất khó tin.

Ban đầu cô còn rất lo lắng hỏi Cecile: “Tôi trở nên như vậy có khi nào không giống với loài người nữa hay không?”

Sau đó Cecile đã xua đi sự lo lắng trong lòng cô: “Đừng lo lắng, thuốc cải tạo gen không thật sự cải tạo gen đâu, nó chỉ có tác dụng giống với phương pháp thổ nạp của cô, từng bước mở rộng giới hạn cao nhất của cơ thể mà thôi.”

“Giới hạn cao nhất của cơ thể?”

“Cơ thể người Địa cầu rất thú vị.”

“... Thú vị chỗ nào?”

“Tuy rất yếu đuối, hơn nữa còn tồn tại nhiều bộ phận không cần thiết, nhưng lại có năng lực tiềm ẩn để vượt xa đại đa số các chủng tộc khác trong Vũ trụ. Thế nhưng khi nhìn khái quát lịch sử phát triển của nhân loại, tôi thấy tuy tuổi thọ trung bình đang tăng cao, nhưng tố chất cơ thể lại đang dần thụt lùi.”

“...” Nếu một ngày không bồi đen Địa cầu tên này sẽ không thoải mái sao? Có điều, tuy rằng chỗ hiểu chỗ không, nhưng cơ bản cô vẫn nắm được đại khái, “Giống như một quyển tiểu thuyết nào đó đã nói — mở ra chuỗi gen gì đó sao?”

Tiếp theo, Cecile mở một lớp học bắt đầu giảng dạy cho Dịch Đề, thế nhưng cô... vẫn hoàn toàn không thể nhớ được!

Nói chung, cô vẫn đang là con người, nhưng tố chất cơ thể mạnh hơn nhiều so với người bình thường — chỉ cần biết như vậy là đủ rồi!

Những cái khác... A ha ha ha ha, mấy thứ khoa học tự nhiên này, đừng tới làm phiền học sinh khối Văn!

“Bây giờ đến trung tâm máy tính à?”

“Trước tiên ăn một bữa cơm đã.” Lương Thần nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

Dịch Đề hơi nghi hoặc nhìn anh ta: “Đồng hồ đeo tay của anh... không gặp vấn đề gì sao?”

Mặt chàng trai trẻ đen lại: “Nó là đồ cơ giới.”

Sau đó, họ tùy tiện bước vào một cửa hàng thức ăn nhanh.

Dịch Đề vừa kéo cửa ra, một người từ bên trong đột nhiên lao tới, va thẳng vào người cô.

“A...”

“Xin lỗi!”

“Không...” Cô còn chưa nói hết, đôi phương đã chạy mất hút.

Đang có chuyện gấp gì sao?

Nghĩ vậy Dịch Đề nhìn sang chàng trai trẻ bên cạnh, phát hiện anh ta đang hơi nhú mào: “Người đó...”

“Sao vậy?” Cô kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi, “Chẳng lẽ... lại không phải con người?” Cứu mạng! Cuộc đời cô đã lưu lạc đến mức độ chỉ cần tùy ý đi trên đường cũng sẽ gặp phải những chủng tộc khác sao?

Lương Thần hơi lắc đầu: “Đúng là con người, nhưng mùi hơi kỳ quái.”

“Người tu chân?”

“Không, hẳn là không.”

“Thật sao...” Dịch Đề vẫn còn là lính mới, vì vậy vẫn chưa có cái nhìn toàn diện nhất đối với ‘linh khí’, cô cũng đã hỏi qua Lương Thần, cuối cùng anh ta trả lời rằng “Một loại hơi thở rất đáng ghét”, nhưng đối với cô mà nói, đó hẳn là một loại hơi thở dễ dàng gây thiện cảm mà? Có điều nói đi nói lại, cho dù muốn tập cách phân tích rõ, cũng phải có người để cô làm thí nghiệm chứ?

Thế nhưng, cô cảm giác rằng loại ‘chậm chạp trì hoãn’ này của mình có thể là một phần của quá trình kế thừa, vì phương pháp mà sư phụ để lại rõ ràng càng ‘toàn diện’ hơn.

Đó chính là trực tiếp ra tay, đánh một lần chỉ thấy đó là con người, nhưng đánh vài lần sẽ thấy đó là người tu chân hay những chủng tộc khác.

Sau khi xem xong chúng, cô hoài nghi sâu sắc rằng, khi còn trẻ rốt cuộc sư phụ đã làm những gì...

Mới có thể tổng kết ra kinh nghiệm như thần này.

Nhưng đối với Dịch Đề mà nói, phương pháp này hình như không quá ổn để áp dụng.

“Haizzz.”

“Tiểu Đề, sao vậy?”

Sau khi vào cửa tiệm, Dịch Đề mới phát hiện lúc này người kia đã vô tình quệt một chút dầu lên áo cô, vì vậy nhanh chóng bước vào phòng rửa tay để lau. Trong phòng rửa tay chỉ có một mình cô, tất cả cửa phòng vệ sinh đều được mở ra, không có ai cả, vì vậy Cecile có thể yên tâm nói chuyện.

Cô nhìn khối thạch rau câu xanh lam chui ra từ túi xách của mình thông qua chiếc gương, hơi lắc đầu: “Không, không có gì.” Cô lo rằng nếu mình nói ra sự ngờ vực trong lòng, Cecile sẽ mang theo một đồng gạch xây dựng bên người, để bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho cô.

Nhưng dễ nhận thấy rằng, tên bánh pudding kia đã hiểu sự vướng bận của cô theo một hướng khác.

“Tiểu Đề rất đẹp.”

Dịch Đề: “...” Sau khi sững sờ một lúc lâu, cô ho nhẹ, hơi lấp bắp nói, “Ce, Cecile, sao anh đột nhiên lại...” Nếu nói như thế, sẽ làm người ta vô cùng ngượng ngùng đấy!

“Vì vậy đừng ủ rũ vì chuyện lúc trước.”

“???” Chuyện lúc trước?

Dịch Đề cẩn thận suy nghĩ một chút mới đột nhiên bừng tỉnh, thì ra là chuyện trên xe, nói trong ba chị em, khuôn mặt của cô là bình thường nhất... ngay cả cô cũng đã quên rồi, thì ra anh vẫn nhớ.

“Tôi đã không để ý đến chuyện đó nữa.” Cô vừa giặt góc áo vừa nói, “Lời nói đó từ nhỏ đến lớn tôi đã được nghe rất nhiều, cũng quen rồi, vì vậy anh không cần an ủi tôi đâu.” Lúc nói chuyện, động tác trên tay cô ngừng lại, cẩn thận nhìn góc áo, “Sạch rồi.”

Khối thạch rau câu duỗi ra xúc tu, giúp Dịch Đề mở vòi nước, nghiêm túc nói: “Lời tôi nói là thật, trong mắt tôi Tiểu Đề là người Địa cầu xinh đẹp nhất.”

Dịch Đề lại ho nhẹ một tiếng: “Cám, cảm ơn.” Cứu mạng, có đôi lúc tên này thẳng thắn đến mức làm người khác vô cùng thẹn thùng. Ánh mắt cô lướt sang chỗ khác chuyển đề tài, “Nói một chút xem, người ngoài hành tinh xinh đẹp nhất trong lòng Cecile anh như thế nào vậy?”

“À,” Cecil nghiêm túc ngẫm nghĩ, sau đó nói, “Xanh lam đậm, trong suốt, có không dưới một trăm xúc tu, còn có...”

Dịch Đề roi lệ đầy mặt, cô không muốn nghe tiếp nữa! Bị tên này khen là ‘xinh đẹp’... đáng vẻ cô rốt cuộc khó coi bao nhiêu? Cô thực sự rất xin lỗi xã hội này!

“???”

“Không, không có gì.” Cô yếu ớt khoát tay một cái, lúc lau nước dính trên góc áo, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Nhắc mới nhớ, Cecile, anh nói xem, có cách nào giúp tôi phân biệt được người bình thường và những chủng tộc khác một cách nhanh chóng không?”

“Sau khi về nhà, cô dùng công cụ giao dịch mua một phụ tùng đi, tôi sẽ giúp cô gắn nó vào sách tranh vừa mua hôm trước.”

“Phụ tùng?”

“Ừm, là phần mềm quét số liệu của cơ thể.” Cecil giải thích, “Tổ chất cơ thể của người bình thường đều nằm trong một phạm vi nhất định nào đó.”

“Thì ra là vậy, nếu vượt qua những số liệu đó thì không tính là con người nữa sao?” Dịch Đề đã hiểu, “Thứ này đúng là không tệ, các anh có thường sử dụng nó không?”

“Không quá thường xuyên, vì sau khi phần mềm này được phát minh, lập tức sẽ có người phát minh ra phần mềm khác chống lại nó, vì vậy nó gần như chẳng có tác dụng gì. Thế nhưng, các chủng tộc trên Địa cầu hẳn là không có thứ này, cô có thể yên tâm sử dụng.”

“...” Loại cảm giác chột dạ khi thường đi bắt nạt đồng hương này là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cường Hào Kéo Dài Thù Hận

Sau bữa trưa, mọi người cùng đến siêu thị máy tính.

Mặt Tiểu Hồng Diệp đỏ bừng, một tay cầm lấy góc áo, tay kia cầm hộp kem, bộ dạng đáng yêu thu hút biết bao ánh mắt của những người trên đường.

“Đi xem nhãn hiệu nào tốt.”

“Cô định mua nhãn hiệu gì?”

“Tôi sao?” Đề nói về sản phẩm ở trong nước, nhãn hiệu trong nước tuy bề ngoài không được đẹp, nhưng so với các nhãn hiệu nước ngoài thì giá thành khá tốt, hơn nữa dễ tìm địa điểm sửa chữa. Dù sao thì cô dùng đồ cũng khá bền, laptop hiện tại đã được mua hai ba năm rồi, nhưng vẫn chưa bị hỏng.

“Vậy lấy của hãng này đi!” Lương Thần lập tức nói.

“Sao anh tùy tiện quá vậy?”

“Bớt lải nhải đi, đi thôi.”

Đúng là cách dùng tiền của đại gia, đối phương đã quyết định, Dịch Đề cũng không nói thêm điều gì. Mọi người đi đến quầy hàng của nhãn hiệu đó, rất nhanh một nam nhân viên ra chào hỏi: “Các vị muốn mua gì ạ?”

“Laptop.”

“Xin mời qua bên này.” Nam nhân viên chỉ sang phía bên phải, “Tất cả laptop ở đây đều ở bên trong, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì về ngoài, độ lớn và giá cả hay không?”

Trong lúc nói chuyện, anh ta vô thức nhìn về phía Dịch Đề.

Nguyên nhân cũng không có gì là lạ, ở đây có ba người, nhưng chỉ có Dịch Đề là trông giống người trưởng thành nhất.

Đối mặt với sự im lặng này, Lương Thần ôm lấy tiểu Hồng Diệp, dùng giọng điệu làm người ta tức giận nói: “Cô thích cái nào?”

Tiểu Hồng Diệp nhìn xung quanh, ngón tay chỉ vào một cái laptop màu đỏ, nó có một cái nắp phải góc dưới, có hoa văn cây phong.

“Lá đỏ sao...” Dịch Đề luôn cho rằng Lương Thần là một người tùy tiện, bây giờ có thể coi như là vận mệnh trùng hợp. Màu đỏ của phong điệp, không phải là Hồng Diệp và Tiểu Phong sao? Tên của hai người họ đều được thể hiện, chẳng trách tiểu Hồng Diệp lại chọn cái này.

Nhân viên nam kia không ngừng giới thiệu: “Đây chính là kiểu dáng laptop mới nhất của chúng tôi, ngoài loại này ra còn có nhiều kiểu trang trí khác, ví dụ như...”

Lương Thần đáp lại rất nhanh: “Chính là cái này, chúng tôi đều nhất trí, anh giúp chúng tôi quẹt thẻ đi.”

“Nhưng...”

Dịch Đề: “...” Bởi vậy mới nói, cô đi cùng họ với ý nghĩa gì đây?

“Thưa quý khách, có cần chúng tôi cài đặt chương trình luôn không ạ” Nam nhân viên vừa viết hóa đơn vừa nói, “Vừa lúc dịch vụ này mới ra mắt.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Miễn phí ạ. Ngoài ra nếu như anh muốn lắp đặt phần mềm diệt virus thì ở đây chúng tôi có Software, đúng lúc đang giảm giá...”

“Được.”

“Vâng, vậy anh xem thêm có cần mua thêm bàn phím không? Chỉ cần bỏ ra thêm 30 đồng. Bởi vì ở đây có nhiều khách hàng cảm thấy bàn phím không tốt thực sự, vậy nên...”

“Mua.”

“Ở đây chúng tôi còn có dịch vụ này nữa, chỉ cần thêm hai mươi đồng, có thể nâng cấp được chuột...”

“Nâng cấp.”

“Còn nữa, chúng tôi...”

“Có cái gì thì nói hết ra!” Trên trán Lương Thần đã nổi lên mấy sợi gân xanh, đặt thẻ trực tiếp lên bàn, “Có gì đều làm hết toàn bộ cho tôi.”

“Vâng, vâng.” Nam nhân viên miệng cười như hoa nở.

Dịch Đề: “...”

Lương Thần nhìn vào ánh mắt của cô: “Ánh mắt ấy của cô có ý gì?”

“Tôi cảm thấy...” Dịch Đề chân thành đưa ra lời đề nghị, “Về sau nếu có đi mua gì thì tốt nhất đừng chọn nơi đông người.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ anh sẽ bị người ta đánh chết.”

Giọng điệu của mấy tên cường hào. Chẳng lẽ, ở cửa tiệm sẽ kiếm tiền như vậy sao? Rõ ràng việc buôn bán của cô kém như vậy... Đây nhất định là người không biết tốt xấu!

“Hừ!” Lương Thần rất muốn đập bay cô gái này, nhưng cân nhắc đến việc của người nào đó, anh ta không thể không dè dặt xuống, nhỏ giọng nói với cô, “Lát nữa giúp tôi ẩn mặt mã.”

“Tại sao anh không tự làm?”

“...”

“À.” Dịch Đề phản ứng, bởi vì thứ đồ chơi kia cũng là đồ điện. Cô không nhịn được cười, “Vây bình thường khi mua đồ anh đều làm như thế này sao?”

“Bình thường tôi chỉ mua thức ăn, sẽ có người tự động đến thu tiền điện tiền nước.” Về mặt của Lương Thần hết sức không kiên nhẫn, “Không mất nhiều calo.”

“...” Những lời nói trên cho thấy, đây là một sự sinh hoạt cần cỗi. Một lát sau, Dịch Đề như phát hiện ra điều gì, không thể tưởng tượng nổi nói, “Không phải là... Anh lần đầu tiên quẹt thẻ đó chứ?” Cho nên hưng phấn quá độ, chỉ muốn mua, mua và mua.

“Câm miệng!”

Nam nhân viên bị dọa giật mình làm rơi cả bút, anh ta nghi ngại nhìn về hai người đang cãi nhau.

Dịch Đề vội vàng áy náy cười cười, một tay đã bị Lương Thần kéo sang bên kia: “Nhỏ giọng một chút.”

“Anh cho rằng ai là người sai?”

Dịch Đề nâng trán, cô cũng không thể nào tưởng tượng nổi sự thật, người này... thật giống như là đang sinh hoạt trong xã hội nguyên thủy. Đương nhiên, nghĩ đến tâm trạng của ai đó, cô không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ hỏi: “Mặt mã là bao nhiêu?”

“Sáu số sáu.”

“...”

Sau đó, bởi vì cài đặt Software cần mất một khoảng thời gian, Lương Thần đợi một lúc không kiên nhẫn được nữa, phải tìm cái ghế ngồi xuống, với lấy tờ tạp chí lật qua lật lại. Còn Tiểu Hồng Diệp chăm chú ngồi nhìn máy tính, nam nhân viên cũng rất thân thiện, thỉnh thoảng lại trò chuyện đôi ba câu.

Dịch Đề nhìn xung quanh, phát hiện quầy hàng bên cạnh đang giảm giá, vì vậy cô bước tới đó. Không còn cách nào, trời sinh phụ nữ không thể miễn dịch với hàng giảm giá.

Về sau, Dịch Đề mới phát hiện món hàng giảm giá chính là bàn phím. Cô tùy ý nhìn, góc rẽ bên kia truyền đến tiếng nói của hai người đàn ông.

“Anh đưa tôi đến đây là để mua bàn phím à?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện như thế mà anh cũng làm được à?”

“Nhưng trên người tôi không có tiền.”

“Tôi sống trên đời này là để làm mấy rút tiền của anh sao?”

“Không phải đã nói rồi sao? Còn có bảo mẫu nữa.”

“Này!”

Nghe cuộc đối thoại thú vị này, Dịch Đề không nhịn được nâng khóe miệng, nhưng không phát ra âm thanh gì. Cô đi đến góc rẽ bên cạnh quầy hàng, giả bộ như lơ đãng nhìn sang bên kia, phát hiện chỗ đó có hai người đàn ông.

Rõ ràng bề ngoài không có gì đặc biệt, một người mặc áo sơ mi màu đỏ rượu cùng quần tây đen, người kia lại ăn mặc kiểu ông chú trung niên, quần đùi và dép lê. Người phía trước dáng điệu rất trẻ con, rồi sau đó chần chừ ngồi xổm, trên mặt râu được cạo sạch sẽ, trong miệng ngậm điếu thuốc. Hai người thoạt nhìn không giống nhau, nhưng dường như lại là bạn tốt.

Nhìn một cái, cô lập tức quay đầu lại, dù sao mình không quen biết họ, nhìn như vậy đã coi như là không có lễ phép rồi, nhìn nữa sẽ bị phát hiện.

Mà khi cô quay đầu lại, người đàn ông lười nhác kia nhìn sang chỗ cô.

Người bạn bên cạnh anh ta hỏi: “Sao vậy?”

“Cô gái kia cứ như nhìn lên chúng ta.”

Dịch Đề: “...” Đại ca, anh có thể nói lớn hơn nữa không?

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Người mặc áo sơ mi đỏ rượu liếc mắt, “Đầu năm nay sẽ không có cô gái nào nhìn lên anh đâu.”

“Được rồi, tôi nói sai, thực ra cô ấy nhìn lên cậu.”

“Tôi?”

“Bởi vì cậu mặc áo sơ mi đỏ, nhìn giống như gay.”

“Tôi về!” Anh rõ ràng có nhiều việc phải giải quyết, tại sao phải cùng anh ta tới nơi này?

“Đừng đi!” Anh chàng kia chân thành kéo tay anh lại, “Bạn tốt, cho dù phải đi, ít nhất mua bàn phím trước đã, trả tiền com với tiền xe nữa.”

“Tạm biệt.”

Dịch Đề chăm chú nhìn bóng lưng hai người, cảm giác, cảm thấy có sự quen thuộc, là ảo giác sao?

“Tiểu Đề, làm sao vậy?” Cecil nhẹ giọng hỏi.

“Không, không có gì.”

Sau đó, Dịch Đề lại đợi hơn một giờ, Lương Thần suýt nữa làm sán nhà cong lên rồi. Dịch Đề cảm thấy, ngay tại lúc đó, người nào đó suýt nữa khóc lên, một mực đọc tạp chí mà mình không hiểu, anh ta cũng thật đã man.

Lúc này, trên xe buýt rất yên tĩnh, không xảy ra bất kì sự việc gì.

Lương Thần giả vờ như đang ngắm phong cảnh, hơi xoay người nói: “Lát nữa về, cô dạy tên nhóc này dùng máy tính đi.”

“Người trong tiệm của anh không biết dùng à?”

“Những kẻ đó chỉ biết truyền tải mấy thứ xấu xa.” Cả ngày vụng trộm sờ sờ mó mó truyền “hạt giống” cho nhau, đừng tưởng anh ta không có máy tính mà không biết những thứ đó có nghĩa là gì.

“Tôi thì không vấn đề gì... Nhưng mà...” Dịch Đề đột nhiên nghiêm túc nghĩ tới một việc, “Tiểu Hồng Diệp có biết chữ không?”

Tiểu Hồng Diệp gật đầu.

Anh ta thử phào.

“Tiểu Phong đã dạy em, em biết ghi tên của mình, còn có chữ Hán và số Ả Rập nữa, vừa tròn mười.”

“...” Cậu thanh niên đứng hình, “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Em, anh, Tiểu Phong...” Tiểu khuyến yêu đếm đếm đầu ngón tay, bản thân cũng nhận ra được số lượng chữ ít ỏi của mình.

Lương Thần: “...Đội chút.” Anh ta cảm thấy suy sụp hoàn toàn. “Em không biết chữ nhưng tại sao lại biết tên đó để lại cho mình tài khoản QQ?”

“Bởi vì Tiểu Phong vẽ hình chim cánh cụt cho em.” Tiểu Hồng Diệp trả lời, “Anh ý đã từng nói, hình chim cánh cụt là biểu tượng của QQ.”

Lương Thần: “...”

Dịch Đề bó tay rồi, tên này chỉ lo mua điện thoại mà không nghĩ đến tình huống cơ bản nhất sao?

Tuy hiện tại mọi việc có vẻ khá phiền toái, nhưng sau đó lại dùng cách giải quyết cực kỳ thoải mái. Cái chính là, Tiểu Hồng Diệp dưới sự hỗ trợ của Dịch Đề đã cài đặt được QQ, học được cách mở và xem video.

Đồng bọn của Tiểu Phong đồng ý sẽ thông qua cách này để dạy chữ cho Hồng Diệp. Vì thế, Dịch Đề mua mấy tấm bảng để Tiểu Hồng Diệp viết chữ, như vậy Tiểu Hồng Diệp có thể vừa học tập vừa luyện tập.

Thuận tiện cũng muốn nói, Tiểu Phong lớn hơn Hồng Diệp 2 tuổi, năm nay sáu tuổi, mấy hôm trước đã vinh quang trở thành học sinh tiểu học.

Từ đó về sau, mỗi ngày, Lương Thần đều có thể nghe được trong góc tiệm com có âm thanh đáng yêu của đứa trẻ nhỏ, cứ liên tục nói đi nói lại “Trái táo! Vây hoa táo, hát phòng hang ỏ quá !Một hai được hai.” Những lời nói ấy, đã trở thành thứ không thể thiếu trong cửa tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Anh Là Người Ngoài Hành Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.